AVENTURILE LUI PĂLĂRIUȚĂ
ION LILĂ

Curins

HAI SĂ ZBURĂM 3
MERELE ROŞII 5
CALUL LUI FĂT—FRUMOS 6
HOTĂRÎREA 8
CUM SE JOACĂ BĂIEŢII 9
CÎINELE—DULAP 10
PUN EU GHEARA PE TINE 12
RAZA DE SOARE 13
UN OBIECT TARE CIUDAT 15
O ÎNTÎMPLARE CIUDATĂ 16
LUPUL ŞI VÎNĂTORUL 18
CINE ZBOARĂ MAI FRUMOS ? 20
PĂDUCEL 22
MĂDĂLINA 24
CIOARA 25
VULPEA NU MĂNÎNCĂ TRANDAFIRI 27
IEPURAŞUL 29
NEDUMERIRE 30
TREI PRĂJITURI 32
NA—NI! . . . NA—NI! 33
POVESTE CU FĂT—FRUMOS 34
CEI MAI BUNI PRIETENI DIN LUME 35
MARIA 36
UN PRIETEN ADEVĂRAT 38
CĂTĂLIN 42
ÎNTUNERICUL 43
AVENTURILE LUI PĂLĂRIUȚĂ 44

HAI SĂ ZBURĂM

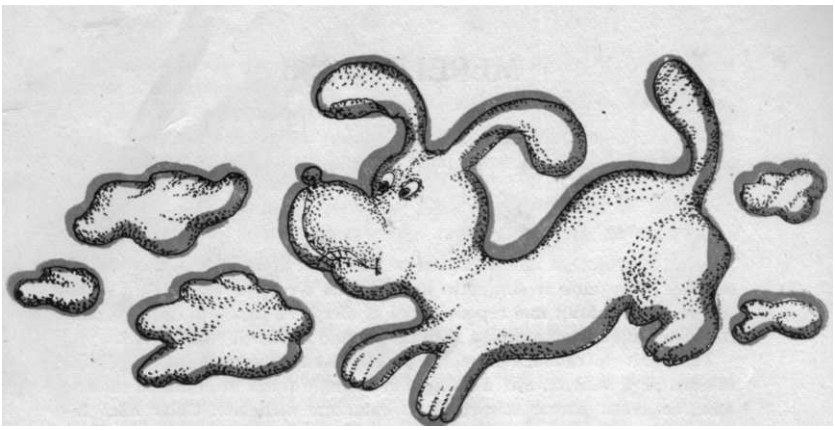

O fetiţă se privea, plină de încîntare, în vitrina unei cofetării ca într—o oglindă strălucitoare. „Ce rochiţă frumoasă am. Albă şi moale ca un nor ce se pierde vara pe albastrul senin al cerului. Cerul este senin—senin şi adînc şi limpede încît poţi zări fără să te încrunţi prea tare o vrăbiuţă înotînd departe de tot, cam pe acolo de unde răsare soarele dimineaţa.

Şi deodată, ţi se pare că nu vezi bine şi te miri ; de undeva a apărut un norişor micuţ, pufos ca un fulg de zăpadă . . . "

Fetiţa din oglinda vitrinei se zgîia la cer. Se ridicase pe vîrfurile picioarelor şi îşi pusese mîinile streaşină la ochi.

Fetiţa ce îşi admira din stradă rochiţa albă, s—a supărat.

—Fii atentă, mai sînt şi eu pe aici. Uită—te la mine.

—Trece un nor de zahăr pe cer. Uite—l, e acolo, sus do tot, arăta cu mîna fetiţa din oglinda vitrinei.

Fetiţa din stradă s—a strîmbat. „Poftim. Eu am o rochiţă frumoasă, şi nimeni nu vrea să mi—o admire".

—Am să plec, a spus ea tristă. Şi niciodată n—am să mă mai privesc în oglindă. Eşti o fetiţă rea, i—a spus ea fetiţei din vitrina cofetăriei.

—Ce nor frumos ! a rîs fetiţa din vitrină. Un nor de zahăr. Aş vrea să—l mănînc. Ba nu, aş vrea să mă joc cu el.

—Şi noi sîntem de zahăr, au spus doi căluţi de zahăr, care stăteau la umbra unui cocotier de zahăr.

—Dar voi nu zburaţi, proştilor.

—Poftim! s—au supărat căluţii. Zice că sîntem proşti. Ce, nouă nu ne—ar plăcea să zburăm ? Oho, şi încă ce repede am zbura . . . .

În vitrina cofetăriei toate dulciurile au început să vocifereze, să strige, să ţipe. Era o hărmălaie, o zarvă atît de mare, încît un domn gras care trecea pe acolo nici nu a auzit venind tramvaiul şi l—a pierdut. Domnul cel gras a plecat pe jos, oftînd trist. „O să slăbesc, precis o să slăbesc, se tînguia el. O să ajung tot atît de slab ca un salam de Sibiu. Şi ce bine mă simţeam cînd eram gras şi rotund ca o roată de caşcaval..."

Două ciocolate cu lapte şi—au pierdut calmul cînd au văzut că nişte bomboane cu mentă ţopăiau pe loc, încercînd să—şi ia zborul.

—Şi noi vrem să zburăm, daţi—vă la o parte.

—De ce vreţi să zburaţi ?

—Fiindcă sîntem ciocolate cu lapte.

—Şi ce dacă ? Laptele îl fac vacile. Iar vacile nu zboară, au zis prăjiturile cu frişca.

—Ţineţi—vă gura ! au ţipat portocalele. Noi trebuie să zburăm fiindcă am fost aduse cu avionul din ţările calde.

—Ba noi, noi o să zburăm, au zis ciocolatele cu lapte, fiindcă sîntem făcute din lapte olandez, muls de la nişte vaci olandeze, aduse tocmai din Olanda cu avionul.

Fetiţa din vitrină a început să rîdă.

—Nu—i adevărat. în Olanda cresc lalele, nu vaci.

—Credeţi—ne, urlau portocalele, noi am venit aici cu avionul.

—Cîte picioare are avionul ?

—Trei picioare.

—Sînteţi nişte mincinoase, barza are trei picioare.
—Barza are doar un picior, şi nu zboară.
—Dar ce face ?
—Barza face copii şi îi duce în coşuleţe pe la casele oamenilor care nu au copii. . .

Fetiţa din stradă asculta mirîndu—se de sporovăială dulciurilor din vitrina cofetăriei.

„Cum adică, pe mine m—a adus barza ? Bine, şi atunci cine este mama mea ? Mama care mi—a cumpărat rochiţa asta albă şi frumoasă, sau o barză cu ciocul roşu ?"

Ceva nu înţelegea fetiţa cu rochiţă albă.

„Dacă m—a făcut barza, ar trebui să zbor. Dacă sînt fetiţa mamei mele, nu aş putea să zbor, fiindcă nici mama mea nu zboară. Ea merge, aşa cum merg toţi oamenii.

Deci, a înţeles ea, pe mine m—a făcut mama. Ce bine. Mă temeam că sînt adusă de barză . . ."

Norişorul pufos de pe cer se mărise între timp, băuse din aer picăturile micuţe de apă, şi se umflase ca domnul acela gras care a pierdut tramvaiul. Norul era acum mare de tot, şi se făcuse rău ca un cîine rău, şi era cenuşiu şi ameninţător. Norilor nu le place de soare, fiindcă străluceşte şi îi evaporă, le împrăştie picăturile de apă micuţe în toate părţile, şi atunci plouă şi se face iar senin afară şi frumos . . . şi străluceşte soarele.

Dar acum norul reuşise să crească, să se umfle, să se îngroaşe şi acoperise soarele aşa cum îţi acoperi ochii cu palmele şi se face întuneric.

Aerul se întunecase în jurul fetiţei şi începuse să bată vîntul.

Cînd fetiţa a privit spre imaginea ei din vitrina cofetăriei, aceasta dispăruse. Nu mai era acolo. Parcă zburase . . .

—Precis a zburat, şi—a spus fetiţa cu rochiţă albă. Fetiţa din oglindă a zburat la mama ei, la barza cu ciocul roşu . . .

Mulţumită că a dezlegat misterul dispariţiei fetiţei din vitrină, fetiţa cu rochiţa albă a plecat repede acasă, alergînd. Începuse ploaia şi ea nu avea umbrelă.

—Ce păcat, au suspinat căluţii de zahăr ; dacă nu începea ploaia plecam şi noi în zbor . . .

MERELE ROŞII

Ionuţ şi—a încălţat bascheţii albaştri şi a fugit afară, în faţa blocului, să se joace. Tare bine se simţea în bascheţi. Ca o raţă pe apă. Ca un peştişor în acvariu. Mult mai repede putea să alerge cu bascheţii decît cu pantofii. Pantofii au talpa groasă şi dură, pe cînd bascheţii sînt elastici.

Mulţumit de cadoul neaşteptat pe care i—l făcuse tatăl lui, se plimba mîndru pe trotuar, şi nici n—a băgat în seamă o fetiţă încălţată cu sandale albe, ce aveau barete subţiri, şi cu catarame nichelate. Chiar dacă fetiţa se juca desenînd, ce—i păsa lui. El avea bascheţi.

Dar nici fetiţa nu—i dădea atenţie, şi indiferenţa ei l—a rănit. „Cum; aşa, trec eu pe stradă şi fetiţa asta nu mă bagă în seamă ?"

S—a hotărît deodată şi s—a oprit în faţa ei. Soarele, care îl lumina din spate, îi proiecta umbra pe trotuar, la picioare : o umbră lungă, mai mare chiar decît tata şi mai puternică decît el.

—Ia—ţi umbra de aici, a zis fetiţa. Ionuţ a privit—o cu interes.

—Ce făceai aici ? a întrebat—o el.

Fetiţa l—a privit indiferentă. O şuviţă de păr i se juca pe fruntea albă ca o pană legănată de valurile mărunte ale unui lac de munte. Ochii ei mari, ca nişte margarete, l—au fixat o clipă, apoi şi—au plecat petalele; Fetiţa desena pe trotuar cu o bucăţică de cretă. Făcuse o casă, o grădină cu pomi, cîteva mere pe crenguţele subţiri şi delicate.

„Mere albe. Poftim. Mere de var. Cine a mai văzut aşa ceva ? !" se mira Ionuţ.

Dar fetiţa continua să—l ignore. Nici umbra băieţelului n—o mai deranja.

—Te jucai, nu—i aşa ? a zis Ionuţ cu vocea lui care, atunci cînd voia el, devenea mîngîietoare şi blîndă. Parcă o implora pe fetiţă să se joace cu el.

—Făceai o casă, nu—i aşa ? a insistat Ionuţ. Ce mere roşii creşteau în copacul ăla. Dă—mi şi mie un măr. Îmi dai ?

—Ia—ţi, dacă ţi—e poftă.

Ionuţ s—a plecat şi a rupt un măr din copacul de pe trotuar. A început să muşte lacom din el şi să mormăie de plăcere.

—Este atît de bun . . . Hm, tare bun . . .

Pleoscăia lacom din buze, mesteca repede şi, dacă ar fi putut, i—ar fi mîncat şi mirosul parfumat.

—Mai pot să iau un măr ?

— Mai poţi ! a zis fetiţa, şi după ce Ionuţ a mai rupt un măr, ea a desenat repede un cîine legat cu o sfoară chiar sub copăcelul în care creşteau mere.

—Cîinele ăla o să mă muşte ! a zis Ionuţ trist.

—De aceea l—am şi desenat, a spus fetiţa satisfăcută. Să ştii că este un cîine rău. Are dinţi de fier.

—Cum îl cheamă ? a întrebat Ionuţ.

—Îl cheamă Azorel. Este căţelul meu.

—Ham ! Ham ! Nu—i adevărat, a lătrat căţelul. Pe mine mă cheamă Cîine.

—Eşti cîine, asta e adevărat, s—a supărat fetiţa, dar te cheamă Azorel. Eu ţi—am pus numele ăsta, fiindcă eşti căţelul meu.

—Iar eu nu mai pot lua mere, a oftat Ionuţ.

Deodată, de pe trotuarul celălalt a traversat strada un motan roşcat. Cîinele, cînd l—a văzut, s—a smucit tare, a rupt sfoara cu care era legat de copac, şi a luat—o la fugă, lătrînd înfuriat, după motan.

—Fugi, Mişu ! a strigat Ionuţ.

Motanul roşcat şi cîinele alb au dispărut în parcul de lîngă bloc.

—Pe motan îl cheamă Mişu ? a întrebat fetiţa.

—Da, Mişu îl cheamă, a spus Ionuţ. Şi căţelul tău nu o să—l prindă niciodată, fiindcă Mişu fuge cel mai tare. Şi eu fug repede fiindcă am bascheţi, nu sandale, ca tine.

Şi Ionuţ s—a aplecat, a mai rupt un măr din copac şi a început să—l mănînce cu lăcomie.

Fetiţei i—au dat lacrimile.

—Lasă, a zis ea supărată, că o să se întoarcă Azorel, şi nu o să mai ai curajul să rupi mere din grădina mea . . .

CALUL LUI FĂT—FRUMOS

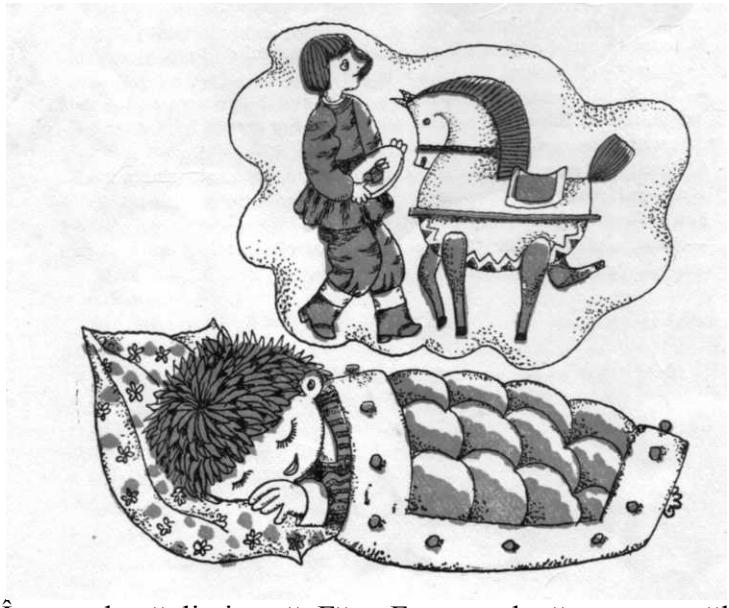

Într—o bună dimineaţă, Făt—Frumos, după ce s—a spălat pe faţă cu apă limpede, şi a făcut şi cîteva mişcări de înviorare în faţa ferestrei deschise, s—a îmbrăcat şi s—a dus în grajd.

Din boturile umede ale cailor ieşeau fuioare moi de aburi. Paiele din iesle miroseau a primăvară şi a flori de cîmp.

Calul năzdrăvan al lui Făt—Frumos şi—a apropiat botul de mîna stăpînului.

„Unde e bucăţica mea de zahăr ?" păreau să spună ochii lui mari, rotunzi ca nişte margarete.

—Astăzi o să—ţi dau jăratic, ca să te faci puternic, căluţule, a spus Făt—Frumos şi l—a mîngîiat pe cap aşa cum mîngîie copiii jucăriile pe care le iubesc.

—Fie şi jăratic, a nechezat calul, şi după ce şi—a scufundat botul în tava cu cărbuni aprinşi, deodată pielea lui maronie a devenit aurie ca nisipul de pe malul mării şi din umeri i—au crescut două aripi uriaşe.

—Porunceşte, stăpîne ! a nechezat puternic armăsarul care vărsa foc pe nări ca un balaur cu şapte capete.

Făt—Frumos a încălecat pe cal şi i—a spus :

—Du—mă iute, căluţule, ca vîntul şi ca gîndul, pînă la colega mea de bancă . . . să—mi dea rezolvarea problemelor de aritmetică pe care le aveam de făcut acasă . . .

Şi atunci s—a petrecut un lucru de minune : calul l—a zvîrlit din spinare pe Făt—Frumos, aripile năzdrăvane i—au dispărut tot aşa de repede cum îi apăruseră, iar pielea lui aurie a devenit din nou maronie ca scoarţa copacilor. . .

—Mai bine ţi—ai face singur problemele, a spus calul. Mie, cînd eram şcolar, nu—mi făcea nimeni lecţiile . . .

—Ce cal urîcios. Bine, bine... îmi fac singur lecţiile. Dar să ştii că nu te mai iau niciodată cu mine . . .

—Zău ? ! s—a mirat calul; şi cînd o să trebuiască să te duci după Zmeu ca s—o eliberezi pe

Ileana Cosînzeana . . . cu ce—o să te duci ? Că doar n—o să mergi pe jos . . .
—Ba află că o să merg pe jos, a zis supărat Făt—Frumos ; în definitiv,

mersul pe jos
e foarte sănătos . . .

. . . şi cu tine nu mai vorbesc . . .
Si l—a luat pe căluţ şi l—a aruncat sub pat, lîngă celelalte jucării, lîngă mingea cu buline albastre şi lingă ursuleţul de catifea, apoi s—a aşezat la masă şi a început să—şi rezolve exerciţiile.
—Doi şi cu doi fac . . . Oare ce fac ăştia doi ? Te pomeneşti că se joacă . . . Iar eu stau închis în casă . . . Of, ia să vedem mai departe. Trei şi cu doi fac . . .
—Cinci ! a strigat, pe limba lui, cucul din pendulă.
—Linişte ! a zis căluţul năzdrăvan de sub pat. Nu—i frumos să sufli, cucuie.
Făt—frumos s—a supărat. „Calul ăsta e prea obraznic". A deschis fereastra şi l—a aruncat în curte. „Na, să te înveţi minte !" De—acum putea să—şi facă lecţiile în linişte.
A doua zi, la şcoală, învăţătoarea l—a scos la tablă pe Făt—Frumos.
—Ia să ne spui tu, Făt—Frumos, cît fac doi şi cu trei ? Făt—Frumos s—a gîndit, s—a tot gîndit. . . şi a spus :
—Doi şi cu trei fac . . . Cucu ! Cucu ! Cucu ! Cucu ! Cucu !
Nu vă mai spun ce tărăboi a fost în clasă. Colegii lui Făt—Frumos al nostru se tăvăleau de rîs. Dar i—a prins bine. Din ziua aceea nu s—a mai supărat niciodată pe căluţul lui cel năzdrăvan . . . Fiindcă avea dreptate căluţul : „Cucul e o pasăre neserioasă. . . şi uneori anunţă orele anapoda . . . sau nu le mai anunţă deloc, dacă uită tata să întoarcă pendula . .

HOTĂRÎREA

„De azi încolo, s—a hotărît Ionuţ, care este elev în clasa întîia doar de cîteva zile, mă apuc în mod serios de învăţat. Trebuie să fiu şi eu ca tatăl meu, care munceşte de dimineaţa pînă seara şi nu are niciodată timp să se joace cu mine. De aceea, nu voi mai avea nici eu timp să mă joc, ca pînă acum, cu Motanul Mişu, cu elefănţelul de cauciuc şi cu micuţul pompier. Mai bine îmi fac exerciţiile la aritmetică, îmi scriu compunerea şi citesc cîteva pagini din cartea de zoologie a fratelui meu . . . Tare mai sînt interesante animalele din cartea de zoologie, desenate în culori vii, deşi unele pagini sînt îndoite şi rupte, iar coperţile s—au pierdut cine ştie pe unde . . .

Aşa, ia să vedem . . . Exerciţiile de aritmetică. Oare, unde e caietul ? A, uite—l. L—a luat Mişu. Mă, motan rău şi nesuferit, ce—ţi bagi tu botul în ghiozdanul meu ? Uite ce mi—ai făcut : mi—ai rupt caietul. Ai noroc că eşti un motan din cîrpă, că ţi—aş arăta eu ţie !”

Motanul stătea cu botul în pămînt. Se simţea vinovat şi nu îndrăznea să—şi ridice privirile.

Lui Ionuţ îi părea rău că—l certase.

—Poftim, i—a spus motanului, ca să nu mai fii supărat, mă joc puţin cu tine . . . Dar numai puţin, fiindcă trebuie să—mi fac lecţiile. De—a ce ne jucăm ? Bine, uite, o să prindem amîndoi şoricei. Stai, să rup cîteva pagini din caiet, ca să fac şoricei . . . Uite ce frumoşi sînt. Şoricelului ăstuia o să—i zicem . . . „Doi şi cu doi", fiindcă aşa scrie pe codiţa lui. Iar ăstuia o să—i zicem „Trei şi cu patru", fiindcă aşa scrie pe spinarea lui. . .

Motanul miorlăia vesel.

—Ce te distrezi aşa ? s—a supărat Ionuţ.

Elefantul de cauciuc se ascunsese sub cartea de citire. Ionuţ l—a văzut si l—a tras de coadă.

—Ce—ai făcut, mă, acolo ? Nu cumva voiai să citeşti ? Ia să—ţi citesc eu, că tu eşti prost, nu mergi la şcoală. Uite ce scrie aici, în Abecedar : „Ana ară cu tractorul". Tu ştii ce e ăla un *tratcor* ?

Elefantul şi—a clătinat trompa : nu ştia ce—i ăla un tractor.

—Fii atent, să—ţi explic, i—a spus Ionuţ. Tractorul este o maşină din fier, cu patru roţi de cauciuc, care trage după el un plug şi ară cîmpul.

—Şi Ana ce face ? întreabă pompierul.

—Ana ară cu tractorul ! strigă Ionuţ. Ce, n—ai auzit ?

—Ana ară cu tractorul şi tractorul ară cu plugul ! zise elefantul, ca să se ştie că a înţeles şi el despre ce se vorbeşte acolo.

—Gata, nu mă mai joc cu voi, zice Ionuţ. Nu pricepeţi nimic, iar eu am treabă. Trebuie să—mi fac lecţiile. Deocamdată, fiindcă s—a înserat, să ascultăm la radio povestea de la „Noapte bună copii !" şi apoi să ne spălăm pe dinţi şi să ne culcăm, fiindcă mîine eu mă scol de dimineaţă, ca să mă duc la şcoală. . .

CUM SE JOACĂ BĂIEŢII

—Şi ce făceam în pădure ? a îndrăznit să şoptească o fetiţă.

Fetiţa îşi scosese batista din buzunarul şorţuleţului şi o mototolea în mîini. „Băieţii ăştia ! se gîndea ea, numai aşa ştiu să se joace — prin locuri primejdioase. Mie mi—a spus mama să nu plec din faţa blocului şi Ionuţ vrea să ne jucăm prin pădure.

—Eu vedeam lupul ! a strigat un băieţel şi s—a ascuns după o tufă de crizanteme.

—Ce fricos ! a pufnit Ionuţ.

Ceilalţi băieţi au început să strige şi ei, şi într—o clipă au fugit şi s—au ascuns după trunchiurile groase ale stejarilor din pădure, unde nu puteau păţi nimic, dar tot mai priveau cu teamă în toate părţile, şi clipeau repede din pleoape, ceea ce însemna că erau emoţionaţi. . .

Ionuţ şi fetiţa care continua să mototolească batista brodată cu maci roşii, rămăseseră pe alee şi nu mai ştiau ce să zică.

„Ce bine, se bucura fetiţa, că nu trebuie să ne mai jucăm prin pădure. Mie mi—ar fi frică. în pădure e întuneric, frunzele copacilor foşnesc şi animale periculoase pîndesc din spatele tufelor de fragi şi zmeură. . ."

Fetiţa îşi lingea buzele. „Tare bună mai este zmeura !"

Ionuţ a pufnit în rîs.

—De ce rîzi ? ! a zis fetiţa.

—Mă întreb ce—ai să te faci, dacă mă ascund şi eu şi rămîi singură în pădure.

—Să nu mă laşi singură . . ., a început fetiţa să plîngă.

Copiii ascunşi după copaci au început să rîdă. Ei se ascunseseră bine, putea să vină lupul, că nu le păsa, dar Ionuţ şi fetiţa aia plîngăcioasă, ha, ha, ha ! ce se făceau ?

—Bine, nu te las singură, a oftat Ionuţ.

„De acum încolo nu mă mai joc cu fetiţele. Sînt prea fricoase . . ."

—Şi dacă te—aş lăsa singură, ce—ai face ? a întrebat Ionuţ.

—Dacă m—ai lăsa singură in pădure . . . m—aş duce acasă . . .

Fetiţa a început să plîngă şi mai tare. Obrajii îi erau uzi de lacrimi.

—Nu mă pot duce acasă, fiindcă nu ştiu drumul. . .

—Bine, bine, a liniştit—o Ionuţ. Uite, îţi arăt eu drumul, vrei ?

—Vreau ! s—a înseninat fetiţa. Cu tine . . . nu mi—e frică. Dar, ştii ceva, mă duc pînă sus, să iau nişte bomboane, şi după ce mă întorc, ne plimbăm prin pădure, vrei ?

„Ei, dacă aduce bomboane, nu o să ne plictisim pînă acasă", şi—a spus Ionuţ şi a început să fluiere vesel, privind—o pe fetiţă cum intră în blocul înalt, care îşi risipea umbra ameninţătoare pe aleea asfaltată.

—Ce se întîmplă ? a întrebat un băieţel dintr—un tufiş de trandafiri.

—Nimic, stai acolo ! a zis Ionuţ. Că acum vine lupul . . .

CÎINELE—DULAP

Ionuţ ieşise să se joace, dar pe stradă nu era nimeni, şi se plictisea. Copiii erau la şcoală.

Toată noaptea plouase şi, ici—colo, se formaseră mici bălţi cristaline, în care Ionuţ, aplecîndu—se, se privea ca într—o oglindă şi încerca să—şi pieptăne cu degetele claia aurie în care se juca vîntul.

Deodată a auzit nişte paşi apăsaţi şi a zărit venind spre el un băieţel.

—Ce faci aici ? a zis băieţelul după ce a ajuns în faţa lui Ionuţ.

Ionuţ nu putea să zică nimic de uimire. Băieţelul avea mîna stingă bandajată şi atîrnată de gît cu o eşarfă. „Te pomeneşti că s—a luptat cu piraţii şi s—a rănit la mînă", se gîndea Ionuţ.

—Mă jucam . . . a zis Ionuţ. Dar ce—ai la mînă ?

—A, nimic ! a zis băieţelul. Un fleac. Mi—am rupt mîna acum trei zile . . . şi mi—a pus—o în ghips.

—Dar cum ţi—ai rupt mîna ? ! s—a mirat Ionuţ.

Băieţelul a început să rîdă. Îl dăduse gata pe Ionuţ. „Nu orice pici are mîna ruptă . . ."

—Ştii cum mi—am rupt mîna ? a zis el plin de importanţă. Acum trei zile m—a trimis mama să cumpăr pîine, şi cînd mă întorceam acasă, m—am întîlnit cu un cîine . . .

—Cu un cîine ? ! s—a mirat Ionuţ, imaginîndu—şi cum şi—a înfipt dinele colţii de fier în braţul băieţelului.

—Nu era un cîine . . . ca toţi dinii.

—Zău ? ! a zis Ionuţ. Dar cum era ?

—Era un cîine—dulap, a zis băieţelul şi a închis un ochi, aşteptînd să vadă ce impresie a făcut asupra lui Ionuţ.

—Un cîine—dulap ? ! s—a mirat Ionuţ. Ce chestie ! Eu n—am văzut în viaţa mea . . .

Băieţelul triumfase. Nu numai că avea o mînă ruptă, dar mai văzuse şi un cîine—dulap. Cine mai era ca el ?

—Şi dinele ăsta avea şi sertăraşe, a mai zis băieţelul.

Asta era prea mult pentru Ionuţ. „Te pomeneşti că o să—mi spună acum că, în sertăraşele alea, cîinele—dulap îşi ţinea mîncarea, adică oasele pe care le ronţăie cîinii, şi pe care le îngroapă în pămînt..."

—Şi în fiecare sertăraş cîinele—dulap avea cîte un os. . ., a zis băieţelul şi a început să fluiere nepăsător. „Poftim !" Ionuţ a amuţit de uimire.

— Zău ? a zis Ionuţ, bănuitor. Şi braţul. . . cum ţi l—ai rupt ? Băieţelul a început să rîdă.

—Simplu. Cîinele—dulap m—a rugat să—i scot un os dintr—un sertăraş, fiindcă îi era foame, şi mi—am prins mîna în sertăraş, şi pac ! mi s—a rupt.

„E clar ! şi—a spus Ionuţ. Băieţelul ăsta minte de îngheaţă apele !" şi s—a uitat să vadă dacă nu cumva chiar îngheţase peticul de apă în care se privise el ca într—o oglindă, dar nu îngheţase.

—La ce te uitai ? a întrebat băieţelul cu mîna în ghips, Ionuţ l—a privit grav, apoi a zîmbit :

—Ştii ceva ? Îţi spun un secret, dar să nu spui la nimeni.
—Nu spun la nimeni ! a zis băieţelul.
—În apa asta s—a băgat ,mai înainte de a veni tu, cîinele—dulap.
—Zău ? ! s—a mirat băieţelul şi s—a aplecat deasupra băltoacei, privind atent. Dar nu se vedea nimic înafară de copaci.
—Eu nu văd nimic . . . a zis dezamăgit băieţelul.
—Nici sertarele cîinelui—dulap ? ! s—a mirat Ionuţ, rîzînd în sinea lui.
—Nu, nici sertarele . . . a oftat băieţelul.
—Cred că pe cîinele ăsta l—a invitat la masă zîna peştilor, a mai zis Ionuţ, şi de—aia nu—l vezi tu, fiindcă au intrat în castel.
—Să ştii că de—aia nu—l văd eu pe căţel, a oftat băieţelul. Ionuţ abia se abţinea să nu izbucnească în rîs.
—Dacă ai răbdare şi aştepţi aici pînă termină căţelul să mănînce, ai să—l vezi cum iese din apă, a mai zis Ionuţ şi a plecat acasă.

Şi, peste o oră, băieţelul acela mai stătea lînă peticul de apă de pe trotuar şi aştepta să iasă din adîncuri cîinele—dulap. Era şi el curios să vadă cum arată un astfel de cîine . . .

PUN EU GHEARA PE TINE

Lupul se săturase să mai stea în pădure. Voia să vadă lumea. E drept că mai fusese el prin satele din jur, după vreo oaie, după vreun miel. . . dar dincolo de satele alea ce era ? Trebuia să afle cu orice preţ. Aşa că şi—a luat picioarele la spinare şi a plecat. Şi a mers pe o cîmpie acoperită cu flori, pînă cînd soarele a ajuns în mijlocul cerului, de unde scălda tot pămîntul cu lumina lui mîngîietoare şi caldă.

„Ce plăcut trebuie să fie să stai culcat în iarba asta verde, printre florile care miros aşa de frumos," şi—a zis lupul, şi s—a şi culcat cu botul pe labe. Obosise, îi era lene şi era aşa plăcut acolo, încît s—a hotărît să nu mai plece mai departe, cel puţin o vreme. Şi, în cele din urmă a adormit.

O cîrtiţă ieşise din galeriile ei subterane să se încălzească la soare, şi după ce hoinărise un timp pe cîmp, se întorcea acasă. Numai că nu—şi mai găsea galeria, deşi săpase mult la ea şi ridicase o mică movilă de pămînt în jurul ei, ca s—o zărească de departe. Cîrtiţa era tare nedumerită. „Stai puţin, şi—a zis ea, cum aş putea eu zări movila de departe, cînd eu nu văd nimic la lumina zilei ? Tare proastă mai sînt. Nu trebuia să mă îndepărtez de movilă. Acum trebuie să—mi sap altă casă, alte galerii, să strîng alte provizii sub pămînt, ca să am ce mînca la iarnă." Şi cîrtiţa s—a apucat să sape, aruncînd pămîntul înapoi . . . drept în botul lupului care dormea şi visa că este o floare foarte frumoasă. „Ei, dar ce—i asta ?" s—a trezit lupul speriat şi a zărit—o pe micuţa cîrtiţă care muncea harnică.

—Ce faci acolo ? ! a mîrîit lupul.

Cîrtiţa a tresărit speriată. Cum de nu simţise ea că se apropie cineva ? !

—Muncesc ! a îndrăznit totuşi să spună. Dar tu . . . cine eşti ?

—Eu sînt lupul, cîrtiţo ! a mîrîit cumătrul. Vezi că m—ai trezit din somn. Eu dormeam ca un lup paşnic, şi tu . . .

Cîrtiţa a început să rîdă.

—Dormeai ca un lup paşnic ? s—a mirat ea. Şi, mă rog, de cînd eşti tu . . . un lup paşnic ? Sau eşti paşnic . . . doar cînd dormi ?

Lupul o privea nedumerit. „Ia te uită ce cîrtiţă obraznică. Nu—i e frică de mine ? Mai sînt şi în pădure cîrtiţe, dar alea îşi văd de treaba lor, nici botul nu şi—l scot din pămînt. . ."

—Ia fii atentă cum te porţi cu mine, a mîrîit lupul, că acum pun gheara pe tine . . .

Şi a vrut să se repeadă s—o prindă pe cîrtiţă, dar aceasta a şi dispărut cu repeziciune în galeria pe care şi—o săpase, şi lupul a fluierat a pagubă.

Albinele bîzîiau harnice prin flori, furnicile cărau din greu boabe de grîu uriaşe în spinare, numai lupul stătea întins pe burtă şi nu făceam nimic. Şi i se mai făcuse şi foame. „Ar trebui să vînez ceva, s—a gîndit el. Dar ce ? Iepuri ? Eh, cine poate prinde un iepure pe cîmpie ? O pasăre ? ! Dar ce, păsările stau să le prind eu ?"

Lupul dădea deznădăjduit clin coadă. „Ce să fac ? Aici mor de foame. Mai bine mă întorc în pădure. Nici măcar nu mai vreau să văd lumea. Am văzut destul, mi—ajunge . . ." Şi s—a ridicat în picioare, pregătindu—se să plece.

Din adîncul galeriei întunecoase se auzeau hohotele de rîs ale cîrtiţei. Lupului i se părea că şi păsărelele, care zburau în jurul lui, rîdeau de el în hohote. Ce le—ar fi făcut lupul, dacă ar fi putut să le prindă, dar aşa . . . Poftim ! Era luat peste picior de nişte . . . de nişte . . .

Lupul turbase de nervos ce era. Iar foamea îl înghiontea în burtă, aşa că trebuia să plece mai repede, ca să aibă timp să ajungă în pădure mai înainte de—a se întuneca, să mai poată vîna ceva . . .

Cîrtiţa a mai ieşit o dată afară din galerie şi i—a aruncat cu pămînt în bot, apoi a dispărut repede, şi a început să rîdă şi mai tare. Bine se mai distrase pe seama prostălăului de lup. „Auzi, să—şi părăsească el pădurea . . . Mare nătărău !"

—Bine, bine, cîrtiţo, plec eu acum, că mă prinde noaptea pe—aici, dar odată tot pun eu gheara pe tine...

Şi lupul şi—a luat picioarele la spinare şi a început să alerge pe cîmpie, de ziceai că se rostogoleşte ca o roată, aşa de repede dădea din picioare.

Cîrtiţa, după ce s—a asigurat că a plecat lupul, a ieşit afară din galerie, şi—a înălţat o movilă de pămînt şi s—a întins la soare, să se încălzească. Din timp în timp mîrîia ca lupul : „Pun eu gheara pe tine !", şi se tăvălea de rîs.

RAZA DE SOARE

„Multe lucruri sînt ciudate în lumea asta, se gîndea Ionuţ. De exemplu . . . oaia. Toată ziua stă cu nasul în iarbă şi miroase florile . . .

Dar ce, oaia este lucru ? Oaia este fiinţă ! rîdea Ionuţ. Totul e să te gîndeşti bine de tot, cînd spui ceva. Şi nu o să greşeşti niciodată.

De exemplu, oaia nu poate fi dulap . . . Dar dulapul, poate să fie oaie ? Ce, a văzut cineva un dulap păscînd iarbă ? Sau un dulap care să aibi lapte ? !

Numai oaia şi vaca au lapte. Şi laptele e bun . . .

Dar, dacă se gîndea bine, şi frigiderul avea lapte. Uite, dacă deschizi aşa frigiderului, ce găseşti ? O sticlă cu lapte . . ." Ionuţ era nedumerit.

Mama lui citea. Stătea în fotoliu şi citea, şi nu auzea nimic. Degeaba ofta Ionuţ, mama nu—l auzea. Cum poate o mamă să citească şi să nu mai audă nimic. ? ! Cîteodată începe aşa, din senin, să rîdă . . . Înseamnă că cineva, de acolo, din carte, îi spune o poveste veselă . . . A, deci aşa se explică . . . de ce nu mai aude mama şi altceva ? !

Ionuţ s—a oprit în faţa mamei lui şi a atins—o cu palma pe obraz.

—Tu ai obrajii din flori ? a întrebat el.

—De ce, Ionuţ ? s—a mirat mama.

—Fiindcă numai florile miros aşa frumos . . . Mama a aruncat cartea pe covor şi l—a luat în braţe.

—Ce gînduri îţi trec ţie prin cap, raza mea de soare ? a zis mama şi a început să—l legene şi să—i cînte un cîntec de leagăn.

„Ce frumos miroase mama . . . ca o grădină cu flori . . . Şi uite că pe mine mă iubeşte mai mult decît iubeşte cartea aia . . ."

—Soarele meu . . . zice mama cu voce duioasă.

—Soarele răsare din ochii tăi, mamă ? întreabă Ionuţ.

—De ce crezi că soarele răsare din ochii mei ? ! se miră mama.

—Fiindcă mă văd în ochii tăi, mamă . . . şi ai zis că sînt soarele tău. . . raza ta de soare . . .

Mama s—a ridicat din fotoliu, cu Ionuţ în braţe, şi a început să se plimbe cu el prin cameră. Ionuţ se cuibărise în braţele ei ca o păsărică în euib. Era aşa de bine, şi cald, şi moale, şi mirosea aşa frumos . . . Nu s—ar mai fi dat jos niciodată din braţele mamei.

—Acum, gata, joacă—te singur, mama are treabă, a auzit Ionuţ ca prin vis şi s—a trezit pe covor, ţinîndu—se de rochia mamei. „Ce păcat. Era aşa bine, a oftat el. Dar mama are treabă . . ."

Şi—a luat maşinuţa şi a început să o împingă pe covor, pe sub scaune, pe sub masă, şi să facă din gură ca un motor.

„Ce bine că sînt o rază de soare, se bucura Ionuţ. Mama are ochii negri, ca noaptea . . . şi soarele răsare din ochii nopţii. . . Ce mă făceam dacă mama avea ochi verzi, sau albaştri, ca marea? !" s—a speriat Ionuţ şi a frînat brusc în faţa unei cămile care trecea strada prin faţa lui.

—Hei, fii atentă pe unde treci strada, s—a răstit Ionuţ, dar cămila nici măcar nu s—a uitat la el. Tare îngîmfată mai este cămila asta. Dar na o să mă supăr pe ea . . . Cînd mama citeşte, eu cu cine să mă joc?

Şi Ionuţ a întors maşinuţa şi a luat—o de la început, şi iar a ajuns in dreptul cămilei şi a frînat brusc.

„Poftim, iar era să fac un accident". Cămila i—a făcut cu ochiul şi a zîmbit.

—Ia—o de la început, i—a zis ea. Nu—i aşa că ne jucăm frumos ?

UN OBIECT TARE CIUDAT

Un băieţel a găsit un obiect tare ciudat.

„Ce—o fi ? ! se întreba el. Să fie o jucărie ? Dar ce fel de jucărie ?t Minge nu—i, că nu are buline colorate. Nu e nici praştie, că nu poţi să, arunci pietre cu el".

A luat obiectul şi s—a dus cu el pe la toţi prietenii lui. Unul zicea că s—ar putea să fie un stilou, dar de ce nu scrie ? Altul, un băieţel tare isteţ, a presupus că ar putea fi o umbrelă. O umbrelă ? Imposibil, s—au opus ceilalţi. Nu se deschide ca o umbrelă . . . obiectul ăsta ciudat. Nu are nici pălărie, ca să zici că este şezlong. O fi aparat de radio ? Dar de ce nu cîntă ? !

Băieţelul era tare trist. Auzi, ce noroc pe el să găsească un obiect care seamănă şi cu o minge, şi cu o praştie, şi cu un stilou, şi cu un şezlong . . . cu toate că nu avea pălărie, şi să nu ştie ce fel de obiect este?!

S—a mai pomenit, oare, aşa ceva? ! A mai găsit vreun băieţel clin lumea asta un asemenea obiect ciudat ?

Băieţelul nostru s—a dus şi la grădiniţă şi l—a arătat la toţi copiii. Toţi ridicau din umeri neputincioşi.

—Eu, a zis o fetiţă, eu am găsit într—o zi un portofel cu bani. . . şi l—am dus la miliţie. Poate îl pierduse cineva.

—Mare proastă mai eşti, a zis băieţelul. Puteai să—ţi cumperi o grămadă de prăjituri cu banii ăia !

Fetiţa a început să plîngă.

—De ce mă faci proastă ? Doar nu erau banii mei. . .

Un alt copil de la grupa mică a spus că el a găsit o servietă burduşită cu tot felul de hîrtii . . . şi a dus servieta la miliţie, fiindcă miliţia o să—l găsească pe cel care a pierdut—o.

—Nu mă mai joc niciodată cu tine, a zis băieţelul care găsise obiectul acela ciudat; nu mă mai joc cu tine fiindcă eşti fraier. Îţi dai seama cîte zmeie făceam din hîrtiile alea din servietă ? Aşa. . .

Băieţelul se hotărîse să nu mai vorbească niciodată cu prietenii lui de la grădiniţă. Tare mai erau proşti. Auzi, să găseşti tot felul de lucruri. . . să ai norocul să găseşti un obiect şi să—l înapoiezi păgubaşului. Asta, nu ! E prea de tot.

Ora de joacă în curte se terminase şi copiii au intrat în sălile de clasă. Educatoarea le—a dat coli de hîrtie şi creioane colorate şi i—a pus să deseneze. Fiecare copil trebuia să deseneze ce i—o trece prin minte. Băieţelul care găsise obiectul ciudat nu ştia ce să deseneze. „Ce—ar fi să desenez obiectul pe care l—am găsit" ? ! Şi a desenat o minge rotundă fără buline, din care ieşeau tot felul de lucruri ca ţepii dintr—un arici : o praştie, un stilou, o umbrelă şi un şezlong care nu era şezlong fiindcă nu avea pălărie. Băieţelul a tresărit. „Ia stai puţin . . . Adică . . . ce ? ! Şezlongul are pălărie ?" Cineva a rîs de el, dar nu—şi mai amintea care dintre prietenii iui a spus asta. „Oricum, bine că mi—am dat seama deşi, dacă mă gîndesc bine . . . de ce n—ar avea şezlongul pălărie ? Ce, pe el nu—l bate soarele în cap? Doar stă toată ziua pe terasă . .."

În drum spre casă, a zărit într—o curte un şezlong cu pălărie. „Bună ziua, şezlongule !'" a spus băieţelul şi deodată a văzut cu mirare cum din şezlong se ridică un bărbat. El avea pălărie, nu şezlongul. Băieţelul a rupt—o la fugă, ruşinat. „Mare prost mai sînt, îşi spunea el supărat. Uite ce am păţit. M—am făcut de rîs. Şi totul mi se trage de la obiectul ăsta ciudat. . . Şi nici măcar nu ştiu ce este."

O ÎNTÎMPLARE CIUDATĂ

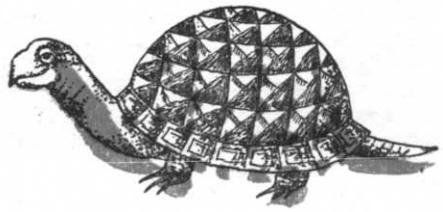

Broasca ţestoasă s—a aşezat la umbra unui stejar şi a început să ronţăie o frunză dulce.

Iepuraşul îşi făcea de lucru cu o pietricică albastră şi din cînd în cînd se trăgea de mustăţi şi rîdea înveselit.

—Ce—ai găsit de rîs ? ! l—a întrebat broasca ţestoasă, oprindu—se din mestecat.

Iepuraşul arunca pietricica în aer şi o prindea din zbor cu multă îndemînare.

—Mă întreb dacă tu ai putea să prinzi pietricica asta ca mine... Broasca ţestoasă l—a privit încruntată. Iepuraşul se distra pe seama ei.

„Bine, dar să mă supăr eu numai pentru atîta lucru ? şi—a zis ea. Doar ştie toată pădurea că iepuraşul este de felul lui un animal tare nostim." Broasca ţestoasă a clipit şireată din ochi.

—Mare lucru ! a zis ea.

Iepuraşul o privea uimit. „Cum... mare lucru ? ! Ce vrea să zică broasca ţestoasă ? Te pomeneşti că o fi în stare să jongleze cu pietricica la fel de bine ca mine, dacă nu cumva şi mai bine ? ! Nu—i venea să creadă că ar putea fi adevărat. Cine să—l întreacă pe el, pe cel mai sprinten iepuraş, la îndemînare ? Broasca asta ţestoasă, care abia se mişcă de colo—colo ? Broasca asta ţestoasă, cu carapacea ei uriaşă?!"

—Îmi amintesc . . . , a zis broasca ţestoasă, că de mult de tot, pe cînd eu aveam o sută şi ceva de ani, o bunică de—a mea din Insulele Galapagos învăţase să meargă pe bicicletă. . . iar în copaci creşteau covrigi mari cît roţile de la căruţa în care se plimbă soarele pe cer. . .

—Oho ! ce mai covrigi ! a oftat cu lăcomie iepuraşul. Aş ronţăi şi eu vreo doi covrigi. . . Din păcate, în pădurea noastră nu cresc covrigi în copaci . . .

—Tot cam pe vremea aia, a continuat broasca ţestoasă, a venit la noi în pădure o arătare tare ciudată la înfăţişare. . .

Iepuraşul asculta captivat poveştile minunate pe care broasca ţestoasă le spunea alene, de parcă mergea, şi nu vorbea. Era numai ochi şi urechi. . . şi vă imaginaţi, sper, ce urechi !

—Animalul ăla ciudat, a continuat broasca ţestoasă să povestească, avea patru picioare, dar nu semănau cu picioarele vîntului ,sau cu picioarele căprioarelor. . . Dar, dacă te uitai atent la ele, păreau a fi orice, numai picioare, nu !

De uimire, iepuraşul aruncase pietricica în aer şi uitase s—o mai prindă, şi pietricica albastră plutea ca un balon micuţ . . . Un fluturaş cu aripile albe îi dădea tîrcoale mirat, neştiind ce fel de fluture ar fi putut fi arătarea aia ciudată şi rotundă. Văzînd că pietricica nu—i dă atenţie, fluturaşul a plecat indignat. „Unii, zău aşa, nu sînt deloc politicoşi. . ."

—Şi ? ! a zis iepuraşul. Ce—a fost mai departe ? Broasca ţestoasă zîmbea încîntată.

—Mai departe ? ! s—a prefăcut ea că încearcă să—şi amintească ce—a mai fost : mai departe era un oraş tare ciudat, cu nişte străzi atît de întortocheate, încît, dacă o apucai la dreapta pe una din străzi, şi mergeai numai înainte, peste un timp ajungeai exact în locul de unde abia plecaseşi nu cu mult timp înainte . . . Numai animalul acela ciudat cu patru picioare se tot ducea şi nu se mai întorcea niciodată, aşa că nu l—a mai văzut nimeni. . .

—Şi tu ce făceai ? a zis iepuraşul. Broasca ţestoasă a rîs.

—Eu ? ! s—a mirat ea. Eu ronţăiam o frunză dulce şi a venit un iepuraş cu o bilă albastră, pe care o tot arunca în sus şi o prindea cu multă îndemînare . . .

—Exact aşa, ca mine ? ! s—a mirat iepuraşul.

—Exact aşa, ca tine, a zis broasca ţestoasă.

Iepuraşul căzuse pe gînduri. „Ia te uită ce întîmplare ciudată, îşi spunea el. Aşa ceva n—am mai pomenit. Dar dacă broasca ţestoasă rîde de mine ? ! Nu, nu se poate. Broasca ţestoasă este serioasă, nu se ţine ea de basme . . .'" Altfel, ar fi bănuit—o că rîde de el, că se distrează pe seama lui. „Chiar atît de prost nu sînt eu, asta e clar, se vede de la o poştă, nici măcar binoclu nu—ţi trebuie pentru a vedea cît sînt de deştept. . .

Vasăzică, în lumea asta se întîmplă atîtea minunăţii, şi eu habar nu am ? ! Ca să vezi ! Multe lucruri

mai are un iepuraş de învăţat."
Şi, totuşi, o bănuială mai avea.
—Ia ascultă, broască ţestoasă, toate astea . . . sînt adevărate ?
—Cine a spus că sînt adevărate ? ! a zis broasca zîmbind în sinea ei şi a continuat să ronţăie încet o frunză dulce, privindu—l amuzată pe iepuraşul care rămăsese cu botul pe labe şi cu gura căscată de uimire.

LUPUL ŞI VÎNĂTORUL

Scufiţa roşie s—a hotărît să se ducă pe la bunicuţa. Mama ei a pregătit nişte plăcinte . . . O bunătate ! Ţi se topesc pur şi simplu în gură . . . Sînt dulci, rumene, şi pe deasupra prăfuite cu pudră de zahăr.

—Să fii atentă, i—a spus mama ei ; ştii bine că lupul o să încerce iar să—ţi aţină calea . . . dar tu să nu te mai laşi păcălită !

Scufiţa roşie a rîs veselă.

—Lasă, mamă. Nu—ţi face griji. Doar ştii bine că eu am mai crescut un pic de anul trecut. Nu mai sînt mică. Aşa că . . . o să vadă el, lupul, ce—o să păţească . . .

Şi Scufiţa roşie şi—a luat coşuleţul cu plăcinte şi a plecat. Pe drum a cules cîteva floricele din pădure pentru bunicuţa, s—a oprit să privească fluturii care dansau graţioşi prin poieniţele scăldate în razele jucăuşe ale soarelui, a mai stat de vorbă cu un iepuraş . . . Şi aşa, timpul a trecut şi soarele se înălţase tocmai în vîrful cerului, ca o capră neagră pe cea mai înaltă stîncă a muntelui.

—Vai de mine, a zis fetiţa, eu mă joc . . . şi biata bunicuţă mă aşteaptă. S—au răcit şi plăcintele.

—Ce păcat, s—a auzit o voce dintr—un tufiş de zmeură întunecos. Mie îmi plăceau plăcintele calde... Dar nu—i nimic, sînt bune şi reci.

„Cine o fi ? ! s—a mirat Scufiţa roşie. Lupul nu e, fiindcă are vocea cu mult mai groasă. Vulpea ? ! Nu, nu cred . . . O fi bunicuţa ? Vocea din tufişul de zmeură seamănă bine cu vocea ei. Dar ce să caute bunicuţa... într—un tufiş de zmeură ? Mai bine să—mi văd de drum."

Şi Scufiţa roşie şi—a luat coşuleţul şi a fugit la bunicuţa. Cînd a intrat în casă, a găsit—o pe bunicuţă în pat, învelită cu pătura.

—Ce—ai păţit, bunicuţo ? a întrebat—o fetiţa speriată.

—Am... mîrrr. . . *ăcit* ! a mormăit bunicuţa cu o voce groasă şi răguşită.

—Am să—ţi fac imediat un ceai, bunicuţo, şi ai să te faci bine, a zis Scufiţa roşie.

—Mai bine dă—mi să beau nişte gaz, a mîrîit bunicuţa.

„Gaz?! s—a mirat fetiţa. Dar gazul nu e bun de băut, este otrăvitor. A, să ştii că în pat nu e bunicuţa, ci lupul. Cred că m—a văzut venind prin pădure, şi a ajuns înaintea mea la bunicuţa şi a mîncat—o. Bine, lupule, tu ai vrut—o." Şi Scufiţa roşie a luat vătraiul de la sobă, s—a apropiat de pat, şi dă—i, şi dă—i, trage—i lupului pe spinare cu vătraiul. Lupul începuse să urle :

—Ce bine mă simt, ce bine mă simt ! Mai dă—mi cîteva vătraie, Scufiţă roşie, aşa, trage—i tare, mai sus, te rog, pe spinare . . . aşa. . . e grozav . . . ăsta mai zic şi eu că e masaj . . . Avea dreptate bunicuţa, eşti o fată foarte bună şi cuminte. . .

—Să—mi spui imediat, lupule, unde este bunicuţa ! Ce—ai făcut cu ea ?

—Bunicuţa ? ! Cum unde este ? a zis lupul. Nu te—ai întîlnit cu ea ? S—a dus în pădure să culeagă fragi şi mure . . . ca să—ţi facă ţie dulceaţă . . .

—Dar tu, lupule, cum ai ajuns aici, în patul bunicuţei ? !

—Bunicuţa m—a băgat în pat, a zis lupul. Eram tare rău . . . bolnav. Şi bunica m—a adus la ea, ca să mă îngrijească. E o femeie tare bună bunicuţa ta, Scufiţă roşie . . .

Se pare că lupul spunea adevărul. Scufiţa roşie îşi amintea de vocea din tufişul de zmeură. Cum de n—o recunoscuse pe bunicuţa ? Să nu—i treacă ei prin minte că bunicuţa culege zmeură ?! „Ce să mă

fac? ! se întreba fetiţa. E drept că lupul este bolnav, dar, mai ştii ? ! Dacă se repede să mă mănînce ? Mai bine plec s—o caut pe bunicuţa."

Şi Scufiţa roşie a ieşit repede din casă şi a luat—o la fugă prin pădure. Peste tot erau tufe de zmeură, dar bunicuţa nu se vedea pe nicăieri. „Nici la tufele astea nu este, nici acolo . . . Unde o fi bunicuţa ? !"

Pe cărare venea cîntînd vînătorul. Scufiţa roşie s—a bucurat că îl vede şi i—a spus repede toată povestea cu lupul.

—Aşa ! a zis vînătorul. De cînd îl caut eu pe domnul lup. Bine că ştiu unde este. Ia să punem noi mina pe el.

Dar, după ce vînătorul a dispărut printre copacii din pădure, Scufiţa roşie s—a speriat. „Vai de mine, ce mă fac ? O să se supere bunicuţa pe mine. Ce—am avut cu lupul ? O fi el rău, dar bunicuţa l—a luat la ea acasă fiindcă e bolnav. O să se supere bunicuţa pe mine. Repede, să dau fuga şi să—l anunţ pe lup să se ascundă, pînă nu e prea tîrziu. Sper să ajung înaintea vînătorului." Şi fetiţa a fugit, a fugit, dar a ajuns prea tîrziu. Lupul şi vînătorul scoseseră o masă pe prispa casei, mîncau plăcinte şi rîdeau în hohote. Tare veseli mai erau. Se distrau de minune. Scufiţa roşie s—a ascuns după un stejar eu tulpina groasă. De acolo vedea şi auzea totul, fără să fie văzută.

—Bune plăcinte, nu—i aşa, cumetre ? zicea lupul.

—Păi ! mormăia vînătorul, şi mai înfuleca o plăcintă.

Deodată s—au auzit nişte bătăi în uşă şi fetiţa a tresărit. „Cine o fi ?" Acum îşi dădea seama că dormise şi visase . . . „Vai, ce vis !" În cameră a intrat bunicuţa. În mînă avea un coşuleţ plin cu mure coapte şi gustoase. „Ce bine că a fost doar un vis, şi—a zis Scufiţa roşie îmbrăţişînd—o pe bunicuţa. Şi, totuşi, nu—i frumos din partea lupului să mănînce plăcintele bunicuţei cu vînătorul. .”

CINE ZBOARĂ MAI FRUMOS ?

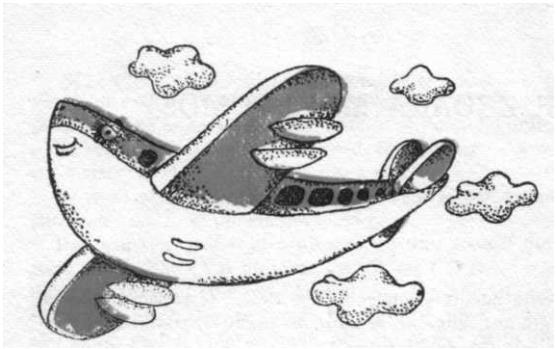

Măria este o fetiţă micuţă şi delicată ca o floare de păpădie. Adesea, cînd se joacă în grădină, albinele se aşază în părul ei, confundînd—o cu o floare. Ea rîde veselă şi bate din palme.

—Ce frumos zboară albina . . .

Ionuţ o priveşte mirat. „Auzi, cică albina zboară frumos. O albină să zboare frumos ? ! Avionul zboară frumos. Motoarele se învîrt cu repeziciune şi elicea zumzăie şi pe loc nu—l mai vezi. . . s—a şi pierdut printre nori. Pe cînd albina, ce, poate să zboare ca un avion ?"

Fetiţa îl priveşte tristă. „În loc să se joace cu mine, Ionuţ se zgîieşte după avioane. Mie nu—mi plac avioanele astea. Scot la fum şi fac atîta zgomot. . . de mă doare şi capul."

Mama fetiţei a ieşit din casă. În mînă are o farfurie, şi în farfurie . . . Măria aleargă veselă spre mama ei.

—Pîine cu unt şi cu miere ! se bucură ea.

—Ionuţ, zice mama fetiţei, ia şi tu.

Şi Ionuţ n—a mai aşteptat să—l roage a doua oară, a înşfăcat o felie.

Mama îi privea pe cei doi copii cum mănîncă, zîmbind înduioşată. Dar ea mai avea şi alte treburi, cum au mamele, aşa că a pus farfuria pr bancă şi a intrat în casă.

Ionuţ a mai luat o felie. „Tare bună mai e mierea", mormăia el.

Măria îl privea zîmbind. Ionuţ se umpluse cu mierea scursă de pe felia de pîine pe degete.

—Îţi place mierea, Ionuţ ? l—a întrebat ea.

—Îhî ! a mormăit Ionuţ privind cu regret farfuria goală şi lingîndu—şi degetele de miere.

—Şi mai vii şi mîine să ne jucăm ?

—Mai vin, a răspuns Ionuţ privind spre farfuria care strălucea ca o oglindă.

—Să ştii că te aştept, a mai zis Măria şi a intrat în casă. Era ora douăsprezece şi ea trebuia să doarmă o oră, dacă voia să crească mare...

Ionuţ a plecat şi el. Pe cer trecea un avion şi el i—a făcut semn cu mîinile. Dar avionul s—a prefăcut că nu—l vede. „Aşa sînt avioanele astea, nişte îngîmfate . . . Mare lucru, să zbori printre nori. Dacă aş vrea, aş zbura şi eu. Dar n—am chef ! însă mierea . . . Ehei, e grozav să poţi să fabrici miere, ca albinele. . . Ia uite ce frumos zboară albina aia . . . ca o rază de lumină . . . "

Ionuţ privea încîntat albinele. Veneau în zbor şi se aşezau pe cîte o floare. Şi băteau repede, repede din aripioarele lor aurii . . .

„Ce harnice sînt albinele, şi—a zis Ionuţ. Toată ziua zboară din floare în floare şi culeg miere . . . Iar mierea e atît de bună . . . Ce păcat însă că albinele nu au motoare. Dacă ar fi avut motoare, albinele ar fi zburat pînă sus de tot, deasupra norilor, şi ar fi făcut un zgomot. . . Aşa însă . . . Da, dar mierea e grozav de bună . . ."

PĂDUCEL

Păducel are şase ani, iar Mădălina cincisprezece. Şi, cu toate că diferenţa de vîrstă dintre ei doi nu este prea mare, Păducel este nepotul Mădălinei. Altfel zis, Mădălina este mătuşa lui Păducel.

„Cum vine asta ?" se tot întreba Păducel.

—Vasăzică . . , zicea Păducel, tu eşti mătuşica mea ? !

Mădălina clipea veselă din ochi, şi genele ei lungi păreau a fi doi fluturi ţesuţi din raze de soare.

—Sigur că da, Păducel. Eu sînt mătuşa ta.

Păducel se scărpina mirat în cap. Unde văzuse el gestul ăsta ? ! Probabil că la circ. Era acolo o paiaţă care se scărpina mirată în cap . . . sau la Grădina Zoologică . . . vreo maimuţă hazlie.

—Cum adică ? N—am înţeles nimic. Tu te joci cu păpuşile. . . Eşti singura mătuşica din lume care se joacă aşa, ca tine, ca o fetiţă . . ., se mira Păducel.

—E simplu, îi explica Mădălina. Eu sînt soră cu mama ta, şi de aceea îţi sînt mătuşă . . .

—Şi mama, se mira Păducel, cu cine e soră ?

—Cu mine, zicea Mădălina.

Păducel nu mai înţelegea nimic. „Ciudaţi mai sînt oamenii mari", îşi spunea el şi ieşea afară, la joacă.

Copiii se jucau veseli, săreau coarda, ţopăiau prin pătratele şotronului, bîzîiau ca albinele prin flori, făceau ca maşinile . . . şi Păducel se amesteca repede printre prietenii lui. Tare mult îi mai plăcea să se joace cu copiii. Bineînţeles, pînă nu începeau să se certe.

„Tata lu' Ionuţ : Ionuţ mi—a luat mingea."

„Tata lu' Bogdan : Bogdan nu se dă jos de pe bicicleta mea."

„Mama lu' Alexandru : Alexandru nu vrea să se joace cu mine."

„De ce, oare, se ceartă copiii ? !" se mira Păducel. El nu se certa cu nimeni.

Păducel se întorcea acasă. Mădălina îşi făcea lecţiile. Dimineaţa se ducea la şcoală, şi după—amiaza stătea cu el, fiindcă mama lui se ducea la liceul unde era profesoară.

—Ce chestie ! Să—ţi faci lecţiile ! bombănea Păducel. Să te tot uiţi într—o carte . . . Mare lucru ! Uite, şi eu pot să—mi fac lecţiile.

Şi Păducel lua o carte şi începea s—o răsfoiască, oprindu—se mai ales la poze.

Mădălina îl privea zîmbind.

—Ce faci, mă, acolo ?

—Îmi fac lecţiile . . . mormăia Păducel.

—Ia să vedem, zicea Mădălina. Ce literă este asta ?

—Trei ! striga tare Păducel.

—Trei este cifră, nu literă.

—Şi literă, care e ?

—Lasă, ofta Mădălina. Eşti prea mic. Învaţă mai departe, aşa cum ştii tu . . . şi se întorcea la cartea ei.

Păducel se ducea la fereastră şi privea trecătorii. De sus, de la etaj, oamenii păreau mici. Parcă erau copii.

—Ştii ceva, Mădălina, zicea deodată Păducel; rîndunelele au mătuşi ?

—De ce ? ! se mira Mădălina.

—Fiindcă mi—ar place să fim rîndunele şi să zburăm amîndoi pînă la nori . . .

Mădălina începea să rîdă.

—Rîzi degeaba, se supăra Păducel. Eu sînt sigur că norii sînt dulci şi pufoşi. . . şi tare mi—ar place să

mănînc un nor . . .

MĂDĂLINA

Păducel stătea la fereastră şi o aştepta pe Mădălina.
—Of, nu mai vine odată mătuşica mea, ofta el trist.
Mama lui plecase la serviciu şi Mădălina, care trebuia să stea cu el, întîrzia. . .
—Iar o să spună Mădălina că n—a venit autobuzul, şi că de—aia a întîrziat. Oamenii mari găsesc tot felul de scuze, iar noi, copiii, trebuie să—l credem, fiindcă sîntem mici. . .
O vrăbiuţă se oprise pe pervazul ferestrei şi ciripea voioasă. Din cînd în cînd i se zburleau penele pe trupul ei micuţ şi începea să ţopăie şi să fluiere neîntrerupt ca o sirenă de locomotivă . . . ca o sirenă de locomotivă—jucărie, desigur.
Deodată a sunat cineva la uşă şi Păducel s—a repezit să deschidă. Dar şi—a amintit că n—are voie să deschidă pînă nu întreabă cine este. „Dacă e lupul, nu ? Trebuie să fim prevăzători."
—Cine e ? întreabă Păducel.
—Capra cu trei iezi ! s—a auzit o voce groasă de dincolo de uşă. Păducel a început să rîdă. Tare nostimă mai este Mădălina. Auzi, ce i—a trecut prin minte, să spună că este capra din poveste !
Mădălina îi adusese flori, nişte garoafe frumoase, albe şi parfumate, dar Păducel s—a strîmbat.
—Ce mi—ai adus flori ? ! Ce, eu sînt fetiţă ? Mai bine ia—le tu, poftim, din partea mea . . .
—Vai, Păducel, ce amabil eşti, să ştii că m—ai copleşit, a rîs Mădălina. Păducel se plimba ţanţoş prin cameră, cu mîinile la spate, aşa cum îl văzuse pe tatăl lui, însă Mădălina n—a observat nici măcar atîta lucru. „Fetele astea !"
—Ce poveste vrei să—ţi spun ?
Păducel a început să se gîndească. „Mădălina ştie o mulţime de poveşti frumoase . . . Pe care să mi—o spună acum ? !
—Ştii ceva, Mădălina ? ! Te rog . . . să—mi spui povestea . . . cu iepuraşul . . .
—Povestea cu iepuraşul ? ! s—a mirat Mădălina. Care Iepuraş ?
—Povestea cu iepuraşul care s—a luat la întrecere eu broasca ţestoasă, a zis vesel Păducel. Ştii, cu iepuraşul acela care a zis că el aleargă mai repede decît broasca ţestoasă, dar fiindcă broasca ţestoasă abia se mişca, ce şi—a zis iepuraşul, ia să trag eu un pui de somn, şi s—a culcat, şi a dormit, şi a dormit şi, cînd s—a trezit, broasca ţestoasă trecuse deja linia de sosire şi îl întrecuse . . .
Mădălina îl privea mirată pe Păducel.
—Povestea asta vrei să ţi—o spun ? ! s—a mirat ea.
—Sigur, a zis Păducel. Ţi—ai amintit—o ?
—Da, a spun Mădălina.
—Atunci, spune—o ! a zis Păducel pregătindu—se s—o asculte pe Mădălina, că tare frumos mai ştia mătuşica lui să povestească . . .

CIOARA

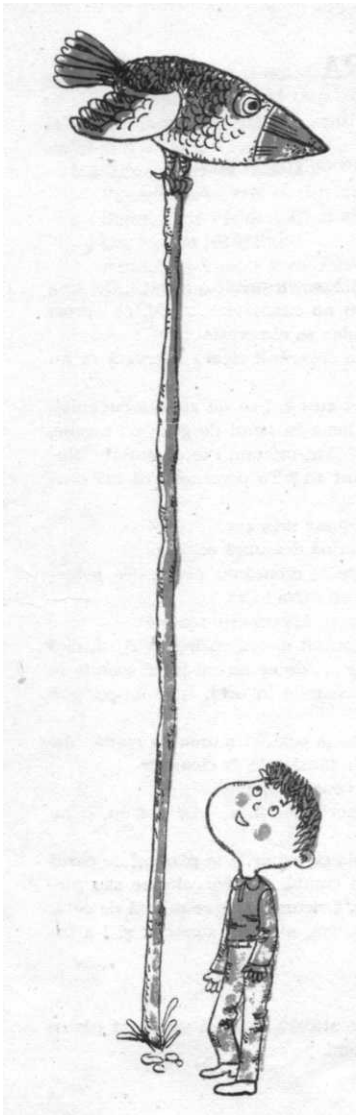

—Ia ascultă, mă ! a strigat cioara, şi Ionuţ a privit—o mirat. „Ce vrea cioara asta de la mine ? ! Nici măcar nu ne cunoaştem . . . Of, ce prost crescută. Să intri aşa . . . în vorbă . . . cu cine se nimereşte. . . "
—Poate n—ai auzit că te—am strigat, a croncănit cioara enervată că nu i se dă atenţie.

De obicei, toată lumea se poartă altfel cu ea. I se dă atenţia cuvenită. De exemplu, ţăranul, cînd o vede dînd iama în lanul de grîu, o *huşuie*, aruncă după ea cu pietre. în fine, asta e ! Dar, oricum, i se dă atenţie. Numai băieţelul ăsta . . . cine crede el că sînt eu ? Te pomeneşti că mă confundă cu cineva . . . Ei, asta e prea mult !

Cioara se enervase şi se rostogolea furioasă prin aer.

Băieţelul o privea mirat, cu mîna streaşină deasupra ochilor.

—Ce. . . ce tot stai cu mîna la frunte ? ! croncănea cioara. Te pomeneşti că îţi intră praful în ochi ! ? Ca să vezi ! Cra ! Cra !

—Nu—mi intră praful în ochi, a zis Ionuţ. Mă orbeşte soarele . . .

—Ia te uită la el ce grozav e ! a croncănit cioara cu ironie. Auzi, cică îi intră soarele în ochi ! Bravo ! Dar mie . . . de ce nu—mi intră soarele în ochi ? Sau . . . poftim, îmi intră şi mie soarele în ochi, dar nu—mi pun aripa deasupra ciocului ca o . . .

Cioara nu ştia ce pasăre îşi pune aripa la ochi, şi murea de ciudă, mai ales că băieţelul se distra pe seama ei. „Ce tăntăloaie de cioară !"

—Dacă—i aşa, a zis cioara, nu mai vorbesc cu tine.

—Ei, şi ? ! a ridicat băieţelul din umeri. De—aia nu mai pot eu, şi nu i—a mai dat atenţie.

Cioara îl privea mirată. Băieţelul umbla cu privirile în pămînt, de parcă voia să găsească ceva . . . Dar ce ? Căuta cumva cioburi colorate sau pietricele strălucitoare ? Doar nu e coţofană. Oricum, era tare mirată de comportarea ciudată a băieţelului. Pînă la urmă, n—a mai suportat şi l—a întrebat :

—Ia ascultă, mă, ce cauţi pe—acolo ? Băieţelul a rîs.
—Cum ce caut ? O piatră, desigur, ce altceva ? ! Dacă voiam să găsesc o cioară, mă uitam pe garduri. . . prin pomi, pe cer . . .
—Deşteptat mai eşti, a croncănit cioara. Crezi că eu nu ştiu că pietrele nu zboară ? Ce faci cu piatra, la ce—ţi trebuie ?
—Băieţelul a băgat mina in buzunar şi a scos o nucă.
—Uite, vezi, a zis el, am o nucă . . .şi n—am cu ce s—o sparg . . .
—Mare lucru, a zis cioara. Ia dă nuca încoace !
Şi cioara a prins nuca în cioc, s—a ridicat bătînd din aripi pînă sus de tot, aproape de norii albicioşi, şi de acolo i—a dat drumul să cadă. Şi nuca s—a izbit puternic de asfaltul străzii si s—a crăpat în zeci de bucăţele, numai miezul dulce i—a rămas întreg, iar Ionuţ l—a luat şi l—a mîncat pe dată.
—Ştii că nu eşti proastă deloc ! a strigat băieţelul vesel.
—Păi, ce credeai ? ! a cîrîit cioara încîntată de sine. Dacă vrei, îţi mai sparg vreo două nuci . . . dar te rog, băieţelule, să—mi dai şi mie una . . .

VULPEA NU MĂNÎNCĂ TRANDAFIRI

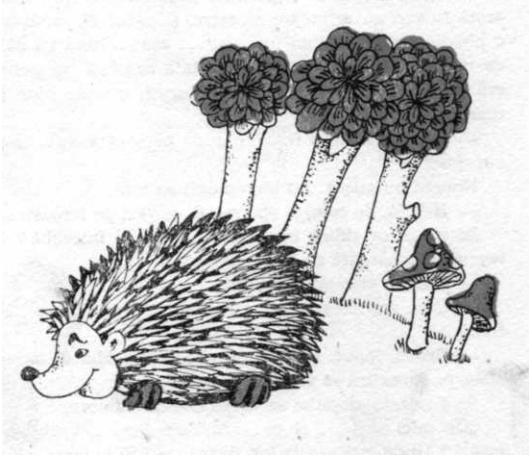

Băieţelul se uită pe fereastră. Părinţii au pus perdeluţe noi, frumoase ... Se simte dintr—o dată important. Nu mai este, de cîteva zile, un băieţel oarecare. . . Este elev ! Nu prea înţelege el ce înseamnă asta, dar e interesant. Stă în bancă, are uniformă, lîngă el este un copil. . . Nu un copil, un coleg !, aşa se numeşte acum . . .

Şi tovarăşa . . . A privit—o atent. Este veselă, le spune poveşti . . . Capra l—a pedepsit pe lupul cel rău. Ce interesant !

Băieţelul ascultă povestea foarte atent. Cuvintele par să înflorească în aer. Îi vine să le mîngîie, să le prindă în palme, să nu le mai dea drumul. . .

Parcă se află într—o grădină, păsărelele cîntă voioase, şi tovarăşa le arată fluturi cu aripioare albastre, şi părul ei, revărsat peste umeri, pare o ploaie aurie . . . Şi are un gest. . . aşa . . . cînd îşi dă părul de pe frunte cu mîna . . . N—a mai privit niciodată oamenii cu atenţie. Poate fiindcă el era prea mic . . . Dar acum, din bancă, o vede bine pe tovarăşa învăţătoare . . .

—Să construim o frază, o aude pe învăţătoare. Ia să vedem, cine este curajos ?

Nimeni nu mişcă. Au încremenit cu toţii.

—Hei, tu, de colo, ia spune—mi, ce vezi pe fereastră ?

Băieţelul se ridică în picioare. Pe el îl întreabă ? Băncile încep să se legene ca o bărcuţă de hîrtie pe apă.

—Cum te cheamă ? aude el.

—Cum mă cheamă pe mine ? se miră el. De ce ? Pe mine mă cheamă Ionuţ . . .

—Bravo, Ionuţ, zîmbeşte învăţătoarea. Hai să facem o frază împreună. Uite, pe fereastră se vede un plop. . .

În frunzele plopului se jucau cîteva vrăbiuţe.

„Ce mici sînt. . . şi ce hărmălaie fac . . . Vrăbiuţele se duc şi ele la şcoală ? Unde este şcoala lor, în frunze ? Şi la iarnă, cînd frunzele cad ? . . .

—Plopul este un copac înalt, spune Ionuţ, de parcă ar gîndi cu voce tare, şi frunzele lui ruginesc . .

Copiii rîd.

învăţătoarea vine la Ionuţ şi îl mîngîie pe cap.

—Mă, îi zice ea, ai un păr ca un arici. . . Ştii ce este ăla un arici ?

—Sigur că ştiu, se bucură Ionuţ. Ariciul este un animal micuţ . . . şi are pe corp mii de ţepi. . . şi cînd vulpea vrea să—l prindă, se înţeapă în bot.

—Şi trandafirul are ţepi, spune învăţătoarea.

—Nici pe trandafir nu—l mănîncă vulpea, zice un băieţel.

Copiii aplaudă bucuroşi că vulpea nu reuşeşte să mănînce trandafirii. Ionuţ se miră. „Cum . . . să mănînce vulpea trandafiri ? Vulpea mănîncă doar pui de găină. Ştiu eu asta . . . am o carte cu poze . . . şi vulpea se strecoară la coteţul găinilor . . ."

Deodată, se aude soneria. Copiii îşi strîng în grabă caietele, creioanele, gumele şi le pun în ghiozdane.

Învăţătoarea se îndreaptă spre catedră. îşi aranjează din mers părul.

Păsărelele continuă să se joace în plopul înalt şi ciripesc vesele. Ionuţ îşi pune ghiozdanul pe spate. Copiii au fugit deja afară.

—Tu ce faci, Ionuţ, nu pleci ? îl întreabă învăţătoarea.

—Ba da, şopteşte el. Dar vulpea nu mănîncă trandafiri. . . Nici arici, fiindcă au ţepi. Numai puii de găină,

săracii, au fulgi şi nu se pot apăra . . .

IEPURAŞUL

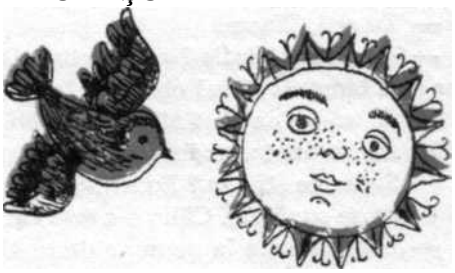

—Te prefaci că nu mă vezi, iepuraşule ! a auzit Călin o voce şi s—a oprit mirat. Sprîncenele i se arcuiseră de uimire. Adîncit în gînduri, nici nu observase că cineva mergea pe lîngă el.

—Tu eşti, Diana ? !

—Cine voiai să fie ? a rîs fetiţa. De cinci minute merg pe lîngă tine, dar n—ai binevoit să mă observi...

—Scuză—mă, a zis Călin. Vocea lui trăda o mare plictiseală. Eram aşa, ştii . . . cufundat în gînduri. Ei, dar ce ştii tu . . .

—Sigur, ce ştiu eu ? Eu sînt o proastă . . . Fetiţa se supărase. Călin s—a enervat.

—Uite cine mă ia pe mine peste picior. . . Pe mine, care sînt un mare inventator . . . Eu, care o să fac în curînd o descoperire . . . un motor cum nu mai există . . . sau ceva de genul ăsta . . . Oricum, o să—i uimesc pe toţi. . .

Diana începuse să rîdă. O amuza, acum, faţa încruntată a colegului ei.

—Mai şi rîzi ! a răbufnit Călin. Ce—ai găsit de rîs ?

—Mă, parcă ai fi un iepuraş, a zis Diana. Un iepuraş care se ascunde după urechi şi crede că nu—l vede nimeni. . .

„Nu—i mai dau atenţie, şi—a zis Călin. E neserioasă ca toate fetele. . . Eu, un mare inventator, să—mi pierd timpul cu . . ."

O auzea pe Diana că vorbeşte, dar nu voia să înţeleagă sensul cuvintelor ei. Parcă îi bîzîia o albină la ureche. Deodată însă a tresărit. Auzise clar, sau numai i s—a părut, cuvîntul „exerciţii" ?

—Ce . . . exerciţii, Diana ? a îngăimat el.

—Cum, ce exerciţii ? ! s—a mirat fetiţa. Exerciţiile la matematică. Nici nu bănuieşti ce grele au fost. . .

Călin s—a speriat. „Vai de mine, am uitat de exerciţii. Ce mă fac ? Oare. Diana . . .

—Nici să nu te gîndeşti, a zis Diana, de parcă i—ar fi ghicit gîndurile. Nu—ţi dau caietul să copiezi, fiindcă nu ştii să te porţi.

—Şi dacă mă port frumos, s—a bîlbîit el. Uite, îţi duc servieta pînă la şcoală şi înapoi cinci zile la rînd.

—Mulţumesc ! Mi—o duc şi singură. Şi chiar dacă mi—ai duce servieta, tot nu—ţi dau să copiezi . . .

Călin a oftat.

—Să—mi pierd eu timpul cu exerciţiile astea plictisitoare, în loc să mă gîndesc numai la invenţia mea... Hai, dă servieta să ţi—o duc.

Fetiţa a zîmbit.

—Aşa îmi place de tine, iepuraşule. Să fii vesel, nu încruntat. Şi să—ţi mai spun ceva. Dacă vrei să fii inventator, trebuie să—ţi faci singur exerciţiile la matematică... fiindcă nici invenţiile nu o să le facă nimeni în locul tău. Şi, apoi, dacă te gîndeşti bine, cum ai să poţi să faci invenţii, dacă nu ştii matematică? !

NEDUMERIRE

Cum a sosit acasă de la şcoală, Ionuţ şi—a schimbat hainele, s—a spălat pe mîini, a mîncat şi s—a dus în camera lui să—şi facă lecţiile. Ce se mai minuna bunica . . . „Cum ? ! îşi zicea ea, nepoţelul meu a devenit peste noapte atît de cuminte . . . atît de silitor . . . ? ! Nici nu—l mai recunosc. Pînă acum, cînd nu era şcolar, îmi scotea peri albi în cap cu nebuniile lui, şi acum, dintr—o dată, a devenit un altul ? ! Mare minune . .."

Bunica vorbea singură, învîrtindu—se prin casă, iar Ionuţ a auzit—o şi a început să rîdă.

—Auzi, împărate, ce zice bunica ?

Împăratul s—a aşezat mai bine în tronul lui de aur, şi—a scărpinat nasul cu palma şi a închis un ochi. „Adică, voia el să spună, nu cred eu în... Vai, ce plictiseală . . . Ce soartă tristă are un împărat ! Nimeni nu vrea să se joace cu mine. Toţi s—au dus la şcoală . . . Ce păcat ! La ce le—o trebui şcoala ? ! Uite, eu, aşa împărat cum sînt, nici nu ştiu să scriu . . . Şi ce, se cunoaşte ? Se vede cumva ? Da de unde . . .”

Şi împăratul a început să plîngă.

Lui Ionuţ i s—a făcut milă de el.

—Ei, hai, nu fii trist, împărate. Uite, imediat îmi termin lecţiile şi ne jucăm împreună, vrei ?

—Cum să nu fiu trist ? ! a zis împăratul. Toată dimineaţa stau singur, fiindcă tu şi fratele tău vă duceţi la şcoală, şi eu mă plictisesc. . . Şi de—ai şti ce discurs minunat am pregătit pentru astăzi . . . Da cine să—l asculte ? Bunica ? ! Mă faci să rîd . . .

—Ai dreptate, a zis Ionuţ. Bunica nu se mai joacă de mulţi ani cu jucării. . . Da' ce discurs ai pregătit ?

—Vrei să ţi—l spun ? s—a bucurat împăratul.

—Da, a zis Ionuţ. Stai numai puţin . . . Aşa ! Gata ! Uite, mi—am terminat lecţiile. Poţi să—i dai drumul.

Împăratul s—a aşezat mai bine pe tronul lui de aur, şi—a scărpinat nasul cu palma şi, luînd o „poză" cît mai solemnă cu putinţă, a început să vorbească . . .

(Sunet de trompete) Voce : Vorbeşte Măria—Sa împăratul !

Împăratul : (tuşind) Supuşii mei ! (Uşi trintite) Eu, care am adus ploaia pe pămînt (latră un cîine), eu care am făcut să crească florile (nechezat) pe unde calcă lupul (ciripit vesel) şi pădurea înverzeşte (cotcodăcit de găină care a făcut un ou), vreau să vă spun acum (murmur) că noaptea (se aude un tractor) este şi ea o pasăre . . . (gîlgîitul apei turnate în pahar) cum adevărat este faptul că oaia nu zboară iar tărîţa o mănîncă porcii . . . (Hohote de rîs).

Ionuţ a amuţit de uimire. Aşa ceva n—a mai auzit în viaţa lui. „Ce—l cu împăratul ? A luat—o razna rău de tot. Sau o fi bolnav ? Nu, nu pare bolnav. Este, mai degrabă, trist. . . "

—Ţi—a plăcut ? şopteşte împăratul. De ce nu rîzi ? Eu am vrut să te înveselesc, şi tu . . .

Ionuţ a luat jucăria şi i—a scos de pe cap coroana de împărat şi mantia de aur de pe umeri, şi împăratul a devenit iar pompierul de cauciuc care fusese înainte de a fi gătit ca un împărat.

—De azi înainte eşti iar pompier, i—a zis Ionuţ. Nu ştii să fii împărat. Şi cînd îmi fac eu lecţiile, să taci din gură. Ce crezi tu, că şcoala este aşa . . . o glumă ?

—Şi dacă arde pe undeva, ce fac ? a şoptit pompierul. Pot să sting incendiul ?

—Da, a zis Ionuţ.

—Atunci, arde ! Săriţi ! Foc ! Să vină pompierii.

—Păi, tu eşti pompierul, a zis Ionuţ. Ce strigi aşa ?

—Ai dreptate, a zis pompierul dezamăgit. Am uitat că eu sînt pompierul . . .

Şi micuţul pompier de cauciuc s—a dat jos de pe masă şi s—a ascuns în cutia cu jucării. Ceva se

întîmplase, dar nu ştia ce anume. Mintea lui de pompier nu putea să priceapă de ce Ionuţ nu mai avea chef de joacă. înainte, nu trebuia să—i zici de două ori. . . şi. . . Iar acum . . .

Ionuţ a zîmbit, şi—a pus caietele şi cărţile în ghiozdan şi s—a dus să mănînce. Bunica îi pregătise pe masă mîncarea şi începuse să croşeteze, dar adormise cu lucrul în mînă în fotoliu.

TREI PRĂJITURI

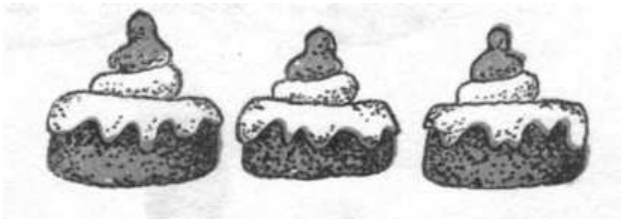

Ionuţ privea încruntat caietul cu pătrăţele. „Ce e aia cifra „trei" ? ! Ei, dacă aş şti...

Deodată, a simţit că tatăl lui se oprise şi îl mîngîia pe cap. „Ce mînă caldă are tata. . . Din păcate, nu pot să mă joc acum cu el. . . Nu mi—am făcut lecţiile . . . "

—Ce faci, Ionuţ, nu scrii ?

—Ba aş scrie, a mormăit Ionuţ, dar nu ştiu... Ieri, cînd tovarăşa învăţătoare ne—a explicat cum se descompune cifra trei, eu m—am uitat pe fereastră . . . Nişte vrăbiuţe se certau pe o crenguţă, şi tare m—am mal amuzat. . . Făceau atîta gălăgie . . .

—N—ai vrea să te ajut ? a zis tata.

—Ba da, s—a înseninat Ionuţ. Tata a rîs.

—Uite, Ionuţ. Să presupunem că am cumpărat trei prăjituri. („Prăjituri ? şi—a zis Ionuţ în gînd. Tare bune mai sînt. . .") Hai să vedem cum le putem împărţi. . . Una o mănînc eu, şi două îţi rămîn ţie . . .

—Grozav ! a exclamat Ionuţ. Deci, două prăjituri şi cu o prăjitură, fac trei. . .

—Stai puţin, Ionuţ. Putem să le împărţim şi altfel : o prăjitură ţi—o dau ţie, şi două le mănînc eu . . .

—Să ştii că mă supăr, a zis Ionuţ îmbufnat.

—Bine, bine, l—a liniştit tatăl lui ; important este că ai înţeles cum se descompune cifra trei. . . şi i—a adus din frigider, pe o farfurie, cîteva prăjituri.

—Ura ! s—a bucurat Ionuţ. Prăjituri. Una, două . . . trei ! le—a numărat el. Trei prăjituri. Şi noi sîntem tot trei : eu, tu şi mama. . . cîte una pentru fiecare.

—Bravo, Ionuţ, s—a bucurat tata. Ai mai descoperit o posibilitate de a descompune cifra trei. Dar, ştii ceva, prăjitura mea ţi—o dau ţie.

Ionuţ s—a bucurat, „Două prăjituri ! Eu o să mănînc două prăjituri, iar mama, una !" Dar, s—a întristat dintr—o dată. „Nu e drept să mănînc eu două prăjituri . . . Una am s—o tai în două şi o s—o împart cu mama . .

NA—NI! . . . NA—NI! . . .

După ce şi—a scos caietele şi Abecedarul din ghiozdan şi le—a pus pe masă, Ionuţ s—a dus la fereastră. Privea mirat copacii din grădină. „De ce ruginesc frunzele ? ! se întreba el. Din cauza ploii ? Precis că din cauza ploii ruginesc frunzele. Şi cuiele, care sînt din fier . . . Cîte cuie ruginite n—am găsit eu pe stradă . .

—Ionuţ, nu pierde timpul, i—a spus mama. Treci la lecţii, că acum se Întunecă . . .

—Bine, bine . . . a zis Ionuţ. Trec la lecţii. . .

S—a aşezat la masă şi a deschis Abecedarul. Ia să vedem, ce trebuie să *striu* ? Litera n . . . Oare cine a inventat literele astea ? Ce, ursuleţii din pădure au nevoie de litere ? Ei se joacă toată ziua prin poiana însorită,, se caţără în copaci, mănîncă mure . . ."

A scos capacul de la stilou şi a început să scrie încet, cu grijă, literă după literă. Un n . .. încă unul... pînă a terminat tot rîndul. A oftat uşurat. „Dacă mă gîndesc bine, nici nu este greu să . . . Ia să vedem, ce urmează? Na—ni?! A, ştiu, mi—am amintit: Nani, nani, puiul mamei..."Încîntat de sine însuşi, a început să scrie : Na—ni. . . na—ni**..** na—ni, silabisind încet pînă a adormit cu capul pe caiet. Cînd l—a trezit mama lui, tocmai visa că este un ursuleţ tare nostim, şi a mormăit înveselit :

—Tare bune mai sînt. . .

—Ce ? ! s—a mirat mama.

—Murele, mamă . . .

POVESTE CU FĂT—FRUMOS

—A fost odată ca niciodată un zmeu rău . . . rău de tot ! cum nici măcar cei mai răi cîini de pază nu sînt răi. . .

Ionuţ asculta povestea înmărmurit de uimire. Nu se poate spune că nu—i plac poveştile. Aşa că m—am pregătit să—i povestesc mai departe.

—Stai puţin, m—a întrerupt el. Ce e ăla un cîine de pază ?

—Cîinele de pază este un cîine care păzeşte ceva . . . De exemplu, o casă.

—Atunci, zmeul nu poate fi mai rău ca un cîine de pază, fiindcă zmeul nu păzeşte nimic. Ai văzut vreun zmeu în vreo curte ?

—Ai dreptate.

— Atunci, găseşte altceva.

Şi am luat povestea de la început :

—A fost odată un zmeu rău de tot, cu mult mai rău decît un copil care minte, sparge geamurile cu praştia şi leagă cutii de conserve de cozile pisicilor.

—Aşa, da ! a zîmbit Ionuţ. Spune mai departe. Dar te rog să treci peste amănunte. începe cu răpirea prinţesei. . .

—Ce prinţesă ? m—am mirat eu. în povestea mea nu e nici o prinţesă.

—Atunci, asta nu—i poveste, dacă nu are şi o prinţesă răpită de zmeul cel râu. Lasă că ştiu eu. Mă duci cu vorba ca să adorm.

—Şi dacă bag în poveste şi o prinţesă, te culci ?

—Păi ? a zis Ionuţ. Sigur că mă cule. Nu vezi ce tîrziu e ? Eu mîine trebuie să mă scol devreme, ca să mă duc la şcoală, şi tu mă ţii de vorbă . . . Ce, asta e poveste ? Dacă vrei, ţi—o povestesc eu. Şi Ionuţ a început să—mi povestească, iar eu îl ascultam picotind de somn în fotoliul moale şi călduros de lîngă patul lui.

—A fost odată un zmeu care a răpit—o pe prinţesă. Atunci, Făt—Frumos a luat o găleată cu jăratec, i—a dat—o s—o mănînce calului năzdrăvan, şi după ce calul s—a scuturat o dată, s—a prefăcut într—un armăsar mare şi voinic, şi din umeri i—au crescut pe loc două aripi strălucitoare ca focul, şi Făt—Frumos a încălecat pe cal şi acesta i—a zis : Porunceşte, stăpîne ! Ca trăznetul te pot duce pînă la soare, sau vrei să mergem la plimbare ? Au, dacă pe prinţesă vrei s—o salvăm, ca gîndul o să zburăm. Ba pe prinţesă vreau s—o salvăm ! a zis Făt—Frumos şi i—a dat pinteni . . . Dar ce faci, tată ? Dormi ? ! Mamă, vino şi—l ia pe tata, că a adormit în fotoliu, şi mîine dimineaţă o să fie obosit şi o să întîrzie la servici . . . şi asta n—ar fi nimic, dar nici măcar poveşti nu ştie . . .

CEI MAI BUNI PRIETENI DIN LUME

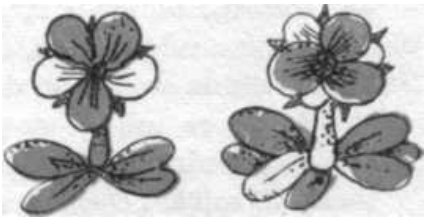

Ionuţ ar vrea să se joace, dar nu are cu cine. El e mic, abia a împlinit cinci ani, iar copiii de pe stradă sînt la şcoală.

—Tu de ce nu te duci la şcoală ? îl întreabă o floricică albastră, şi Ionuţ ridică din umeri. Îi place floarea, are tulpina subţire, nişte frunze mici, verzi, şi petalele delicate aşezate roată în jurul unui bănuţ pufos de aur, pe care se aşează o albină.

Ionuţ se sperie. „Albina asta vrea să mănînce floarea !" Ia o crenguţă din iarbă şi o agită prin aer, ca pe o sabie. Îşi imaginează că este un voinic fără frică, iar albina e balaurul cu şapte capete. Dar ce balaur ! Are şi aripi şi zumzăie ca motorul unui avion.

—Ce copil nesuferit ! bombăne albina şi zboară la altă floare. „Încă puţin polen pe picioruşe, şi sînt mulţumită ! Azi am muncit bine, am fost harnică !" îşi spune ea în timp ce se aşează pe altă floare.

Ionuţ rîde. Îi pare bine că a alungat albina.

—Mama zice că albina are un ac ascuţit, şi înţeapă. Mie nu mi—e frică de acul ei. Ce, o albină atît de mică se poate pune cu un voinic ca mine ?

—Greşeşti, Ionuţ, îi spune floarea şi îşi clatină uşor frunzuliţele albastre. Albina este micuţă, dar dacă o să te înţepe, ai să plîngi de durere. Să ştii că albina are un fel de venin în acul ei şi . . .

—Zău ? ! se miră Ionuţ. înţepătura albinei seamăn i cu o injecţie ?

—O, cu mult mai dureroasă este înţepătura albinei."

Ionuţ se miră. „Dacă zice şi floarea, înseamnă că mama are dreptate. De azi încolo o să mă feresc de albine . . ."

—Dar, îi spune el florii, ţie de ce nu ţi—e frică de albină ? Pe tine nu te înţeapă ?

—Nu, zice floarea, noi două — eu şi albina — sîntem prietene . . .

—Numai eu n—am prieteni ! se smiorcăie Ionuţ. De ce nu vrea nimeni să fie prieten cu mine ?

—Cum aşa ? ! se miră floarea. Tu chiar nu ai nici un prieten ? Ionuţ ridică din umeri.

—Bine, dar te—am văzut jucîndu—te cu un băieţel, spune floarea. Cum îl cheamă ?

—Merişor, zice Ionuţ. Dar nu sînt prieten cu el. Dacă eu am două bomboane, vrea să—i dau şi lui una...

—Şi, cum, nu—i dai şi lui o bomboană ?

—Nu ! exclamă Ionuţ, nu—i dau nici o bomboană şi el se supără şi nu vrea să se mai joace cu mine, şi eu nu vreau să fiu prieten cu un supărăcios !

—Aşa, zice floarea. Acum înţeleg . . . Ei, Ionuţ, Ionuţ . . . Nu faci bine deloc. Dacă şi eu m—aş purta urît cu albina, crezi că am mai fi noi două prietene ?

—Treaba ta ! spune Ionuţ şi se duce acasă să se joace cu ursuleţul de pluş.

Numai că, a doua zi, floarea îl vede pe Ionuţ jucîndu—se cu Merişor. Amîndoi şi—au băgat cîte o bomboană dulce în gură şi acum se joacă împreună. Au început să construiască din crenguţe uscate un castel. Merişor aranjează crenguţele, iar Ionuţ se duce să mai adune şi altele de prin iarbă.

Cînd trece pe lîngă floare, o priveşte vesel şi îi şopteşte.

—Ai avut dreptate, floricico ! I—am dat şi lui o bomboană, şi acum sîntem cei mai buni prieteni din lume . . .

„Of, ce copil !" oftează albina, care s—a oprit din zbor pe floricica albastră şi îşi încarcă picioruşele cu polen. Dar acum nu se mai teme de băieţelul cu părul ciufulit, fiindcă acesta n—o mai alungă, aşa cum a făcut ieri, cînd a început să învîrtă o crenguţă prin aer, de parcă voia să atace cu sabia un balaur înfricoşător . . .

MARIA

Măria este o fetiţă micuţă şi delicată şi are nişte ochi mari, umbriţi de gene dese, în care pare că se oglindeşte cerul întreg. Dar ei nu—i place numele acesta. „Măria ? ! se miră ea. Ce înseamnă asta ? Eu aş vrea să mă numesc altfel. De exemplu . . . Monica ! Nu—i aşa că ăsta e un nume adevărat ?”

Numai că, pe strada unde locuieşte Măria, mai este o fetiţă numită la fel : Monica, şi Măria nici nu vrea să audă de ea.

—Hai să ne jucăm, Măria ! o cheamă Monica, dar ea nici măcar nu vrea să—i răspundă, şi fetiţa care poartă numele pe care şi l—ar fi dorit ea, pleacă, cel mai adesea, plîngînd. Măria rîde şi se duce să se joace cu Merişor.

—Ce nume frumos ai tu, îi spune ea, şi Merişor ridică din umeri. „Ce contează numele ? !" pare el să spună. Aş vrea să am şi eu un, nume frumos, ca tine . . .

—Şi cum ţi—ar place să ţi se zică ?

—Ştiu şi eu ? ! se miră fetiţa. De pildă . . . Monica !

—Vai, ce nume urît ! se strîmbă băieţelul.

„Dacă băieţelului nu—i place numele ăsta, Monica !, nu—i mai place nici ei. Parcă tot mai bine este să te numeşti. . . Măria ! Ce frumos sună . . . Măria ! Monica este prea dulceag, nume de fetiţă plîngăcioasă. Păi, ce, eu sînt plîngăcioasă ? Nici măcar fricoasă nu sînt! Eu dorm cu lumina stinsă, nu ca Monica aia... Cu una ca ea nici Merişor nu s—ar juca . . ."

—Dacă vrei, spune Merişor, îţi pun eu un nume !

—Vreau ! zice fetiţa şi bate veselă din palme. Codiţele ei aurii îi joacă vesele pe umeri.

—Îţi plac murele ?

—Immmm ! Sigur să îmi plac.

—Atunci, am să—ţi spun Mura, vrei ?

Fetiţa se bucură, rîde, dansează şi rochia ei se învîrte prin aer şi parcă întreaga cîmpie se roteşte odată cu ea, iar fluturii cu aripioarele viu colorate se opresc din zbor şi i se aşază în păr.

—Ce nume frumos mi—ai găsit, Merişor, zice ea. Acum sînt cu adevărat fericită şi întotdeauna o să mă joc numai cu tine, să ştii. Mie, de fapt, nu—mi place să mă joc cu fetiţele, fiindcă sînt plîngăcioase.

—Nici mie nu—mi plac fetiţele, spune Merişor, fiindcă se supără cînd nu vrei să faci ce zic ele. Una mă trimite după flori, alta vrea să—i prind un cărăbuş . . .

—Ce e ăla cărăbuş ? ! se miră fetiţa.

—Un gîndăcel cafeniu . . . E tare simpatic, dar tata zice că este dăunător, fiindcă se hrăneşte cu frunzele pomilor . . .

—Zău ? ! se miră fetiţa. Mă, dar tu ştii o grămadă de lucruri. Îmi place să mă joc cu tine. Ştii ceva ? Prinde—mi şi mie un fluturaş albastru . . .

—Un fluturaş albastru ? ! se miră băieţelul. Ce vrei să faci cu el ?

—Vreau să mi—l pun în păr. . .

Băieţelul a priveşte trist. „Şi Măria mă trimite după flori ? N—a înţeles că nu—mi plac fetiţele care vor să mă joc cum vor ele ?"

—De ce te—ai supărat ? zice fetiţa. Am glumit, să ştii. Şi, dacă nu vrei, poftim ! Îmi prind singură un fluturaş albastru . . .

—Bine, cedează băieţelul. Uite, Mura, mă duc să—ţi prind un fluture.

—Şi te rog să nu—mi mai zici Mura, spune fetiţa şi zîmbeşte. Pe mine mă cheamă Măria. . . Numele meu este cel mai frumos din lume. Să nu mai aud nici de „Mura", nici de „Monica".

—Bine, Măria ! bombăne băieţelul. Merişor o priveşte mut de uimire pe Măria.

—Eu n—am mai văzut o fetiţă atît de supărăcioasă ca tine . . . Ba vrei una, ba vrei alta . . .

—Eu sînt supărăcioasă ? ! se miră fetiţa. Nici nu m—ai lăsat să—ţi spun ce vreau eu . . .
Băieţelul ridcă din umeri. Nu mai ştie ce să creadă. Are impresia că fetiţa rîde de el.
—Şi ce vrei tu ? „Auzi, să rîdă de mine . . . Dar ce i—am făcut ? !"
—Eu vreau să ne jucăm aşa cum hotărăşti tu, zice Măria şi zîmbeşte fericită.
Băieţelul s—a înveselit şi nu mai este supărat pe ea.
—Şi nici fluturi n—o să mai prindem, hotărăşte fetiţa. Ei sînt făcuţi ca să zboare, nu ca să şi—i pună fetiţele în păr . . .

UN PRIETEN ADEVĂRAT

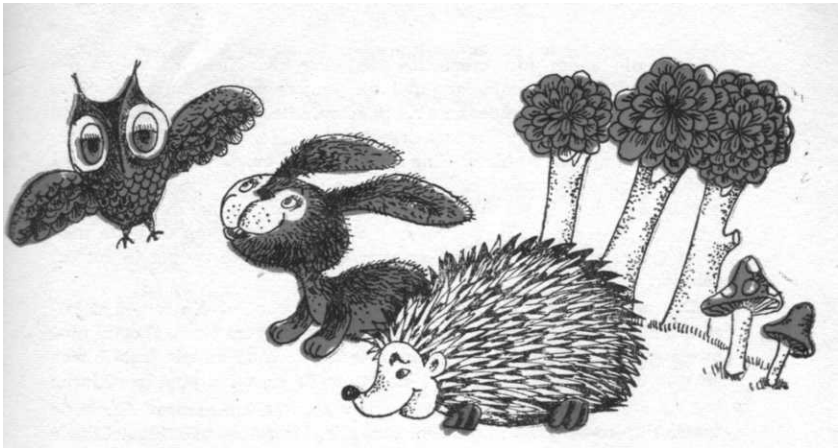

În liniştea care se lăsase peste pădure, cineva începuse să strige : Ajutor ! Săriţi ! Ajutor !"

Toate animalele din pădure, păsările din copaci şi insectele din iarbă au fugit să se ascundă. „Dacă cineva strigă după ajutor, e clar că ne ameninţă un pericol. . . gîndeau animalele şi păsările şi gîzele. Vreun animal de pradă, vulpea sau lupul cel fioros, cu ghearele ascuţite şi dinţii de fier ..."

„Ajutor !" s—a auzit iar strigătul acela care spărgea întunericul din pădure în mii de cioburi tăioase. în seara aceea nici măcar luna nu ieşise clin vizuina ei ca să se plimbe pe cer, printre stelele strălucitoare.

Toate animalele stăteau înfricoşate în ascunzătorile lor, şi nici măcar nu mai îndrăzneau să respire.

O vreme, nu s—a mai auzit nimic. Doar vîntul mîngîia încet frunzele stejarilor şi se furişa prin iarbă, căutînd poate şi el vreun loc moale unde să se întindă şi să se odihnească peste noapte.

Dar, în clipa în care animalele se hotărîseră să iasă din ascunzătorile lor, crezînd că totul s—a terminat, s—a auzit iar vocea aceea îngrozitoare, dar de data asta n—a mai strigat după ajutor. Se auzea doar un scîncet trist şi parcă cineva plîngea de ţi se rupea inima de mila lui. . .

—Cine plînge ? a întrebat un iepuraş. Dacă nu se opreşte, zău că încep şi eu să plîng . . .

Nici vîntul nu se mai strecura printre frunze, se ascunsese şi el într—o scorbură şi se prefăcea că doarme. „Eu dorm ! îşi spunea el. Habar n—am de ce se întîmplă în pădure, aşa că n—o să păţesc nimic..."

Numai ariciul s—a dovedit mai curajos şi a ieşit din ascunzătoare.

—Hei! a strigat el, cine plînge ?

Un greieraş îl trăgea de ţepii de pe spinare.

—Ariciule, fugi înapoi în vizuină. Ce, vrei s—o păţeşti ?

Dar ariciul nu l—a ascultat pe greieraş şi a plecat prin pădure, ca să—l găsească pe plîngăreţ.

Văzînd că ariciul nu pate nimic, s—au mai luat după el cîteva animale mai curajoase : vulpea cea roşcată, care se strecura printre tufişuri fără să facă zgomot, vidra care păşea repede—repede, şi din cînd în cînd se oprea brusc, îşi ridica botul în aer privind iute la dreapta şi la stînga, şi ursul care păşea tăpălăgos, mormăind supărat că a fost trezit din somn : „Mor ! Mor !"

Scîncetul acela trist începuse să se audă iar, parcă mai tare decît pînă acum. Animalele s—au oprit încremenite.

—Of, of, of ! auzeau ele, nimeni nu are milă de mine.

—De ce plîngi, prietene ? a întrebat ariciul. Şi cine eşti ? Ai înfricoşat toată pădurea cu plînsul tău. Ieşi afară din ascunzătoare, ca să te vedem.

Şi deodată s—a auzit un fîlfîit de aripi, şi dintr—un stejar rămuros a coborît în zbor o bufniţă şi s—a aşezat pe o buturugă.

—Tu plîngi ? ! s—a mirat ursul. Mor ! Mor ! Eu credeam că . . . Mor ! Mor !

Vulpea era furioasă :

—Şi, mă rog, ce—ai păţit de plîngi în halul ăsta ?

—Cum . . . ce—am păţit ? ! s—a mirat bufniţa şi şi—a înfoiat penele de pe piept şi aripile. N—am păţit nimic, numai că muream de plictiseală, şi nimeni nu venea să stea de vorbă cu mine . . .

—Şi ăsta—i motiv să strigi după ajutor ? ! s—a mirat vidra. Cum adică „te plictiseai" ? E cineva de vină că tu dormi ziua şi stai trează noaptea, în timp ce toate animalele se odihnesc ?

—Aveţi dreptate, nu e nimeni de vină, a zis bufniţa, dar . . . muream de plictiseală . . .

—Ar trebui să—ţi tragem cîteva labe după ceafă, ca să te învăţăm minte şi să nu ne mai strici somnul ! a strigat ursul.

—Hei, staţi puţin, prieteni ! i—a calmat ariciul. Nici chiar aşa. De ce sînteţi răi ? Nu vă e milă de bufniţă? Ea, săraca, stă trează toată noaptea şi ne păzeşte pe noi, dînd alarma dacă ne ameninţă vreo primejdie. . . De ce sînteţi nerecunoscători ?

—Ai dreptate, ariciule, a zis vidra, dar eu mă întorc la mine în apă fiindcă . . . mor de somn. Şi într—o clipă vidra a şi dispărut printre copaci.

—Şi eu plec, mîine am multe de făcut, a şoptit vulpea şi a început să caşte şi să se întindă cît o ţinea blana.

—Da . . . ai de lucru, a zis ursul. Parcă nu ştim noi cu ce te ocupi. . . Bietele găini, nu mai au o clipă de linişte din cauza ta . . . Ce chelfăneală ţi s—ar cuveni, cumătră . . .

Vulpea i—a rîs în nas ursului.

—Prinde—mă dacă poţi, urs leneş ce eşti. . . şi a luat—o la fugă. Ursul, care se enervase, după ea, s—o prindă.

În poiană rămăseseră numai ariciul şi bufniţa.

—Pleci şi tu ? a întrebat în şoaptă bufniţa.

—Nu, eu nu plec, a zis ariciul. O să stau cu tine pînă mîine dimineaţă şi o să—ţi spun poveşti, ca să nu te mai plictiseşti de una singură . . .

Şi ariciul a început să—i povestească, iar bufniţa, închizînd ochii, mormăia liniştită :

—Eram sigură . . . că în pădurea asta. . . am şi eu un prieten adevărat . . .

Încet, încet. . . toate animalele din pădure, şi păsările din crengile stejarilor, şi insectele din iarbă, s—au dus la culcare, liniştite că nu s—a întîmplat nimic.

Numai ariciul îi povestea în şoaptă bufniţei.

—A fost odată ca niciodată . . . că de n—ar fi, nici nu s—ar povesti. . . Pe vremea cînd rîurile erau pline de lapte, iar oile fugeau cu lupii în spate . . . A fost odată un împărat tare bogat, dar era amărît, săracul fiindcă nu avea copii. . .

—Povestea asta o ştiu, a zis bufniţa.

—Bine, a şoptit ariciul, o să—ţi spun altă poveste. Într—o zi a venit în pădurea noastră un cîine. . . Era tare supărat bietul animal, fiind îmbătrînise, iar stăpînii lui l—au alungat. „Nu ne mai e de nici un folos, ziceau stăpînii cîinelui; îi dăm mîncare degeaba. . . " şi l—au alungat cu pietre de—acasă. Şi bietul cîine, unde era să se ducă ? A venit în pădure . . . neuitînd se vede, că strămoşii lui se trag din lupii pădurilor . . .

—Foarte interesant a zis bufniţa. Spune mai departe. . .

—Şi cîinele stătea toată ziua la umbra unui stejar rămuros, şi plîngea. Lacrimi mari, cît oul de privighetoare, îi alunecau pe bot. Mie mi s—a făcut milă de el, şi am încercat să—l fac să uite jignirea care i s—a adus.

—Nu se poate, zicea cîinele, să fiu răsplătit în felul acesta, după ce ani de zile le—am fost credincios stăpînilor mei. Niciodată vulpea n—a reuşit să le fure găinile, iar lupul s—a ţinut departe de turma de oi. . . Şi nici hoţii nu le—au prădat casa . . . Şi acum, uite, m—au alungat. . . zicînd că sînt bătrîn şi mănînc mîncarea degeaba . . .

Cum să—l ajutăm pe bietul cîine ? mă gîndeam eu, dar nu—mi venea nici o idee. Lupul însă, auzind că bietul cîine a fost gonit, a început în fiecare noapte să se ducă în sat şi să fure cîte o oaie. Doar nu mai avea cine să le păzească, nu—i aşa ? Şi vulpea, care tînjea de mult timp de pofta unei găini grase, a început şi ea să se strecoare în fiecare noapte în coteţul găinilor.

Degeaba stătea toată noaptea treaz stăpînul cîinelui. Nu reuşea să păzească nici oile, nici coteţul găinilor. Lupul se strecura tiptil, şi omul nu—l auzea apropiindu—se de oi, iar vulpea, ce să mai vorbim, ştie toată lumea cît este de şireată . . . Şi plîngea bietul om de se auzea pînă în pădure :

„Vai de capul meu, prost am mai fost cînd mi—am alungat cîinele de acasă. Uite ce—am păţit : lupul îmi fură oile, iar vulpea găinile . . . Cîinele meu, aşa bătrîn cum era el, nu lăsa pe nimeni să se apropie de casa mea . . . Ce mă fac eu acum ?"

Şi, atunci, mi—a venit mie o idee minunată ! a zis ariciul. I—am spus cîinelui să se întoarcă acasă, şi într—o dimineaţă stăpînul lui l—a găsit dormind cu botul pe labe pe prispa casei. Tare s—a mai bucurat bietul om, şi din clipa aceea nu şi—a mai gonit cîinele. I—a făcut o cuşcă frumoasă, ca să nu îngheţe

iarna de frig, şi îi dădea mîncare . . . şi toată ziua cîinele stătea cu botul pe labe la umbră şi doar din coadă mai dădea din cînd în cînd, ca să se apere de muşte. în schimb, noaptea, nu avea o clipă de linişte.

Lătra furios cînd simţea că se apropie vulpea de coteţul găinilor, şi lupul de ţarcul în care erau închise oile . . .

—Tare mult mi—a plăcut povestea asta, a zis bufniţa. îmi venea să plîng de mila cîinelui.

—Ai dreptate, a spus ariciul. Hai să mergem la culcare.

—Ţi s—a făcut somn ? ! s—a mirat bufniţa. Mie nu mi—e somn deloc. Luna ieşise să se plimbe printre stele, şi pădurea se luminase. Frunzele verzi străluceau de parcă erau făcute din ceară, licuricii sclipeau şi ei prin iarbă ca nişte cristale de zăpadă, iar vîntul se strecura pe sub frunze şi se rostogolea prin iarba din poiană.

—Hei, ce faci, vîntule ? l—a strigat bufniţa.

—Nu vezi ? a rîs vîntul strecurîndu—se sub o tufă de zmeură ; mă joc !

—Cum, te joci noaptea ? ! s—a mirat bufniţa. Atunci, ziua, ce faci ?

—Ziua ? ! Cum adică . . . ce fac ? Ziua mă strecor prin toată pădurea, culeg mirosurile şi le trec pe la botul animalelor. Nu—i aşa, ariciule ? Şi animalele, cînd simt miros străin de pădurea noastră, fug repede şi se ascund în vizuinile lor.

—Are dreptate vîntul, a zis ariciul. De cîte ori vin în pădure vînătorii, el ne dă de veste . . . Iar noi reuşim să ne ascundem . . .

—Da, a spus bufniţa, aveţi dreptate, cu toate că, uneori, i—am văzut pe vînători plecînd din pădure ba cu un iepure împuşcat, ba cu un lup sau o vulpe . . . Eu cred, vîntule, că nu eşti atent întotdeauna, şi vînătorii trec pe sub nasul tău fără să—i vezi, şi nu dai alarma !

—Nu—i adevărat ! a strigat vîntul. Nu sînt eu de vină dacă vînătorii izbutesc să vîneze cîte un animal.

—Dar cine ? ! s—a mirat bufniţa.

—Cîinele ! a strigat vîntul şi a început să se rostogolească furios prin iarbă. Cîinele este de vină.

—Are dreptate vîntul, a zis ariciul. Cîinele este cel mai bun prieten al omului. . .

—Ştiu, doar mi—ai povestit, a şoptit bufniţa. Nu trebuia să—l înveţi pe cîine să se întoarcă la stăpînul lui. . . Dacă rămînea în pădure, vînătorii n—ar mai fi avut un prieten cu un miros atît de bun, care să ştie să descopere urmele animalelor prin iarbă, şi n—ar mai fi reuşit să vîneze nimic. Aşa, uite ce—ai făcut.

Vîntul se supărase şi se ascunsese printre frunzele pomilor.

—Eşti un arici nesuferit, striga el dintre frunze. Nu mai vreau să vorbesc cu tine. Din cauza ta s—a întors cîinele la stăpînul lui, omul, pe care îl ajută la vînătoare !

—Nu—i adevărat, a zis ariciul. E drept că eu l—am învăţat pe cîine să se întoarcă la stăpînul lui, dar am făcut bine, să ştiţi !

—Cum aşa ? s—a mirat bufniţa.

—Păi. . . ia gîndiţi—vă ! a zis ariciul. Ce s—ar întîmpla dacă vulpea ar putea să mănînce găinile nestingherită, iar lupul ar da iama peste oi cînd ar avea el chef ? Într—o bună zi n—ar mai fi nici găini, nici oi. . . şi ce—ar mai mînca vulpea şi lupul ?

—Ar muri de foame ! s—a bucurat bufniţa.

—N—ai dreptate, a spus ariciul. Vulpea şi lupul, nemaiavînd ce să mănînce, ar începe să atace animalele din pădure. . . şi, dacă ne gîndim bine, s—ar şi înmulţi într—un mod îngrozitor, fiindcă vînătorii n—ar mai avea cum să le dea de urmă . . . Şi uite aşa, viaţa noastră, a tuturor, ar fi în pericol...

—Eu n—am înţeles nimic, a zis bufniţa.

—Cum n—ai înţeles ? ! s—a mirat ariciul. Din cauza cîinilor şi a vînătorilor, în pădurea noastră nu sînt

nici prea mulţi lupi, şi nici prea multe
vulpi. . .
—De unde ştii tu toate astea ? a strigat bufniţa înfuriată.
—Cum de unde ? De la şcoală ! a răspuns ariciul.
—Auzi, de la şcoală ! l—a maimuţărit bufniţa pe arici. Nici nu vreau să mai aud de tine. Mie nu—mi plac aricii care merg la şcoală. Să ştii că îmi erai tare simpatic pînă acum, dar de azi încolo . . .
—Ia ascultă, s—a supărat ariciul. Mi se pare că tu m—ai rugat să—ţi spun poveşti, nu—i aşa ?
—Ei şi ce ? ! a rîs bufniţa.
—Nimic ! a zis ariciul şi a plecat să se culce. „Bufniţa asta numai atîta ştie : să stea nemişcată pe o creangă şi să ţipe toată noaptea. . . Şi are o mutră . . . veşnic încruntată, de ţi se face şi frică de ea . . . "

Vîntul se strecura iar printre frunze, animalele dormeau, numai bufniţa stătea trează şi striga supărată: „Ajutor ! Săriţi ! Ajutor ! Mor de plictiseală. Nu vine nimeni să—mi spună poveşti ?”

CĂTĂLIN

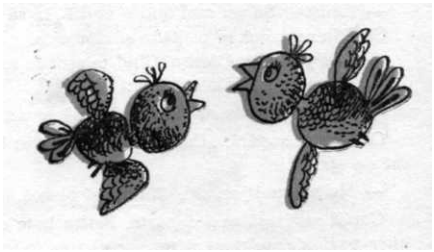

Copiii stăteau pe banca din faţa intrării în bloc şi se jucau de—a şcoala.

—Eu eram învăţătoarea ! zice o fetiţă şi rupe o crenguţă dintr—un pomişor plăpînd, care creştea singuratic printre tufele de flori.

Un gard de sîrmă ruginită înconjoară spaţiul verde, dar copiii sar peste el cu uşurinţă. Uneori, cînd nu sînt atenţi, îşi rup hainele. Se aude o pîrîitură, şi o bucată din rochiţa unei fetiţe rămîne agăţată în gard. Fetiţa plînge.

De data asta, fetiţa care vrea să fie „învăţătoare" a avut noroc. Rochiţa ei roşie a scăpat nevătămată. Fetiţa loveşte de cîteva ori cu nuiaua în bancă.

—Linişte, zice ea îngroşîndu—şi vocea, ca să semene cît mai mult cu învăţătoarea ei de la şcoală. Acuma vă scoteam la tablă şi vă puneam note.

—Mie ce notă îmi puneai ? întreabă un băieţel, şi în ochii lui parcă se zăreşte o sclipire de teamă.

—Tu să taci ! strigă fetiţa. Eu nu te întrebam nimic.

—Da' de ce nu mă întrebai ? ! se miră băieţelul. Fetiţa bate iar cu băţul în bancă.

—Linişte ! Să nu mai aud o vorbă. Ia să iasă la tablă Cătălin. Cătălin se ridică în picioare şi zîmbeşte.

—Stai jos, strigă fetiţa. Cînd te scot la lecţie, nu ai voie să rîzi.

—Nu am voie ? De ce nu am voie?

—Fiindcă nu vreau eu. Şi nici măcar nu ştii lecţia, aşa că stai jos. Cătălin se supără. „Cum adică. . . nu ştiu lecţia ? Nici măcar nu m—a lăsat s—o spun".

—Nu mă mai joc, zice Cătălin şi pleacă.

Copiii se joacă mai departe. Fetiţa bate cu nuiaua în bancă, strigă, se enervează, dar se pare că nu ştie nici ea ce vrea.

Cătălin se duce acasă şi tatăl lui îl trimite după pîine. Cînd iese din bloc trece pe lîngă fetiţa pe care s—a supărat fără să—i acorde nici un pic de atenţie. „Nu mai vorbesc cu ea niciodată, mormăie băieţelul. Eu ştiam lecţia, şi ea a zis că de ce zîmbesc. Zîmbeam fiindcă am văzut un fluturaş oprindu—se pe un trandafir. . . Fluturaşul este frumos, şi îmi închipuiam atunci că am şi eu aripi. . . fiindcă mi—ar place să zbor. .

După ce a cumpărat pîine, în drum spre casă priveşte mirat florile. „Ce frumoase sînt, se bucură el. Oare cum or fi făcute ?"

Cîteva vrăbiuţe se scaldă în praful adunat lingă bordura trotuarului. Cătălin rupe un colţ de pîine şi le aruncă firimituri. Păsărelele ţopăie caraghios pe trotuar, ciripesc, dar n—au curaj să mănînce.

„Lasă, că mîncaţi voi după ce plec eu. Vă e frică de mine, ştiu eu. . . "

După ce face cîţiva paşi, se opreşte şi priveşte încîntat zarva păsărelelor care ciugulesc înfometate bucăţelele aurii de pîine. Cătălin zîmbeşte. Rupe şi el o bucată şi, privind păsărelele, începe să mănînce. Pîinea e caldă şi dulce. Ar mînca—o toată, dar îşi aminteşte că îl aşteaptă tata.

Se grăbeşte spre casă. în faţa blocului, copiii se joacă. Cătălin se aşază pe bancă şi îi priveşte. S—ar mai juca şi el, dar tatăl lui apare la fereastră.

—Cătălin, ce faci ? Vino imediat sus cu pîinea. . .

„Cum de—am uitat ! îşi zice băieţelul şi, muşcînd din pîine, începe să urce scările. La fiecare etaj se opreşte şi citeşte inscripţiile de pe pereţi. Cu roşu : „Relu este elev". Cu albastru : „Luminiţa e..." (ultimul cuvînt a fost şters cu un obiect dur, fiindcă varul a căzut de pe perete).

Dar tatăl lui Cătălin şi—a pierdut răbdarea. A ieşit din casă şi acum, aplecîndu—se peste balustradă, priveşte în jos.

—Cătălin, strigă el, ce faci acolo ? Vino sus ! Ce te mişti aşa încet ? Şi nu mai mînca pîine goală . . .

Cătălin zîmbeşte.

—E grea pîinea, tată, zice el, şi mănînc din ea ca să fie mai uşoară şi s—o pot căra pînă sus. . .

ÎNTUNERICUL

Ionuţ îşi pusese acuarelele şi foile de desen pe măsuţa albă de lîngă fotoliu şi se gîndea ce să deseneze.

„Am să desenez un copac", s—a hotărît el şi a muiat pensula în paharul cu apă. I—a făcut tulpina maro, coroana verde, cîteva mere, iar spaţiul din jur l—a colorat cu lumină roşie, fiindcă nu—i plăcea noaptea. în cameră, deşi se înserase, era lumină. Becurile lustrei ardeau ca jeraticul. „Unde o fi soarele?" se întreba el. Pe stradă nu mai era nimeni, doar frunzele se rostogoleau foşnind de colo—colo pe trotuar.

„Dar noaptea cum se desenează ?" se întreba Ionuţ. O vedea afară, dar nu o distingea prea bine, fiindcă era întuneric. Se ghemuise dincolo de fereastră ca o pisică şi zgîria încet perdelele cu ghearele.

Stelele pîlpîiau, dar luna nu apăruse încă. „S—o fi ascuns după nori, ca să doarmă, îşi spunea Ionuţ întristat. Nici ei nu—i place noaptea. De ce oare nu iese să se plimbe ziua pe cer ?", ar fi vrut el s—o întrebe pe mama, dar nu voia s—o deranjeze, fiindcă citea o carte.

—E tîrziu, Ionuţ, a zis ea. Trebuie să te pregăteşti de culcare.

—Mai fac un desen şi mă culc, a răspuns Ionuţ şi a luat o coală albă de hîrtie. „Ce să desenez ? Un avion, o casă, o floare ?" a privit iar pe fereastră. „Ce—ar fi să desenez *noaptea ?"* a zis el în şoaptă, ca să n—o sperie şi să fugă, şi a muiat pensula în apă. A desenat un cerc cu mov, apoi o gură, corpul şi două braţe negre, cu degetele răsfirate, care parcă voiau să prindă lumina albă din jur şi s—o mototolească în pumni.

—Ce—ai desenat acolo ? l—a întrebat mama.

—*Întunericul!* a răspuns Ionuţ şi s—a dus la baie să se spele pe dinţi, pe faţă şi pe mîini. După aceea s—a îmbrăcat cu pijamaua şi peste cîteva secunde după ce s—a urcat în pat şi s—a învelit bine, ca să nu răcească, a adormit visînd că zboară pe cer şi culege într—un coşuleţ de răchită steluţe strălucitoare. . .

Întunericul a intrat tiptil pe fereastră şi a privit desenul. „Tare frumos m—a desenat Ionuţ !" a zis el şi a ieşit iar afară, ghemuindu—se pe pervazul ferestrei ca o pisică şi s—a culcat, fiindcă îi era somn.

Numai stelele pîlpîiau pe cer vesele, fiindcă luna ieşise de după un nor negru şi se juca din nou cu ele. . . ca în fiecare noapte . . .

AVENTURILE LUI PĂLĂRIUŢĂ

Începuse să bată vîntul şi două picături de apă s—au scuturat de pe frunză. O furnică ce trecea pe acolo s—a speriat de zgomotul asurzitor pe care îl făcuseră cele două picături de apă căzînd pe carapacea unei broaşte ţestoase. Furnica a pus sacul plin cu grîu jos şi şi—a şters fruntea transpirată. Antenele i se mişcau alarmate.

La cîţiva paşi mai încolo, un greieraş bătea furios cu bagheta lui de dirijor în tulpina unei flori.

—Ia ascultă, se răstea el la o cioară, ce sînt sunetele astea răguşite ? Aşa se cîntă ?

—Iartă—mă, se scuza cioara, am răguşit fugind după o nucă.

—Lasă nucile, acum trebuie să repetăm cîntecul.

—Cîr, cîr!

Furnica se văieta speriată :

—Vai de mine, vai de mine ! Ce era să păţesc ! Merge o biată furnică liniştită prin pădure, şi deodată se trezeşte că îi cade în cap un munte…

Greieraşul a aruncat bagheta în iarbă şi i—a sărit furnicii în ajutor.

—Ce—ai păţit, furnicuţo ?

—M—am speriat îngrozitor. Eu sînt, de obicei, curajoasă, dar acum m—am speriat.

Cioara, de felul ei cam leneşă, a profitat de ocazie şi s—a strecurat sub o frunză, ca să tragă un pui de somn.

Greieraşul, bineînţeles, n—a văzut—o. El o îmbărbăta pe biata furnică.

—De ce te—ai speriat ? a întrebat greieraşul.

—Fiindcă mi—a căzut un munte în cap, a şoptit furnica.

—Un munte ? ! Mă mir… Nu e nici un munte prin preajmă …

—Dacă—ţi spun ! s—a supărat furnica. Ştii doar că eu sînt o persoană serioasă, nu mă ţin de şotii.

Deodată iarba a început să foşnească, dar nu era un foşnet ameninţător, aşa că nu s—au speriat. De după un stejar a apărut un iepuraş.

—Ce faceţi aici, fraţilor ? a zis el.

—Stăteam de vorbă, i—a răspuns greieraşul nemulţumit. Lui nu—i plăcea iepuraşul. Un pierde—vară. Nu face nimic toată ziulica. Se plimbă creanga prin pădure şi cînd i se face foame, se duce şi fură morcovi din grădinile oamenilor. Un pierde—vară, ce să mai vorbim.

Furnica a tresărit.
—Ai spus ceva ? l—a întrebat pe iepuraş.

—Îhî! a mormăit iepuraşul, apoi a scos un pistol cu apă din buzunar şi a început să stropească cu el florile.
—Vine ploaia, s—a alarmat o ciupercă mioapă şi şi—a deschis umbrela.
—De de unde, a rîs iepuraşul. Stropesc eu cu pistolul. Zău că viaţa asta ar fi tare tristă, dacă nu am mai glumi un pic…
—Cît de mic este acest „pic" ? a întrebat, mirată, furnica.
—Acest „pic" e mic cît un baston de bunic plus doi morcovi şi o frunză de varză …
Furnica îl luase în serios pe iepuraş, dar greierul s—a supărat.,
—Uite ce e, hoinarule, vezi—ţi de drum, noi avem treabă.
—Şi, mă rog, ce treabă aveţi ? Greieraşului îi tremurau antenele de supărare.
—Uite ce este ! a zis el, una e să fii un iepuraş simpatic, şi alta e să fii un încurcă—lume.
—Zău că n—am înţeles nimic, a spus iepuraşul. Mai bine vă spun o poveste.
—Vai, ce interesant, s—a bucurat furnica. Mie îmi plac poveştile.
—Mai bine ţi—ai termina treaba, a certat—o greieraşul. Acum vine iarna, şi n—o să ai provizii în cămară. La mine să nu vii să—mi ceri.

Furnica a închis ochii speriată. Iarna, ce urît! Bate vîntul, e frig, ninge, ferestrele se întunecă, soarele clănţăne şi el din dinţi… Bîrrr…
—Povestea este foarte frumoasă, dar dacă nu vreţi… Iepuraşul s—a prefăcut că vrea să plece.
—Nu pleca, te rog, a spus furnica.
—Bine, a cedat iepuraşul. Povestea mea e foarte frumoasă. Uite, îmi vine să rîd numai cînd îmi amintesc. Un prieten de—al meu s—a dus să—şi cumpere un palton …
—De ce să—şi cumpere palton ? ! a întrebat greierul.
—Fiindcă venea iarna şi nu avea palton ! a zis iepuraşul şi a izbucnit în rîs.
—Şi pînă la urmă şi—a cumpărat palton ? a întrebat furnica.
—Sigur că şi—a cumpărat palton. Doar nu era să—şi cumpere o umbrelă.
—Şi nu i—a mai fost frig, nu—i aşa ?
—Ba a murit de frig.
—De ce ? !
—Fiindcă îl cumpărase prea mic, şi nu—l încăpea, ha—ha—ha ! a început iar iepuraşul să rîdă.
Greieraşul s—a încruntat.
—Ţi—am spus eu, furnicuţo, că pierde—vară ăsta o să rîdă de noi.
—Vai de mine, a ţipat furnica, cineva mi—a furat sacul cu grîu. Uite, era aici, şi nu mai e.

Iepuraşul a privit în jur şi a văzut—o pe broasca ţestoasă îndepărtîndu—se cu sacul de grîu în spinare.
—Uite hoţul. Broasca aia e hoţul. Săriţi, hoţii! a început să strige iepuraşul, dar în jurul lui nu mai era nimeni. începuse ploaia.

Prin iarba verde străluceau nişte bile de sticlă, dar nu erau decît picături de apă, rămase după ploaie.

Iepuraşul şi—a scuturat blana rîzînd de unul singur.
—Ia te uită, m—am luat cu vorba şi m—a prins ploaia prin pădure. Mai bine fugeam acasă.
Dacă l—ar fi zărit cineva vorbind singur, tare s—ar fi mirat. Noroc că nu era nimeni prin preajmă. Acum i se făcuse şi foame.
—Ce—ar fi să trag o fugă pînă în oraş … şi la gîndul că s—ar putea să găsească prin grădini cîţiva morcovi, simţea că îi crapă burta de foame.

Unui iepuraş nu îi trebuie mult pînă să se hotărască, mai ales cînd e vorba de morcovii dulci… Aşa că s—a uitat la cer. „Bun, nici un nor, soarele străluceşte, la drum…" Şi a luat—o la fugă, gata—gata să se împiedice de o cioară neagră care adormise pe o creangă şi căzuse, buf ! în iarbă.
—Cra ! Cra ! dă—te jos din copac, a ţipat cioara, ameţită, crezînd că mai stă încă pe creangă. Iepuraşul era deja departe, abia se mai zărea. Cioara şi—a revenit, a tras aer pe nas, pînă s—a umflat, şi cînd a devenit ca un! balon, a început să se înalţe spre cerul senin, legănîndu—se ca o frunză bătută de vînt.

În acest timp iepuraşul ajunsese în oraş şi se strecura atent printre roţile maşinilor, ca să nu fie călcat. Deodată l—a văzut un cîine şi s—a luat? după el. Şi iepuraşul, speriat, ţuşti! a sărit în întunericul din spatele unei uşi deschise şi a scăpat de cîinele care îl urmărea. Nici nu—şi mai simţea capul de spaimă, iar inima îi bătea ca un motor : dum—dum—dum—dum—dum !

Abia se mai liniştise, cînd a tresărit iar : se deschisese o uşă şi un băieţel a trecut ca o vijelie pe lîngă el şi a fugit afară.

Soarele strălucea pe cer, vrăbiuţele zburau gălăgioase de colo—colo, iar vîntul plutea leneş prin iarbă, fiindcă nu avea nimic de făcut într—o zi atît de frumoasă…

Băieţelul, abia cînd a ajuns în faţa casei, şi—a dat seama că trecuse pe lîngă ceva ciudat: parcă era o masă… ba nu, era un avion… sau parcă mormăia… Ce să fi fost ?

O fetiţă rostogolea un cerc albastru pe trotuar. S—a oprit lîngă băieţel şi l—a privit mirată.

—Ce faci aici ?

—Cum adică ? n—a înţeles băieţelul întrebarea.

—Adică… stai aşa, nu faci nimic ?

Fetiţa avea părul împletit în două codiţe aurii, şi el tare ar fi avut chef s—o zgîlţîie puţin, dar acum era îngîndurat şi se tot întreba : „Oare, ce era acolo, pe hol ?"

—Tu n—auzi ce te—ntreb ? s—a supărat fetiţa. Cînd cineva te întreabă ceva, trebuie să—i răspunzi imediat, aşa e politicos.

Băieţelul s—a strîmbat de parcă băuse ceai amar.

—Şi ce să—ţi răspund ?

—Orice ! Totul e să nu taci ca un melc.

—Da' ce, melcii tac ?

—Da' ce fac ? ! s—a mirat fetiţa.

—Îşi cară casa în spinare. Fetiţa s—a supărat:

—Ia termină ! Altceva nu ştii ? !

—Ba da. Ştiu să număr …

„Ia te uită la el! Asta se laudă. E la fel de mic ca mine, şi dacă eu nu ştiu să număr, nu ştie nici el! Ah, ia să—l prind cu minciuna" :

—Şi pînă la cît ştii să numeri ? Băieţelul a spus zîmbind :

—Pînă la trei…

—Numai pînă la trei ? ! s—a strîmbat fetiţa (atîta lucru ştia şi ea). Mai departe nu ştii ?

—Ba ştiu, dar la trei vine mama şi mă ia în casă.

Fetiţa s—a supărat de—a binelea, şi ar fi plecat mai departe, rostogolindu—şi cercul albastru pe trotuar, dar de una singură se plictisea. Şi—a amintit că avea cîteva bomboane în buzunarul rochiţei.

—Închide ochii şi deschide gura ! a zis ea, vrînd să—i facă o surpriză. Ştia ea că dacă—i dă băieţelului o bomboană dulce, or să se împrietenească şi or să se joace amîndoi. . .

—Nu închid ochii. . .

—De ce ? ! s—a mirat fetiţa.

—Mi—e frică să rămîn singur pe întuneric. Fetiţa a rîs.

—Voiam să—ţi dau o bomboană . . . Dar dacă nu închizi ochii, treaba ta. Băieţelul a privit—o atent. Îi plăcea de fetiţa asta. Părea curajoasă, nu era deloc plîngăcioasă, şi nici nu—l chemase să se joace împreună cu păpuşile. Şi, apoi, avea părul auriu, şi o mutră … de te făcea să rîzi numai cînd te uitai la ea. Să nu uităm că mai avea şi bomboane. . dulci… ehei !

„Poftim, nu vrea şi pace ! Tare încăpăţînaţi mai sînt băieţii ! se supărase fetiţa. Ei îi plăcea să fie ascultată, altfel joaca nu avea nici un farmec. Dar uite că el, băieţelul ăsta, care era blond ca ea, i se împotrivea".

Bine a cedat ea, şi i—a întins o bomboană.

—Immm ! Ce dulce e ! a spus băieţelul. Mai îmi dai ?

—Nici nu mi—ai mulţumit ! s—a supărat fetiţa. Dar băieţelul s—a prefăcut că nu aude.

—Auzi, a zis el, dacă ai şti ce este la mine pe hol, în casă . . .

—Ce este ?

—Habar n—am, nici eu nu ştiu. Dar în mod sigur este ceva . . . Dacă e un balaur ? a presupus băieţelul.

—Ei, na ! De unde balaur ? O fi vreo pisică.

—Noi n—avem pisică.

—Atunci. . . atunci. . . atunci este altceva. Hai să vedem ce e.

Şi fetiţa a luat—o înainte şi a deschis, curajoasă, uşa. Un iepuraş dormea făcut covrig într—un pantof uriaş.

—Ia te uită ! s—a mirat băieţelul. Un iepuraş doarme în pantoful lui tata.
—Pesemne că tatăl tău a plecat azi în ciorapi la serviciu . . .
—Aşa cred şi eu . . .
—… n—a vrut să—l trezească pe iepuraş.
—Chiar aşa ! a zis iar băieţelul uimit. Nici pe mine nu mă trezeşte dimineaţa din somn.
—Vezi, a spus fetiţa dezamăgită. Este doar un iepuraş, nu—i un balaur ; m—ai păcălit. Dă—mi bomboana înapoi.
—Nu vrei să—ţi dau o gumă şi un creion ? Bomboana am mîncat—o, s—a ruşinat băieţelul.

Fetiţa a zîmbit. Sigur că nu mai avea cum să—i dea bomboana înapoi. Aşa păţea şi ea cu bomboanele. Erau atît de dulci, încît le sugea cu mare poftă, pînă nu mai rămînea nimic din ele … doar dulceaţa … parfumată ca mirosul florilor din grădină …

După ce băieţelul trecuse pe lîngă el, speriindu—l, iepuraşul a vrut să se ascundă undeva, dar se împiedicase de un obiect şi a căzut într—o groapă. Şi—a revenit din spaimă. Bine că nu—şi rupsese vreo mînă sau vreun picior. Şi mai de frică, mai de oboseală, adormise.

Acum iepuraşul visa…

Parcă ajunsese într—o grădină şi un fluturaş i se oprise pe nas.
—Ei, ia ascultă ! Ce crezi tu, că eu sînt o floare ? ! Dă—te jos !
— Ba eşti o floare, a zis fluturaşul.

Iepuraşul s—a privit mirat într—o mică oglinjoară de pe aripa fluturaşului. Chiar aşa : era o floare. E drept că petalele semănau foarte tare cu nişte urechi de iepuraş, dar era o floare.
—Auzi, ce floare sînt eu ?
—Eşti un tranda—iepurilă sălbatic.

—Despre ce vorbiţi acolo ! a întrebat o pasăre ciudată, care avea cap de pasăre, cioc de pasăre, aripi de pasăre, picioare cu gheare ca o pasăre, dar avea în loc de corp o pendulă care făcea tic—tac, tic—tac !
—Asta ce mai e ? s—a mirat tranda—iepurilă.
Pasărea—ceas stătea atîrnată cu capul în jos de creanga unui cireş.
—Ce faci acolo ? a întrbat—o, mirat, tranda—iepurilă, fiindcă el nu mai văzuse pe nimeni să stea aşa, cu

capul în jos.
—Aştept să mă coc.
—Şi după ce te coci, ce faci ?
—După ce mă coc, o să cad jos, şi mă duc şi eu acasă.
—Şi în cît timp te coci ? a întrebat tranda—iepurilă.
—Habar n—am ! Tic—tac ! Este ora zece şi două cireşe.
—Cît ai zis ?

Pasărea ceas nu i—a mai răspuns. Începuse să se legene pe creangă şi să spună : „Trei cireşe, patru cireşe, cinci cireşe …"

Tranda—iepurilă s—a dumirit : mai trecuse o cireaşă. Hm, ciudat ceas. Avea şi bunicul lui, un iepuroi bătrîn—bătrîn şi foarte serios, un ceas de buzunar.

Deocamdată, iepuraşul care devenise o floare de trandafir se gîndea la altceva : unde o să doarmă el la noapte ? Parcă se lăsa o uşoară boare de răcoare, şi el era cam subţire îmbrăcat. . .

Timpul trecea… în cireşe numărate de pasărea—ceas, şi tranda—iepuraşul începuse să simtă venirea nopţii pe propria lui blană : dîrdîia şi clănţănea din dinţi, şi abia mai zărea cîte ceva în jurul lui.

Deodată a văzut două luminiţe la cîţiva paşi. Ce—o fi ? s—a speriat el.

Cineva rîdea chiţcăit. Altcineva, cu o voce groasă a început să vorbească :
—Ce zici, Caltaboş, îl luăm sau nu ?
—De, ştiu şi eu ce să zic, nene Caşcaval ? ! Poate ne prinde… s—a auzit şi vocea chiţăită.
—Mare fricos mai eşti, puştiule.

Iepuraşul a zîmbit; acum ştia : erau doi şoareci. Cel cu vocea mai groasă era mai bătrîn, iar celălalt trebuia să fi fost un şoricel micuţ. . . Nu cumva erau hoţi ? Şi dacă erau hoţi, ce voiau să fure ? Nu cumva voiau să fure pasărea—ceas ? Alarmă ! s—a gîndit tranda—iepuraşul.

Dar, de la cine să ceară ajutor ? O fi cineva prin preajmă ?

Şi a început să strige :
—Săriţi, hoţii ! Hoţii vor să fure pasărea—ceas ! Hoţiiii !

Cei doi şoareci, căci ei erau hoţii, au încremenit ! Şoricelul nici nu mai putea să respire de frică. Numai şoarecele cel bătrîn, înrăit în rele, nu şi—a pierdut cumpătul.
—Caltaboş, *uşpeală*, e un paznic pe—aici. Pst ! încet, să nu facem tărăboi…

Pasărea—ceas auzise şi ea toată discuţia, şi cînd tranda—iepurilă începuse să strige c—au venit hoţii, s—a oprit din număratul cireşelor, şi în clipa aceea timpul s—a oprit în loc, şi toate lucrurile au încremenit aşa cum erau … Iar dimineaţa, cei doi hoţomani au fost înhăţaţi de bătrînul dihor, care era poliţistul pădurii, şi duşi la închisoare … .

După atîta oboseală, şi spaimă, şi nelinişte, în fine, tranda—iepuraşul s—a gîndit să se culce şi să doarmă şi el. . .

Soarele îşi aruncase plasele lui călduroase, împletite din fire aurii, peste pămînt, aşa că nu mai era nici frig, ca în timpul nopţii. . .

Şi iepuraşul… adică tranda—iepuraşul a adormit legănat de cîntecul susurat al păsării—ceas, care număra mai departe timpul : „Trei cireşe, patru cireşe, cinci cireşe …"

Băieţelul luase iepuraşul în braţe şi îl mîngîia încetişor pe cap, ca să nu—l trezească.
—Ne jucăm cu el ? a şoptit fetiţa. Hai să mergem în grădină, să—i facem un culcuş …
Iepuraşul se trezise, dar de frică ţinea ochii închişi. I se păruse la început că mai visează dar, deschizînd o clipă ochii, îi zărise pe cei doi copii. „Ce fel de copii or fi ? se întreba el. Bunicul lui, iepuroiul bătrîn—bătrîn şi foarte serios, îi povestise că erau două feluri de copii: unii răi, care nu iubeau animalele, şi le chinuiau, şi alţii buni. El pe ce mîini încăpuse ? !"

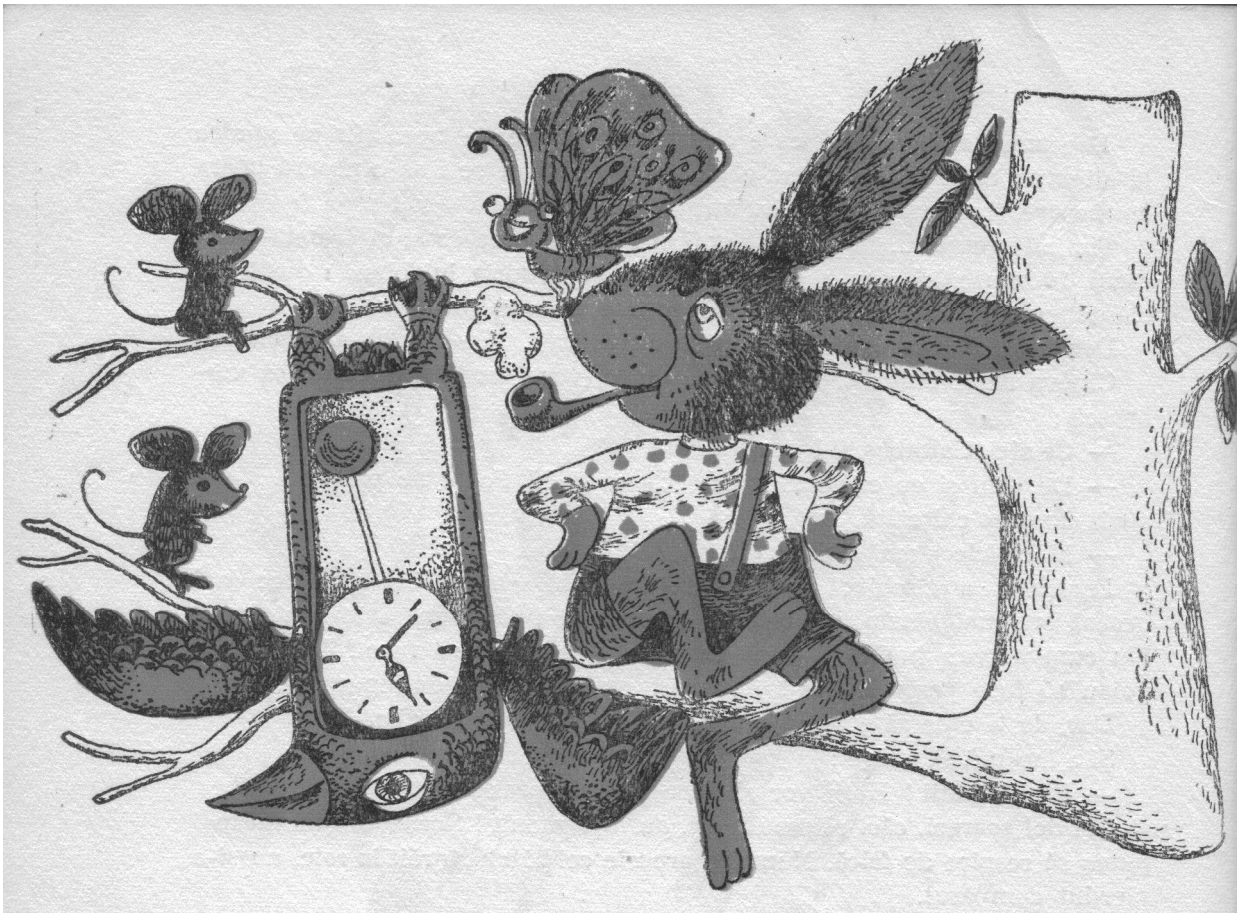

—Auzi, a zis băieţelul, ne jucăm noi. . . dar nici nu ştiu cum te cheamă.
—Nici eu nu ştiu cum te cheamă pe tine ! a spus fetiţa.
—Spune tu mai întîi.
—Ba nu, băieţii trebuie să fie politicoşi, aşa că spune tu. Băieţelul a oftat.
—Bine, dacă nu vrei să—mi spui cum te cheamă, nu mă joc cu tine. îmi iau iepuraşul şi mă joc numai cu el.
— Dar ce ! s—a răstit fetiţa, este iepuraşul tău ? Este şi al meu.
—Ia ascultă, fetiţo… a zis băieţelul, te cam întreci cu gluma. Iepuraşul este al meu, fiindcă l—am găsit în pantoful tatălui meu, e clar ? Fetiţa s—a strîmbat nemulţumită.
—O fi pantoful tatălui tău, dar tu eşti fricos, şi n—ai avut curajul să intri în casă, fiindcă era întuneric. Aşa că eu am găsit prima iepuraşul şi al meu este.

„Să ştii că or să se certe, şi—a zis iepuraşul, care asculta atent, să vadă ce—o să se mai întîmple. Nu—i mai era frică, dacă auzise că cei doi copii vor să se joace cu el. Şi dacă se ceartă cei doi copii, eu ce mă fac ? Mi—ar fi plăcut să mă joc cu ei… poate mi—ar da şi cîţiva morcovi… că tare mi—e foame . . ."
—Ai zis ceva ? a întrebat fetiţa.

Băieţelul stătea supărat cu iepuraşul în braţe şi se gîndea ce să facă pentru a scăpa de fetiţă. „Ea avea dreptate, trebuia să recunoască, îi fusese frică să intre singur în holul întunecat, dar n—ar fi recunoscut niciodată acest lucru …"
—Te—am întrebat dacă ai zis ceva ! a insistat fetiţa, văzînd că băieţelul e cu gîndurile aiurea.
—N—am zis nimic, a mormăit el.
—Ba ai zis, am auzit eu. Ai spus că ţi—e foame.
—Am zis eu că mi—e foame ? ! s—a mirat băieţelul. Nici nu m—am gîndit la aşa ceva …

Iepuraşul o sfeclise ; gîndise cu voce tare. Acum tremura iar de frică. „Fetiţa asta e isteaţă, o să—şi dea seama că eu am vorbit, şi că nu dorm, ci doar mă prefac . . ."

Fetiţa rîdea cu gura pînă la urechi.
—De ce ţi—e frică, nu scapi, iepuraşule, i—a şoptit ea la ureche. Iepuraşul a deschis doar un ochi şi a privit—o pe fetiţă. Vocea ei blîndă,
melodioasă, nu—l speria.

—Cu cine vorbeşti ? a zis, bosumflat, băieţelul, care încă nu găsise nici un pretext ca să scape de fetiţa cea blondă cu mutrişoara simpatică.
—Cu iepuraşul. . .
—Cu iepuraşul ! ? Nu vezi că doarme ?
—Pe cuvîntul meu, a zis fetiţa. Uite, întreabă—l dacă nu mă crezi. . . Şi, apoi, să ştii că eu nu mint niciodată.
—Niciodată, niciodată ? ! s—a mirat băieţelul. Asta e prea de tot ! şi a clipit şiret. (Găsise un motiv de ceartă). Nu minţi nici cînd mama ta te cheamă la masă şi tu, fiindcă vrei să te mai joci un pic, îi spui că nu ţi—e foame ? !
—Ai dreptate, a spus fetiţa, uneori mai spun şi eu cîte o minciună, dar ştii, una atît de mică . . . uite, cît o rază de soare. Abia clipeşte şi dispare . . .
—Mică, mică . . . dar minciunică ! a rîs băieţelul şi a ieşit afară, urmat îndeaproape de fetiţă, care îl ţinea de breteaua pantalonilor, ca să nu fugă cu iepuraşul.
Iepuraşul începuse să rîdă. Mai întîi încet, apoi în hohote. Sărise din braţele băieţelului şi se tăvălea pe jos de rîs.
—Poftim, a zis băieţelul, uite cum rîde de tine.
—Ba de tine rîde, a spus fetiţa.
Iepuraşul se aşezase sub un castan, la umbră, şi îşi făcea vînt cu o frunză, pe care o mişca de parcă era un evantai.
—Şi totuşi, a zis băieţelul, hai să spunem cum ne cheamă, vreţi ?
—Vrem, a zis iepuraşul, dar eu nu ştiu . . . cred că nici n—am nume . . . Şi era tare trist că el n—avea nume . . .
—Nu—i nimic, îţi punem noi un nume, l—a liniştit fetiţa. Ce—ar fi să—ţi zicem Pălăriuţă ?
—Sau Morcoveaţă ! a propus băieţelul.
—Nu, nu Morcoveaţă, ăla e frate—meu ! s—a opus iepuraşul. Mai bine Pălăriuţă. Îmi place numele ăsta. Mamă, ce mai îmi place ! Pe toţi dracii, este un nume straşnic ! Şi—acum, să vă aud şi pe voi : cum vă cheamă ?
—Pe mine Corina ! a zis fetiţa.
—Şi pe mine Antim.
Iepuraşul a încremenit cu pipa în gură.
—Ce nume—s astea ? ! Ce înseamnă ? !
—Nu înseamnă nimic, l—a lămurit băieţelul. Sînt doar nişte nume şi atît.
Iepuraşul a tuşit grav, aşa cum îl văzuse pe bunicul lui că făcea, apoi a clătinat din cap.
—Hm ! nu—mi plac numele voastre. Nu—mi spun nimic. Numele trebuie să semene cu ceva. . . Mai bine vă pun eu nişte nume grozave, cum mi—aţi pus şi voi mie . . .
—Ei, ia fii atent! a spus băieţelul.
—Ba nu, eu vreau. Hai, pune—mi un nume, iepurilă.
—Aaaa, ăăă .... să mă gîndesc . . . Bine, uite : tu, că eşti fată, te vei numi Sulfina, Sulfiniţa, sau cum vrei. . . iar el, că e băiat. . . ia să vedem . . . aha, Merişor, sau Merişorul. . . ce ziceţi ?
Fetiţa a început să bată din palme.
—Ura, mie îmi place numele . . .
—Merişor ?! Fie ! a cedat şi băieţelul. Chiar că e un nume frumos.
—Pe toţi dracii, e un nume straşnic ! s—a bucurat iepuraşul. Fetiţa se plictisise.
—Hai să ne jucăm, a propus ea.
—De—a ce ? a întrebat băieţelul.
—Hai să ne jucăm de—a mîncatul, a zis Pălăriuţă mişcînd din urechi.
—Asta ce joc mai e ?! s—a mirat băieţelul.
—A, e un joc grozav, voi îmi daţi morcovi dulci, iar eu îi mănînc şi gata. . .
—Şi noi ce facem ? a zis fetiţa, care înţelesese că iepuraşului îi era foame, dar nu îndrăznea să ceară de mîncare.
Pălăriuţă a rămas cu gura căscată. La aşa ceva nu se gîndise. „Sigur că trebuiau să facă şi copiii ceva, altfel cum ? ce joacă mai e şi asta ? Unul mănîncă şi ceilalţi se uită la el. . . ca mîţa la peştişorul din acvariu" . . . Dar nu—i trecea nimic prin cap.

„Pălăriuţă ăsta e cam prostuţ, şi—a zis fetiţa. Lui îi e foame, dar îi e ruşine să ceară de mîncare. De ce să—i fie ruşine ? ! Cînd ţi—e foame, ceri mîncare şi gata."

Băieţelul era şi el îngîndurat : „De unde să facem rost de cîţiva morcovi pentru Pălăriuţă ? !"

—Auzi, Pălăriuţă, a spus fetiţa, ţie îţi place sucul de roşii ?

—Ce … ce—i aia ? N—am mîncat niciodată aşa ceva.

—Stai puţin, a zis fetiţa, şi a fugit pînă acasă, de unde s—a întors, cît ai clipi din ochi, cu o sticlă plină—plină cu suc de roşii. Iepuraşul la început s—a strîmbat, dar apoi i—a plăcut gustul şi într—o secundă n—a mai rămas nimic în sticlă, nici măcar amintirea roşiilor din care era făcut sucul.

—Vai de mine, da' bun mai e ! Mulţumesc, Sulfiniţa. în viaţa mea n—am băut aşa ceva. Dar de azi înainte …

—Şi mie îmi place sucul de morcovi, a spus băieţelul. înainte nu—mi plăcea, dar într—o zi m—am dus la bunica, şi acolo era un vrăjitor tare bătrîn, care mînca numai suc de roşii.

—Păi de ce ? ! s—a mirat Sulfiniţa.

—Ca să facă tot felul de vrăji…

—Şi făcea vrăji ? Ce fel de vrăji făcea ? a întrebat iepuraşul. La noi în pădure numai piticul Naslungşiverde face vrăji… şi mie îmi e teamă de el, dar bunicului meu nu—i e teamă, că sînt prieteni, au făcut armata împreună la infanterie.

—Ce vorbeşti ! ? s—a mirat fetiţa. Iepurii se duc şi ei la armată ?

—Păi ? ! Ce credeai ? ! Apoi i—a zis băieţelului : Hai, Merişor, povesteşte mai departe.

—Am uitat ce spuneam, a zis băieţelul.

—Povesteai ceva de un vrăjitor . . .

—A, da, s—a luminat el. Era un vrăjitor tare cumsecade. într—o zi a venit bunica la el şi l—a rugat să—i repare şi ei acoperişul casei, cu o vrajă, că ea era bătrînă, şi ar fi căzut de pe casă. „Bine, a zis vrăjitorul, şi a tras un gît din sticla de suc de roşii. Du—te acasă, femeie, şi acoperişul o să—l repar eu . . ." Şi a început să facă vrăji, numai că uitase cine—l rugase să—i repare acoperişul casei, fiindcă era bătrîn, şi atunci a reparat acoperişurile tuturor caselor din satul bunicii !

—Nu mai spune, s—a mirat iepuraşul. Pe toţi dracii, asta e o chestie formidabilă.

—Ce tot zici „pe toţi dracii" ! l—a certat Sulfiniţa.

—Aşa zic eu cînd sînt emoţionat. . .

—Pe toţi dracii ! a zis atunci şi Sulfiniţa, ai dreptate, şi eu sînt emoţionată. Şi ce—a fost mai departe ?!

—Mai departe a fost aşa, a spus băieţelul rîzînd, că vrăjitorul a uitat ce trebuia să facă : să repare acoperişurile caselor, să vindece vacile bolnave, sau să transforme în peşti pietrele din rîul care trecea prin sat. . . Şi fiindcă nu—şi mai aducea aminte, şi—a luat bastonul şi a plecat spre sat. Pe drum s—a întîlnit cu un lup :

„Unde te duci, lupule ?" l—a întrebat vrăjitorul.

„Mă duc s—o mănînc pe Scufiţa Roşie."

„Aha, bine faci, du—te sănătos !" şi fiindcă trebuia să facă o faptă bună, i—a băgat lupului o scufiţă pe gît, care nu era roşie, era verde, dar nu avea alta la îndemînă.

Apoi s—a întîlnit cu Făt—Frumos.

„Unde te duci, Făt—Frumos ?"

„Mă duc s—o scap pe Ileana Cosînzeana din ghearele balaurului cu şapte capete . . ."

Are prea puţine capete balaurul ăsta, s—a gîndit vrăjitorul, şi i—a mai pus pe umeri vreo zece capete,

ca să—i ajungă, şi de atîta greutate balaurul a căzut în bot. Şi de atunci e slab ca o scobitoare, că e greu să hrăneşti şapte guri, dar să le dai mîncare la şaptesprezece guri, ia gîndiţi—vă ce greu este.

Şi—a mai mers vrăjitorul şi s—a întîlnit cu o vulpe :

„Unde te duci, cumătră vulpe ?"

„Ia, mă duc şi eu prin sat, să mă joc cu cîinii", a zis vulpea încercînd să—l păcălească, fiindcă, dacă i—ar fi spus că se duce să fure găini, ar fi fost vai de ea.

„Aşa !" a zis vrăjitorul, şi ca să nu se mai obosească vulpea să meargă pînă în sat, i—a adus vreo trei dulăi ciobăneşti într—o clipită, şi şi—a văzut de drum, lăsîndu—i să se joace, dar s—a mirat văzînd că dulăii au şi sărit la bătaie, iar biata vulpe nu mai ştia cum să scape din dinţii lor. Însă bătrînul vrăjitor şi—a zis că aşa se joacă dulăii cu vulpea . . . Şi—a mai mers cît a mers şi s—a întîlnit cu un cal care şchiopăta de picioarele din spate, fiindcă îi căzuseră potcoavele, şi ca să—i facă şi lui un bine, i—a lăsat numai picioarele din faţă … şi calul a plecat mai departe aşa. Şi întîmplarea a făcut să se întîlnească în cele din urmă chiar cu Scufiţa Roşie : „Unde te duci, Scufiţă Roşie ?"

„Mă duc repede la bunica, şi trebuie să mă grăbesc, că dacă nu ajung la timp, o mănîncă lupul."

Şi vrăjitorul, de teamă să n—o mănînce lupul pe bunicuţă între timp, a făcut în aşa fel ca s—o mănînce abia după ce va ajunge la casa bunicuţei şi Scufiţa Roşie, şi chiar aşa s—a întîmplat…

Pălăriuţă s—a tras nedumerit de—o ureche. Povestea băieţelului îl impresionase. Ia te uită ce putere are sucul de roşii. Ce—ar fi să încerc şi eu să fac vrăji ? Ia să vedem, ce—aş putea să fac ? Ah, şi—a zis el, dacă aş fi acum în pădure, acolo aş putea să—mi încerc puterile . . .

Şi nici nu şi—a terminat gîndul, că vraja s—a şi împlinit.

Un croitor care trecea pe acolo, a văzut zburînd prin aer un iepuraş urecheat şi doi copii, un băieţel şi o fetiţă, şi de uimire a căzut cît era el de croitor, împiedicîndu—se de o piatră.

—Hei, fii atent pe unde mergi, s—a supărat piatra.

—Scuzaţi, vă rog, a zis croitorul. Uite, ca să nu mai fiţi supărată pe mine, am să vă fac un costum de haine. Cum îl doriţi, cu vestă sau fără ?

—Cu vestă, a zis piatra, şi aş vrea şi un palton, dacă nu vă supăraţi, că aş vrea să mă duc în vizită la un prieten, care locuieşte tocmai la Polul Nord . . .

—Bine, treceţi pe la mine, a spus amabilul croitor, şi i—a dat cartea lui de vizită.

—Am să trec negreşit… Mulţumesc, a spus piatra.

În pădure se dăduse alarma. Nimeni nu ştia unde dispăruse iepuraşul. Greierul spunea că ultima oară îl văzuse cînd începuse ploaia.

—Şi eu l—am văzut, cra ! cra ! s—a amestecat cioara în discuţie ; fugea prin copaci.

Veveriţa a spus că—i lipseşte o doagă.

—Cum să—i lipsească o doagă ? ! s—a mirat un porc mistreţ ; ce, este butoi ? !

Numai bunicul iepuraşului a rămas calm. S—a gîndit să se ducă la prietenul lui, la piticul

Naslungşiverde, care o să—l ajute să—şi găsească nepotul rătăcit cine ştie pe unde.

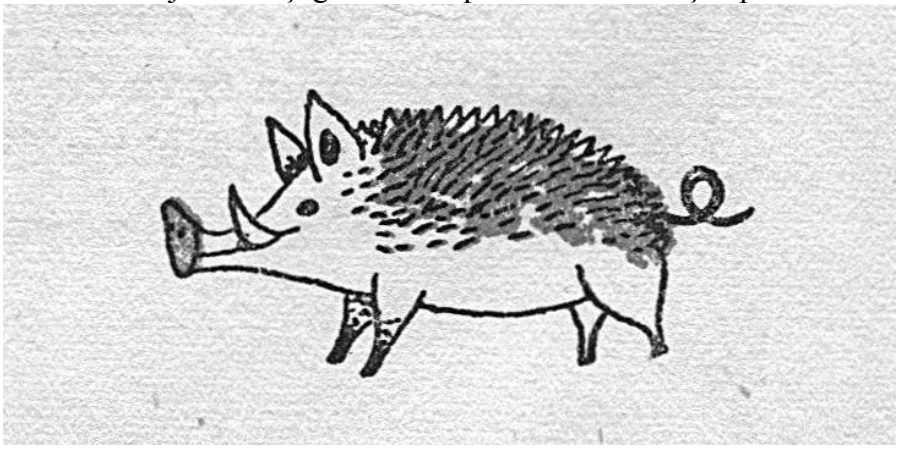

Dihorul, poliţistul pădurii, privea neputincios în jurul lui. Nu ştia ce să facă. Pînă acum n—a mai dispărut nimeni din pădure. In altă situaţie, ştia el ce să facă : dacă se certau doi prieteni, îi împăca, dacă vulpea îi fura caşcavalul corbului, o silea pe vulpe să—i dea caşcavalul înapoi… Toţi se temeau de el, fiindcă pedeapsă mai aspră decît să stai cu dihorul în aceeaşi cameră, nu era ! Şi decît să treacă printr—o asemenea încercare, mai bine îl ascultau pe poliţist, şi nu—i ieşeau din cuvînt.

Dar acum, ce să facă dihorul ? ! întîmplarea asta era total neobişnuită. Nici un colţ din ea nu era firesc, nici cea mai mică bucăţică … uite, doar atîtica, o fărîmitură, cît să prinzi cu degetele … .

Bunicul iepuraşului a plecat la prietenul lui, care locuia într—o scorbură din pădure. Era o căsuţă minunată, aşezată tocmai într—un luminiş de pe malul apei, fiindcă piticului îi plăcea să se scalde, să facă baie, să stea la soare şi să se bronzeze.

—Ce—ai păţit, prietene ? l—a întrebat piticul pe bunicul iepuroi cînd l—a văzut atît de trist, cu mustăţile falnice pleoştite, care îi atîrnau ca şireturile de la pantofiorii copiilor ce nu ştiu să şi le lege.

Şi bunicul iepuroi i—a povestit totul prietenului său, ştergîndu—şi pe furiş cîte o lacrimă.

—Ei, hai, hai, bunicule, nu mai plînge, ai uitat că am făcut amîndoi armata la infanterie ?

—Ei, şi ? ! s—a smiorcăit bunicul iepuroi şi mai tare.

—Păi ce, a zis indignat piticul, unde s—a mai pomenit un infanterist, un bătrîn iepure de cîmp, să plîngă în halul ăsta. Uite ce baltă ţi s—a făcut la picioare … Acum încep să sară broaştele prin casă …

Bunicul se mai liniştise, dar tot ofta, fiindcă pe neastîmpăratul lui nepoţel îl iubea cel mai mult dintre toţi nepoţii şi strănepoţii. „Poate fiindcă (recunoştea el în secret) îi semăna lui atît de mult. Nici bunicul iepuroi nu fusese un iepuraş cuminte… cîte năzdrăvănii mai făcuse şi el cînd era copil, ehei ! Mii de fire de păr albe le—au apărut părinţilor pe capete, din cauza lui."

Piticul Naslungşiverde se uita ţintă într—un colţ al camerei, dar nu chiar în colţ ; privirea i se oprea la vreo cîteva lungimi de braţ de perete. Era *ceva* acolo, dar numai el putea să vadă, fiindcă avea o privire grozavă, mai bună decît a iepurilor care toată ziua ronţăie morcovi pentru întărirea vederii.

Piticul ameninţa cu pumnul pe cineva, se scălămbăia, se strîmba, scotea limba şi mormăia ceva cu voce groasă, de parcă sunetele ieşeau pe nasul lui lung ca o trompă şi nu din gură.

Bunicul iepuroi a prins a zîmbi. „Ce comedie mai e şi asta ? !"

—E un neastîmpărat şi jumătate. Ba ce zic, un neastîmpărat şi vreo trei jumătăţi, plus un avion cu motor ! a început deodată piticul să răcnească.

—Ce s—a întîmplat, prietene, cu cine te cerţi ?

—Cum cu cine ? Cu nepotul ăsta al meu.

Deodată, din aer s—a ivit deasupra mesei un cap de pitic fără trup, cu un nas lung, dar nu chiar atît de lung ca al piticului Naslungşiverde. Şi nasul îl avea nu verde, ci alb şi cu picăţele negre. Se strîmba de—ţi stîrnea rîsul.

—Da' … de ce n—are trup ? a întrebat impresionat bunicul iepuroi.

—De rău ce e ! O să mă scoată la pensie dracul ăsta. Şi s—a răstit la nepoţelul hazliu : Unde ţi—e trupul, mă, derbedeule ?

—Habar n—am, bunicule ! a zis nepăsător capul de pitic. Şi nici nu—mi pasă. E mai bine aşa. De—ai şti ce farse le fac tuturor. Să—i vezi numai ce mutre fac cînd apar în faţa lor aşa, numai cap.

—Şi, mă rog, pe cine sperii tu ? s—a răstit bunicul la el.

—Oho, pe cine vreau. Trebuie să—ţi spun că aşa de tare am speriat—o pe una dintre surorile dumitale, şi mătuşa mea, că a căzut într—o călimară cu cerneală … şi… şi…

—Şi ce ? Ce—a păţit ? ! s—a răstit iar bunicul.

—Aăăă … a rămas aşa !

—Da' de ce nu s—a spălat ? a întrebat bunicul iepuroi.

—Fiindcă era cerneală de—aia cu care se vopseşte cerul ! a rîs capul din aer, şi nu se mai ia …

Piticul Naslungşiverde a început să sară nervos prin cameră, încercînd să—şi prindă nepotul. . . adică numai ce plutea prin aer din nepot : capul cel obraznic cu nasul alb şi cu picăţele negre.

—Pun eu mîna pe tine, lăptar ce eşti ! (Asta era cea mai mare ofensă la pitici. Să—l fi făcut cineva pe un pitic lăptar, se făcea foc şi pară. Şi ce pară ! O pară uite atît de mare, cît un par !)

În cele din urmă, după o cursă zdravănă cu obstacole, prilej cu care piticul Naslungşiverde a făcut praf toată mobila din casă, capul împieliţatului nepoţel a dispărut tot aşa cum şi apăruse, dintr—o dată.

Bunicul iepuroi l—a ajutat să mătură praful (de la mobilă) de pe duşumea, după care piticul a făcut o vrajă şi camera s—a umplut iar de scaune, de mese (vreo trei mese le—a trimis înapoi, n—avea ce face cu atîtea !), de paturi… ba chiar şi—a făcut rost cu ocazia asta şi de un televizor în culori şi de un frigider plin cu mîncare. La o altă vrajă, într—o clipită au apărut pe masă două căni cu ceai din care oricît ai fi băut, ceaiul dulce nu s—ar fi terminat niciodată.

—Iartă—mă, prietene, s—a scuzat piticul Naslungşiverde după ce s—a calmat. Ştiu că ai venit la mine după ajutor, dar uite că m—am luat cu nepotul ăsta al meu la ceartă … Ştii, eu sînt cam nervos . . .
Şi deodată a început să rîdă :

—Mai ţii minte, bunicule, cînd eram noi în armată ? îl mai ştii pe ursul ăla care trăgea cu tunul ?

—Îl mai ştiu, a zis bunicul iepuroi întristat, fiindcă piticul se apucase de poveşti în loc să—l ajute… Dar aşa era piticul, nu aveai ce—i face . . .

—Să—ţi povestesc una bună … da ştii, bună de tot, bună s—o mănînci unsă pe pîine şi să—ţi lingi degetele, ca de miere …

Într—o dimineaţă a venit ursul la mine cu salteaua sub braţ şi cu tunul după el. Eu stăteam culcat la umbra unui tei care mirosea frumos şi mă prefăceam că mă odihnesc, dar de fapt dormeam de—a binelea. Şi ursul m—a trezit şi m—a rugat să—l ajut, că a intrat într—o încurcătură. „Ei ia să vedem, i—am spus eu, despre ce e vorba ?" Ursul s—a aşezat lîngă mine, pe salteaua pe care o purta peste tot cu el, şi m—a privit trist. „Vorba e, a zis el, că despre ce e vorba nu se vede !" „De ce să se vadă ? !" m—am mirat eu de prostia ursului. „Păi, n—ai zis : «ia să vedem, despre ce e vorba ? !» Şi vorba e că nu se vede." Ursul ăsta prostănac m—a înfuriat. Şi i—am zis : „Spui sau nu spui odată despre ce e vorba ? !" Ursul a stat, a mormăit, s—a gîndit adînc de tot, dar ştii ce adînc ? … de nici nu se mai vedea, şi în cele din urmă a început să—mi povestească.

—Fii atent, bunicule iepuroi, urmează povestea ursului artilerist : „Mor mor, . . ., a mormăit ursul. Eu, adică eu, ursul, ăsta pe care îl vezi în faţa ochilor, ursul ăsta din dreptul nasului dumitale, m—am culcat aseară după ce a încetat războiul, şi m—am învelit cu pătura, pe care mi—a dat—o mama cînd am plecat în armată. Şi dimineaţă n—am mai mor—mor . . adică cineva mi—a mor—mor … şi nu mai am cu ce să mă învelesc la noapte … "

„Asta—i tot ? !" m—am mirat eu. Şi ursul a făcut : „Mor—mor !" „Şi nu ştii cine ţi—a . . . mor—mor, pătura ?" Ursul a stat şi s—a gîndit vreo două ore, timp în care eu am mai tras un somn bun, după care mi—a spus : „Ba cred că ştiu, mi—a luat—o . . . mor—mor !" Nu mai pricepeam nimic din ce spunea ursul, şi i—am spus—o şi lui, că eu nu am secrete faţă de nimeni.

—Şi cine îi luase de fapt pătura ? a întrebat bunicul iepuroi.

Piticul Naslungşiverde a început să rîdă cu viteză, ca o elice, şi să facă din buze ca un bondar.

—Cum cine ? Vîntul! Nu ţi—am spun ? !

„Nu mi—ai spus nimic, piticule !" şi—a spus în gînd bunicul iepuroi, dar aşa era el, nu aveai ce—i face : uita ce spusese şi ce nu spusese … o întreagă harababură ieşea cînd discuta cineva cu piticul.

—Vîntul ăsta terminase în ziua aia de măturat străzile, ba a mai măturat şi cîteva hăinuţe de—ale copiilor de pe frînghiile din curte, sau din balcoane, şi acum, fiindcă nu avea ce face, i—a venit chef să se joace cu pătura ursului, dar a uitat să i—o mai dea înapoi. Ştii, a zis în şoaptă piticul Naslungşiverde, vîntul ăsta uneori e blînd şi îmi gîdilă vîrful nasului cu o pană . . . dar alteori este tare—tare rău … aruncă în

cine nimereşte cu gheaţă, cu picături de ploaie, scutură norii peste noi, rupe frunzele din copaci … ce să mai vorbim. .. mai bine să vorbin în şoaptă, ca să nu ne audă … că ştii, bunicule iepuroi, ar putea să creadă că—l vorbim de rău . . .

—Nu—i chiar aşa, s—a opus bunicul iepuroi, cu mine este prietenos . . . Cînd mă urmăreşte vulpea, sau vînătorul, îmi aduce degrabă mirosul lor sub nas, ca să mă avertizeze … Şi eu mă uit de unde bate vîntul… şi ştiu de unde vine primejdia …

—Ei, da ! s—a strîmbat piticul, care era cam ranchiunos.

—Alteori, a continuat bunicul iepuroi… (şi a mai băut o gură de ceai dulce), alteori polenizează florile…

—Da' de unde, da' de unde ! a sărit cît—colo piticul (cam cît ar sări o lăcustă prin iarbă) ; de leneş ce e polenizează florile. Se tîrîie de colo—colo, se mai opreşte pe o floare, adoarme o clipită, pleacă mai departe, se mai opreşte pe o floare … şi uite aşa duce polenul de la o floare la alta. ..

—Da, da, a aprobat bunicul iepuroi, ca albinele … şi ele polenizează florile…

—Păi, vezi ! a exclamat bucuros piticul, nu—i mare lucru de capul lui… vîntul ăsta, un îngîmfat şi jumătate … dar ce zic eu şi jumătate . . . şi jumătate plus încă vreo zece felii de tort.

Bunicul iepuroi şi—a privit ceasul de buzunar şi, supărat că şi—a pierdut timpul degeaba, în loc să—şi caute nepotul dispărut, s—a ridicat de pe scaun.

—Mă duc să—mi caut nepotul, a zis el întristat.

—De ce ? ! s—a mirat piticul.

—Nu ţi—am spus că s—a pierdut ? ! a spus, calm, bunicul iepuroi. ..

—S—a pierdut, dar l—am găsit eu, a spus mîndru piticul.

—L—ai. .. l—ai găsit ? ! s—a bîlbîit de bucurie bunicul iepuroi. Şi unde e ?

—Pe aici pe undeva, prin pădure, sau pe malul apei… se joacă cu doi copii. . .

Piticul iar uitase să spună ce nu spusese, ca de obicei.

Cei doi s—au îmbrăţişat ca nişte buni prieteni ce erau, şi bunicul iepuroi, de fericire că şi—a regăsit nepoţelul, a simţit că i—a căzut o piatră de pe inimă. într—o secundă a şi fost afară şi a luat—o la fugă

spre rîul din apropiere, ca să—şi găsească nepoţelul. Dar ştii cum fugea ? Ca un adevărat infanterist, ca un viteaz iepure de cîmp. . . cînd îl aleargă ogarii vînătorului. . .

Cît despre piticul Naslungşiverde, rămăsese în pragul casei cu piatra în mînă. . . şi voia să spună ceva, dar uitase ce spusese şi ce nu spusese, sau uitase să spună ce nu spusese şi voia să spună, sau . . . (Ce să mai vorbim ! Cu piticul ăsta nu ajungem la nici un rezultat ! Este o învălmăşeală în capul lui. . .)

Bătrînul castan cu tulpina groasă, la umbra căruia cei doi copii, Sulfiniţa şi Merişor, stăteau de vorbă cu iepuraşul Pălăriuţă, s—a smuls dintr7o dată din pămînt şi a început să zboare ca o insulă prin aer, pe deasupra caselor, pe deasupra apelor albastre care străluceau ca nişte fire de beteală argintie.

De uimire, Sulfiniţa încremenise cu privirile aţintite asupra unei rîndunele care zburase foarte aproape de nasul ei, mai s—o atingă cu aripa pe faţă. Merişor, de frică, închisese ochii (cu toată frica lui de întuneric).

Numai Pălăriuţă începuse să rîdă, fiindcă numai el ştia prin ce minune ajunseseră ei în aer, în zbor : îşi dorise să fie în acea clipă în pădure, şi uite că dorinţa i se împlinise. Cu adevărat sucul de roşii îi dăduse puterea de a face vrăji !

—Zburăm . . . sau visez ? a şoptit Sulfiniţa şi l—a privit uimită pe iepuraş. Ce faci, rîzi ? ! Ţie nu ţie teamă ? !

—De ce să—mi fie teamă ? ! a spus misterios iepuraşul. Doar eu am făcut vraja ca să zburăm . . . şi uite că zburăm. Vai, ce frumos este. De mult îmi doream eu să fiu pasăre. Mai întîi că, dacă te atacă vulpea, te desprinzi de la pămînt şi o laşi cu buzele umflate. Aşa, vai de capul meu, trebuie să fug, şi iar să fug, şi să mă ascund prin tufişuri. . . uf ! grea viaţă. Pe cînd, dacă aş fi pasăre, ehei ! . . . Şi, în al doilea rînd, e formidabil să fii pasăre ca să călătoreşti. Te ridici în aer şi dai din aripi. Nu trebuie să mergi pe stradă, printre maşini. . . (îşi amintea cum se strecurase el îngrozit printre roţile maşinilor, care sfîrîiau, mîrîiau, scrîşneau, şi tot încercau să—l înşface şi să—l mototolească bine !)

Merişor a îndrăznit să deschidă ochii. „Nu visez, şi—a zis el, chiar zburăm." Vedea pe pămînt şerpuind cu viteză o şosea subţire cît un fir de aţă galbenă, casele ca nişte jucării de carton, valuri aurii de grîu unduind.bătute de vînt pe cîmpie", blocuri nu mai mari decît o cutie de chibrituri; cirezi de vaci şi turme de oi cît nişte dopuri. . . întreg pămîntul se micşorase dintr—o dată şi se rostogolea ameţitor înapoi ca o minge albastră.

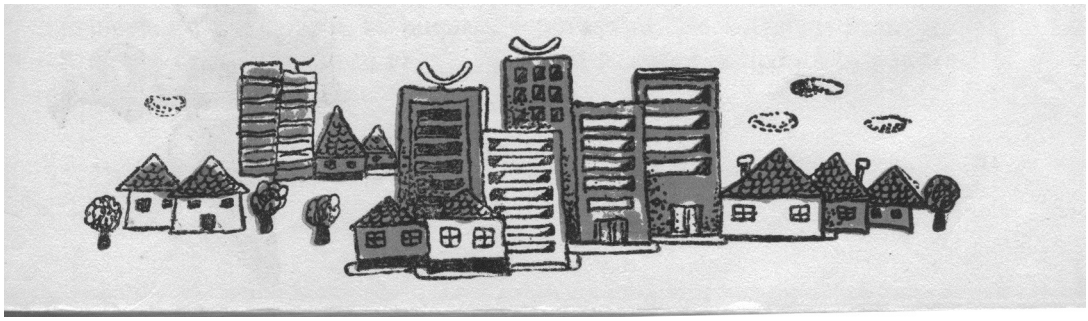

Acum se liniştise. „Va să zică iepuraşul făcuse o vrajă ? Ca să vezi ! Şi lui căruia îi fusese frică. Oare Sulfiniţa şi Pălăriuţă au înţeles că lui i—a fost frică ?"

—Ia te uită, a făcut ochi ! i—a spus Pălăriuţă fetiţei. S—ar părea că moare de frică. Eşti mai fricos ca un iepure, măi băiete !

—Nu—i adevărat, a mormăit Merişor, îmi intrase ceva în ochi. . .

—Ia uitaţi—vă, un trenuleţ electric ! a strigat Sulfiniţa, arătîndu—le cu mîna undeva jos.

—Da' de unde, e un tren adevărat, a spus Pălăriuţă, dar aşa se vede de aici, de sus . . . Toate lucrurile devin mai mici. . .

Merişor s—a aplecat să vadă şi el trenuleţul, şi a simţit cum cade, a început să plutească repede spre pămînt, şi avea senzaţia că nu el se apropie ameninţător de repede de pămînt, ci că pămîntul zboară spre el, şi a închis iar ochii.

Pălăriuţă şi Sulfiniţa au amuţit de groază. Ce—o să se întîmple cu prietenul lor ? Nu ştiau ce să facă...

Deodată s—au liniştit brusc. Din înaltul cerului se repezise ca un fulger, cu aripile strînse pe lîngă corp, un vultur uriaş, care l—a prins de gulerul hainei pe Merişor. Şi, după ce a dat de cîteva ori din aripi, l—a depus uşurel, ca pe o surcea, lîngă prietenii lui pe micuţa insulă de pămînt pe care o smulsese rădăcina stufoasă a castanului, cînd îşi luase zborul. Vulturul s—a aşezat şi el o clipă, să—şi tragă răsuflarea, căci nu—i uşor lucru să te prăbuşeşti din înaltul cerului ca o piatră şi să prinzi un băieţel care cade, cade şi tot cade . . .

Vulturul şi—a clătinat supărat capul :

—Măi băiete, de ce pleci tu la zbor fără aripi ? Altădată, să fii mai atent. . .

Şi vulturul şi—a luat zborul. Sulfiniţa nici n—a mai apucat să—i mulţumească pentru gestul lui salvator.

Cînd s—a văzut iar lîngă prietenii săi, Merişor a început să plîngă.

—În viaţa mea n—am să mai zbor în felul ăsta.

—Bine faci, l—a sfătuit Pălăriuţă ; cînd mai vrei să zbori, să iei avionul, cum fac toţi oamenii.

Sulfiniţa l—a prins de mînă pe Merişor, ca nu cumva să cadă iar, şi i—a şters lacrimile de pe obraji cu batista ei. Băieţelul s—a mai liniştit, „Ce bine e să ai alături de tine un prieten".

—Ia ascultă, l—a certat fetiţa pe Pălăriuţă. După ce că toate necazurile astea ni s—au tras de la tine, mai

şi rîzi de noi ! Eşti un iepuraş rău şi fără suflet.

—Dar eu am vrut să vă fac o bucurie … să mergem în pădure, să ne jucăm … acolo nu sînt maşini… şi sînt atîtea flori prin poiană . . .

Iepuraşul se întristase. „O, de cîte ori vreau să fac şi eu un lucru bun, uite ce păţesc. Mai bine rămîneam în pădure, şi nu plecam aşa, hai—hui… Probabil că tata mă caută, mama plînge, bunicul e speriat… N—am să mai fug niciodată de acasă . . . "

Copacul începuse să piardă din înălţime, zburau acum în cerc deasupra pădurii, frunzele foşneau bătute de vîntul care încerca să prindă razele soarelui şi să—şi împletească din ele o haină de aur . . .

După ce s—a rotit lin de cîteva ori deasupra pădurii, insula pe care călătoriseră cei trei prieteni a aterizat într—un luminiş pe malul unei ape.

Broaştele, care stăteau nepăsătoare la plajă, s—au aruncat îngrozite în tufişurile de papură.

—Fetelor, fugiţi, cineva aruncă după noi cu copaci, orăcăiau ele cu voci îngroşate de frică.

Un arici, care venise să bea apă, a dispărut şi el rostogolindu—se prin pădure. „Cînd se întîmplă ceva straniu, cînd nu ştii despre ce e vorba, e mai prudent să—ţi vezi de drumul tău. Altfel, dacă te amesteci unde nu—ţi fierbe oala, rişti să cazi în ea . . . "

Sulfiniţa şi Merişor au pipăit pămîntul cu atenţie. „Oare nu e nici un pericol ? Sîntem chiar pe pămînt? Asta e iarbă, sau ni se pare ? Da, erau chiar pe pămînt. Ce bine e să simţi iarba sub picioare, mîngîindu—ţi gleznele… "

Pălăriuţă a sărit imediat în iarba din poiană şi a început să facă tumbe de bucurie.

—Bine aţi venit în pădurea noastră ! ţipa el vesel. O să vedeţi ce frumos o să ne jucăm, ce—o să ne mai distrăm … Pe toţi dracii ! chiar am zburat… asta zic şi eu aventură . . .

Încă ameţiţi de zbor, fetiţa şi băieţelul s—au aşezat pe malul apei. Deocamdată nu participau la bucuria iepuraşului. Se întrebau cum or să ajungă ei acasă, înapoi, în oraş . . . Nu mai fuseseră niciodată în pădure . . . nici nu ştiau pe unde sînt.

Nici nu le trecuse bine spaima, cînd iar au tresărit speriaţi. În poiană dăduse buzna o arătare ciudată, care mai mult se rostogolea decît fugea.

—Aoleo, bunicu ! l—au auzit ei pe iepuraş. Unde să mă ascund ? Copii, faceţi ceva, că o să—mi tragă o chelfăneală . . .

Fetiţei i s—a făcut milă de el, şi l—a ascuns repede în spatele ei şi l—a acoperit cu iarbă. în definitiv, era un iepuraş prietenos, dar cam glumeţ . . .

Abia după ce bunicul iepuroi o luase la fugă spre rîul din apropiere, piticul Naslungşiverde îşi amintise că nu—i spusese unde l—a găsit pe nepoţel şi cum îl adusese înapoi…

—Măi—măi—măi! mereu uit cîte ceva. Mare uituc mai sînt. Şi bietul bunic, ce speriat era ! Trebuia să—i spun de la început că i—am găsit nepoţelul . . . neastîmpăratul ăla care pleacă de acasă, fără să le spună părinţilor unde se duce ! Şi bieţii părinţi nu mai pot de îngrijorare . . . Dar totul e bine cînd se sfîrşeşte cu bine ! Noroc că ceea ce era mai important, am făcut : i—am adus înapoi nepoţelul. Altfel, cine ştie ce i se mai întîmpla ? ! Oraşul e primejdios : maşini fioroase, roţi care nici nu se uită pe unde se rostogolesc, şi dau buzna peste neatenţi…

Piticul Naslungşiverde avea o ciudăţenie. Îi plăcea să se facă invizibil şi să umble prin oraş, printre oameni, şi să caşte gura la ce vorbesc.

Se trezise dis—de—dimineaţă şi, fiindcă presimţea că nu peste mult timp va ploua, se hotărîse să se ducă în oraş.

Ar fi avut el ce să facă. Să repare acoperişul casei. Să adune surcele pentru foc. Să pună paie curate în cuibarele găinilor, fiindcă ouăle sînt bune, dar trebuie să te porţi frumos cu găinile . . .

Dar cîte lucruri nu are un om de făcut acasă la el, dacă este gospodar.

Însă piticul ,abia hotărîse să se apuce de treabă, că şi uitase ce trebuia să facă. Şi fiindcă venea ploaia… Venea ploaia ? A, da ! Lui nu—i plăcea ploaia. Ce, el era ciupercă ? Sau copac ? Sau vreo floare acolo . . . „Ei, nu ! am să plec în oraş !" a hotărît el, şi imediat s—a şi prefăcut într—un fulg uşor şi pufos, şi vîntul l—a purtat pe aripile sale pînă în oraş.

Vîntul habar nu avea că—l purtase pe pitic în oraş. Altfel, dacă ar fi ştiut, l—ar fi dat jos de pe aripă. Lui nu—i plac piticii care călătoresc clandestin. „Ce, nu putea să meargă pe jos ? Plimbarea i—ar fi făcut bine. Of, dar nu numai piticul se poartă aşa . . . Mai sînt şi unii copii mofturoşi, care vor să—i ducă

părinţii în braţe . .

„Noroc că vîntul habar nu are, că m—a cărat în spinare !" cînta piticul pe străzile oraşului, frecîndu—şi mîinile bucuros.

Străzile erau pline de oameni, care se mişcau de colo—colo fără nici un rost. Femeile veneau de la piaţă, încărcate de pachete, sacoşe burduşite cu fructe, cu legume, copiii alergau, băteau mingea, săreau coarda, săreau prin pătrăţelele şotronului. . . Iar bărbaţii mergeau gravi ca nişte statui prin oraş, cu un ziar în mînă, şi nu făceau nimic. Dar nimic, nimic ! Nu cărau o sacoşă cu alimente, nu stăteau la cozi să cumpere pîine, nu făceau nimic.

Ba nu, cîte unul citea ziarul în timp ce mergea şi (neatent) se lovea cu fruntea de cîte un copac, sau de un stîlp de telegraf. Piticul murea de rîs.

De cîte ori, ca să se amuze, piticul i—a şi pus piedică unui aiurit. Se oprea buimac şi privea neliniştit în jurul lui. în cele din urmă, a împachetat ziarul şi l—a băgat în buzunarul hainei.

Pe o altă stradă, piticul a zărit un băieţel care se zgîia la un afiş lipit pe perete. Din afiş, un bărbat privea încruntat spre copil. Şi avea o mustaţă neagră şi groasă, care îi acoperea gura. „De ce eşti trist ?" l—a întrebat băieţelul pe bărbatul din afiş. Şi piticul, care stătea lîngă băieţel (dar nu putea fi văzut fiindcă era invizibil), şi—a îngroşat vocea şi a răspuns : „Fiindcă stau singur aici, şi nu am cu cine să mă joc !" Băieţelul, crezînd că i—a răspuns bărbatul de pe afiş, s—a speriat şi a luat—o la fugă. Piticul s—a pus pe rîs, şi a rîs, şi a tot rîs, pînă l—a auzit un cîine ce trecea pe stradă. Cîinele nu—l vedea, dar i—a simţit mirosul, şi s—a repezit la el. Mai—mai să—l prindă de picior. Noroc că trecea pe stradă un tramvai. Piticul a fugit repede după el, a sărit pe fereastra deschisă înăuntru şi a căzut în braţele unei femei bătrîne, peste o sacoşă cu roşii.

—Vai, blestematule, ce mi—ai făcut! a început bătrîna să ţipe. Mi—ai zdrobit roşiile. Le cumpărasem să fac din ele bulion.

Un bărbat citea ziarul în picioare, lîngă bătrînă, şi se ţinea cu o mînă de scaun. Bătrîna îl acuza că îi zdrobise roşiile din sacoşă, căzînd peste ea cînd tramvaiul se oprise brusc la stopul de la intersecţia străzilor.

—Mai bine ai fi atent, spunea bătrîna supărată. Citeşti ziarul în loc să te ţii bine, ca să nu le strici roşiile oamenilor. Eu voiam să fac bulion. Am un nepoţel căruia îi plac ciorbele tare mult. Şi ciorbă fără bulion . . .

—Şi cît bulion pui la ciorbă ? s—a interesat o femeie de pe scaunul din din spatele bătrînei. (Adică e vorba despre scaunul următor. Bătrîna nu avea nici un scaun în spate !)

—Ia lasă—mă şi dumneata ! a zis bătrîna supărată. De asta îţi arde acum ? !

Bărbatul din picioare se scuza.

—Îmi pare rău, bunicuţo, dar nu eu ţi—am zdrobit roşiile din sacoşă. Cel puţin, nu—mi amintesc cînd am făcut—o !

Un bătrîn, care tocmai se urcase, şi habar nu avea de ce se întîmplă acolo, a intervenit în discuţie.

—Lasă că te—am văzut şî eu ! Da, da ! Te—ai legat de biata bunicuţă fără să—ţi fi făcut nimic ! Dacă ai fi copilul meu, ţi—aş arăta eu ţie !

Femeia care o întrebase pe bunicuţă cît bulion pune la ciorbă, se supărase şi ea.

—Poftim, eu o întreb civilizat ceva, şi bunica se supără ! Niciodată n—am să reuşesc să aflu cît bulion trebuie să pun în ciorbă. Mai bine gătesc altceva. Auzi, bunicuţo, a întrebat—o ea din nou, sarmale ştii să găteşti ?

—Auzi, sarmale ! bombănea bătrîna. Sarmalele se fac din varză, nu din roşii !

Piticul murea de rîs asistînd la cearta pe care o declanşase el din neatenţie. La aşa ceva nu se aşteptase. Uite ce se întîmplă dacă te urci în tramvai pe geam şi nu pe uşă, ca toţi oamenii.

Bătrînelul indignat, care abia se urcase în tramvai, a intervenit în discuţie din nou. Îi tremura papionul negru de la gît de indignat ce era.

—Nu—i adevărat, a zis el. Sarmalele se fac din roşii. Pui o roşie, o ceapă, adaugi două măsline şi gata!

—Aşa sarmale să mănînci dumneata ! l—a repezit bunicuţa. Şi nu te mai băga în vorbă, că nu te—a întrebat nimeni nimic !

Şi alţi călători s—au amestecat în discuţie. Izbucnise ciorovăiala. Parcă erau nişte vrăbii gureşe, care fac tărăboi pe streaşină casei.

Nimeni nu ştia precis despre ce e vorba. „Ce—o fi cu cele două măsline ? Ce—au făcut ? se întrebau

ei. Dar cu ceapa ? Ce—a făcut ceapa ?"
—Ceapa, explica un bărbat gras, care avea mutră de bucătar, numai boneta albă îi lipsea ; ceapa, dragii mei, cînd o tai în pătrăţele cu cuţitul, te face să plîngi. De aceea trebuie să ai ochelari de tăiat ceapă.
—Ochelarii de scafandru nu sînt buni ? a întrebat un omuleţ scund, care avea o pălărie albastră pe cap, ciudată, cu o pană de cocoş înfiptă în panglica galbenă.
—Mai buni sînt ochelarii de motociclist, a spus altcineva.
—Ochelarii de motociclist ? ! s—a mirat bunicuţa cu roşiile, ce să fac eu cu ei ?
—Să—i pui cînd treci strada, i—a spus femeia ce nu ştia cît bulion se pune la ciorbă.
—Dar eu nu vreau să trec strada, s—a opus bunicuţa. Eu vreau să mă duc la nepoţelul meu, care mă aşteaptă . . .

Şi bunicuţa a început să plîngă. Ţi se rupea inima s—o vezi cît era de tristă.
Toţi călătorii din tramvai au început să plîngă de mila ei.

Piticul Naslungşiverde nu suporta să vadă pe nimeni plîngînd. Lui îi plăcea să rîdă. Poate de aceea se ţinea de şotii. Ca să aibă de ce rîde. E drept, uneori glumele lui întreceau măsura.

Aşa că la prima staţie a coborît repede din tramvai.

S—a oprit pe trotuar şi a început să se întrebe ce să mai facă. Hai s—o pornesc la întîmplare pe străzi. Cine ştie ce aventuri noi i—ar fi scos întîmplarea în cale !

Mergînd aşa pe lîngă garduri, şi întărîtînd cîinii, cum fac unii copii răi, a ajuns în dreptul castanului în umbra căruia stăteau cei trei prieteni : iepuraşul Păl ăriuţă şi cei doi copii, Sulfiniţa şi Merişor.

Printre alte calităţi, piticul o avea şi pe aceea că putea să citească şi gîndurile celor din jur. Aşa că, în clipa cînd l—a auzit pe Păl ăriuţă gîndind că ar vrea să fie în acea clipă în pădure, i—a şi îndeplinit dorinţa. Deci nu Păl ăriuţă făcuse vrăji, ci piticul îşi băgase şi aici nasul lui cel lung şi verde.

Şi după ce i—a expediat pe cei trei prieteni în zbor spre pădure, s—a dus şi el repede acasă.

De data asta s—a prefăcut într—un fir de praf, şi s—a aşezat lin pe aripa unei berze, care zbura spre pădure să—şi viziteze o prietenă, pe coţofană, şi să—i mai povestească ce se mai întîmplă prin oraş. Fiindcă barza, de pe coşul casei unde şi—a făcut cuibul, vede tot oraşul ca în palmă.

Bunicul iepuroi, de fericire că şi—a regăsit nepoţelul dispărut de acasă, l—a luat în braţe şi a început să plîngă. Lacrimi mari cît nişte dovleci îi curgeau pe mustăţi. La picioarele lui se formase o băltoacă, în care se zbătea o buburuză. Noroc că ştia să înoate, altfel. . .

Păl ăriuţă îngheţase de frică. Dar, după ce i—au trecut emoţiile, a început şi el să plîngă alături de bunic. Plîngeau amîndoi în hohote, se tînguiau, se ţineau cu labele de cap şi se văietau de credeai că s—au terminat toţi morcovii din lume.

Piticul Naslungşiverde, ascuns după un copac, privea trist spectacolul din poiană. „Ce—o fi cu ei ? în loc să se bucure, uite, plîng de mi se frînge inima. Ce ţi—e şi cu iepurii ăştia. Niciodată nu ştii ce—or să facă. Poftim, să le mai faci vreodată bine !"

Piticul se supărase.

După ce a vărsat un rîu de lacrimi (ei, să nu exagerăm — un pîrîiaş, acolo, de lacrimi !), bătrînul iepuroi şi—a luat în braţe nepotul şi a dispărut într—o clipă printre copaci. Se pare că nici nu—i observase pe cei doi copii, pe Merişor şi pe Sulfiniţa, care amuţiseră de uimire.
—Cum . . . cum adică ? ! s—a bîlbîit speriat Merişor, a . . . a plecat. . . a dispărut Păl ăriuţă ? ! Şi noi. . . noi ce ne facem . . . singuri în pădurea asta înfricoşătoare ?

Tufişurile umbroase foşneau ameninţătoare, din frunzişul ce întuneca cerul se auzeau ţipete, şoapte alarmante, scrîşnete. Celor doi copii li se părea că de peste tot, din iarbă, din flori, din scoarţa copacilor, îi pîndesc ochi de fiare sălbatice, lupi fioroşi, urşi lacomi, pisici sălbatice . . .

—Mie mi—e frică, a şoptit Sulfiniţa şi a început să plîngă.
—Şi nici părinţii noştri nu ştiu unde să ne caute . . . , a zis Merişor.

Piticul Naslungşiverde îi privea pe cei doi copii şi nu—i venea să—şi creadă ochilor : „Cum, plîng şi ei? De ce nu se bucură ? Unde e mai bine ca în pădure ? Unde este aerul mai curat ? Unde este iarba mai dulce, florile mai parfumate, liniştea mai adîncă ? Unde cresc cele mai gustoase ciuperci şi fragii cei mai parfumaţi ? Nu în pădure ? Şi, atunci de ce plîng ?"

Piticul se gîndea, şi se gîndea . . . Vina, de fapt, era a lui. „Se vede că ceva nu era în ordine cu cei doi

copii. Dar ce ? Şi cum să afle ?"

A ! i—a venit o idee. „Mare lucru e să ai idei şi, mai ales, să—ţi vină în minte la timp ideea de care ai nevoie ! Asta înseamnă că sînt deştept !" s—a felicitat piticul.

De fericit că e deştept, piticul s—a gîndit să—şi acorde o decoraţie ! „Ei, ar fi ceva ! Să umbli prin pădure cu decoraţia la gît ! Ce—or să se mai mire toate animalele şi păsările… Toţi or să şoptească : «Uite—l pe piticul Naslungşiverde cu decoraţia la gît. Asta e ! Vă daţi seama, este cineva. Ci—ne—va !»

Cu părere de rău, a trebuit să renunţe la decoraţie. Nu avea timp acum să se fudulească. Cei doi copii plîngeau de i se frîngea inima de mila lor. Bine că—i venise ideea aia pentru care voia să—şi acorde o decoraţie. N—a mai stat mult pe gînduri : a început să murmure ceva printre buze, şi pe dată s—a prefăcut într—o bătrînică simpatică, într—o bunică de treabă, aşa cum sînt toate bunicile care le spun nepoţilor lor poveşti frumoase.

Şi şontîc, şontîc, bunicuţa noastră a pătruns în poiană, îndreptîndu—se spre cei doi copii. Bunicuţa se prefăcea că nu i—a zărit, şi că uite aşa, din pură întîmplare, trecea şi ea pe acolo cu un coşuleţ de răchită în mînă, în căutarea ciupercilor gustoase.

Sulfiniţa a zărit—o prima pe bătrînică şi a zîmbit printre lacrimi. Faţa ei se luminase aşa cum se luminează cerul după ploaie.

—Merişor, uite cine vine, a spus ea şi a bătut veselă din palme.

—Ura, sîntem salvaţi ! a strigat Merişor şi pe dată şi—a şters lacrimile de pe obraji. Bătrînică asta o să ne spună cum o să ajungem în oraş, acasă la noi. ..

Merişor şi Sulfiniţa au sărit în picioare şi au alergat spre bătrînică. De bucurie, au început să alerge în jurul ei, să rîdă, să cînte, să ţopăie. Mai ales Merişor se strîmba aşa de hazliu, încît a început să rîdă şi bunicuţa.

—Ce—i cu voi prin pădure, copilaşii maichii ? a întrebat bătrîna cu vocea ei tremurată şi subţirică.

—Bunicuţo ! ne—am rătăcit prin pădure, i—a spus Sulfiniţa.

—Şi te rugăm să ne ajuţi să ajungem acasă la noi, a adăugat Merişor. Bunicuţa a început să râdă.

—Nu cumva vă e frică în pădure ? !

—Ba da, ne e frică, a spus Sulfiniţa.

Acum, fiindcă nu mai erau singuri, Merişor a simţit cum fuge frica din el, şi a rîs ironic :

—Ei na, cum o să ne fie frică ? Nu ne e frică deloc, dar nu ştim drumul, asta e tot!

Bunicuţa, adică piticul Naslungşiverde, a tresărit : „Ia te uită la el, mare mincinos mai este. Un lăudăros şi jumătate. Pînă acum plîngea înfricoşat, şi acuma face pe eroul."

Sulfiniţa l—a privit tristă pe Merişor : „De ce—ai minţit—o pe biata bunicuţă ? Ea avea încredere în noi !" spuneau ochii ei trişti.

—Şi ce făceaţi voi doi prin pădure ? a întrebat bunicuţa.

Sulfiniţa a vrut să—i povestească pe scurt cum au ajuns ei doi în pădure, dar Merişor, umflîndu—se în pene ca un cocoş ţanţoş, i—a luat—o înainte :

—Am venit să prindem păsări ! a zis el.
—Şi cum prindeţi voi păsări ? ! s—a mirat bunicuţa. Văd că nu aveţi nici colivii, nici capcane …
—A, e simplu, a zis Merişor. Cel mai uşor lucru de pe lumea asta e să prinzi păsări.
—Şi cum faceţi ? a vrut să ştie bunicuţa. Merişor a privit—o cu uimire.
—Cum, bunicuţo, dumneata, aşa bătrînă cum eşti, nu ştii să prinzi păsări ? Dar e foarte simplu. Dacă vrei să prinzi o pasăre, .întinzi mîna, pui nişte pîine în palmă şi închizi ochii, şi pasărea nu te mai vede şi o să se aşeze în palmă.

„Dar mare mincinos mai eşti, măi băiete !" gîndea bunicuţa.

Sulfiniţa era tristă. Îl privea supărată pe Merişor. Auzi, ce mincinos. Nu o să se mai joace niciodată cu el. Dar, acum, ce să facă ? Dacă o să—i spună bunicuţei că Merişor a minţit, o să se supere pe ei şi n—o să le mai arate drumul spre oraş. Şi ce—or să se facă ei, singuri, în pădure ? Soarele în curînd o să apună, şi o să vină noaptea. Bîrrr ! Numai la gîndul că va trebui să rămînă noaptea în pădure, şi a şi început să tremure de frică.

Merişor era încîntat de el însuşi. „Tare deştept mai sînt, am întors—o bine. Şi ideea cu prinsul păsărilor nu e rea deloc. O să încerce într—o zi să prindă păsări în felul acesta. Se şi mira cum de nu le—a venit o astfel de idee oamenilor mari. Doar de—aia sînt mari, ca să fie deştepţi. Uite că el, un copil de—o şchioapă, e mai deştept decît toţi oamenii mari de pe lume, plus ceilalţi copii, pe care nici nu—i mai pune la socoteală."
—Aşa ! … a zis bunicuţa, care îi citise gîndurile lui Merişor, şi acum rîdea în sinea ei. O să vă ajut să ajungeţi acasă, dar mai întîi să treceţi pe la mine, să mîncăm ceva .. . Poate vi s—a făcut foame …
—Aşa e, ne e foame ! a strigat Merişor înveselit la gîndul unei farfurii pline cu clătite rumene umplute cu dulceaţă de zmeură. Apoi i—a şoptit Sulfiniţei : Vezi, ţi—am spus eu că bunicile sînt grozave ? ! (Fie vorba între noi, Merişor nu a spus niciodată aşa ceva.) O să mîncăm bine şi o să ne ducem acasă. Şi o să le povestesc prietenilor mei prin ce aventuri am trecut … Oho, o să fie grozav.

„Stai puţin, băiete, aventurile abia încep !" rîdea în sinea ei falsa bunicuţă. Dar cei doi copii nu puteau să—i zărească lucirea şireată din ochi, fiindcă bunicuţa păşea încet înaintea lor, iar ei, Sulfiniţa şi Merişor, o urmau la cîţiva paşi sporovăind în şoaptă.
—Mie mi—ar fi plăcut să mergem direct acasă, spunea Sulfiniţa. Vreau la mama .. .
—Of, urîcioasă mai eşti… şi fricoasă ! se răstea Merişor la ea. Eşti şi tu ca toate fetiţele : fricoasă şi mofturoasă.

Gîndul că în curînd o să înfulece o farfurie plină de clătite, şi o să—şi lingă degetele de dulceaţa de zmeură care s—a scurs pe ele, îi ştergea lui Merişor din minte orice altă amintire : uitase brusc că—i e frică, uitase de mama lui, care îl căuta îngrijorată pe la toţi cunoscuţii şi vecinii lor.

Aşa cum se deosebeşte ziua de noapte, aşa se deosebeau cei doi copii. Ce fiori simţea Sulfiniţa în această pădure cu umbre mari şi colţuroase ! Şi, totuşi, nu—şi pierduse firea. Mai avea puterea şi curajul să străbată pădurea, să—şi învingă teama din suflet şi să se întoarcă acasă. Pe cînd Merişor … ba murea de frică, ba murea de pofta clătitelor. Avea dreptate Sulfiniţa să ofteze întristată. În Merişor nu se putea încrede. Trebuia să se descurce singură. Şi să aibă grijă şi de „curajosul" ăsta, care era vesel nevoie mare la gîndul că o să înceapă lupta cu clătitele dulci, scăldate în dulceaţă de zmeură . . .

La toată această scenă din poiană, privise cineva. Bineînţeles că nu—l zărise nimeni : nici Merişor, nici Sulfiniţa şi nici bunicuţa noastră. Şi anume, cel care stătuse ascuns într—o scorbură din apropiere, fusese Chirii, nepoţelul piticului Naslungşiverde.

Tare se mai mirase nepoţelul cînd îl văzuse pe bunicul lui că se preface într—o bătrînică simpatică.

Dar acum auzise totul şi se lămurise. „Hm, e rost de şotii ! a zîmbit el vesel. Ia să ne băgăm şi noi botul aici. Cine ştie, poate o să mă amuz straşnic. Băieţelul ăsta e cam nătăfleţ şi fricos. Numai cu fetiţa o să fie mai greu… Auzi, să nu o impresioneze pe ea nici măcar nişte clătite dulci de să—ţi lingi degetele ? !"

În timp ce se gîndea ce să pună la cale, ca să se distreze pe seama celor doi copii, a auzit prin preajmă un grohăit. „A, ăsta e Mistreţul, şi—a zis Chirii. Urîcios animal. Nu ştie nici un pic de glumă. Şi se îndoieşte de toate cele."

Şi piticul Chirii a ieşit din scorbură şi i—a apărut în faţă porcului mistreţ.

—Groh ! groh ! a făcut porcul; ce doreşti ?

—Eu ? ! s—a mirat Chirii ; eu nu doresc nimic. Treceam şi eu pe aici. Atîta tot !

—Treceai pe aici… s—a supărat mistreţul. Bineînţeles că nu puteai să treci prin altă parte, dacă treceai pe aici. Ia dă—te din drumul meu.

—Da' unde te duci, mistreţule ?

—Unde mă duc ! Puf ! Auzi ! Mă duc eu undeva, doar n—am plecat degeaba de acasă. Mă duc la broasca ţestoasă.

—Da' ce ţi—a făcut ? a întrebat Chirii.

—Cum ce mi—a făcut ? Mi—a făcut ea ceva, dacă mă duc la ea. Doar nu mă duc degeaba.

—Şi ce ţi—a făcut ?

—Mi—a luat sacul cu ghindă. Toată ziua am adunat ghindă. Şi m—am întîlnit cu cioara. Cîr ! cîr ! m—am întins la vorbă cu ea. Că e o guralivă cioara asta… Şi mi—am pus sacul cu ghindă pe o piatră. Şi cînd m—am despărţit de cioară, şi am vrut să plec, ia sacul de unde nu—i.

—Ai dreptate, a rîs Chirii; broasca ţestoasă este o hoaţă cum nu s—a mai pomenit. Cară acasă la ea tot ce i se pune în spinare. Şi culmea e că toţi o confundă cu o piatră. M—am aşezat şi eu odată pe o piatră şi am adormit. Şi m—am trezit în rîu.

Deodată, amuzat de întîmplare, porcul mistreţ a început să rîdă … de se tăvălea pe jos de rîs.

Piticul l—a lăsat să rîdă şi a plecat. „Ciudat porc ! De ce—o fi început să rîdă !" se mira Chirii.

Dar, deocamdată nu mai putea să—şi piardă timpul. Bunicul lui, adică bunicuţa cea simpatică, şi cei doi copii, ajunseseră acasă.

Dacă mergi pe malul rîului, ajungi într—un luminiş însorit. Bunicului Naslungşiverde îi place să facă baie, să stea la soare şi să se bronzeze. Intră în apă, face pluta pe spate (numai barba îi rămîne afară din apă), şi mişcînd din barbă, ca dintr—o cîrmă, coteşte ba la dreapta, ba la stînga.

Raţele fac mare haz de metoda asta de a pluti pe apă. Ele îşi schimbă direcţia dînd din coală. Ei bine, aţi văzut vreo raţă care să folosească drept cîrmă barba ?

Chirii murea de rîs. „Uite că poţi să găseşti o grămadă de prilejuri ca să te amuzi. Cel mai bine e să fii vesel tot timpul. Nu—i păcat să fii trist ?

Vai, ce—am uitat! şi—a zis Chirii. Am uitat de clătite. Probabil că Merişor înghite în sec."

Şi într—o clipă Chirii s—a prefăcut într—un cui şi în clipa următoare a şi ajuns în casa bunicului său şi s—a înfipt în perete. De acolo putea să vadă şi să audă totul, fără ca cineva să—l simtă că este şi el de faţă.

Merişor şi Sulfiniţa se aşezaseră la masă. Bunicuţa simpatică şi—a pus toiagul după uşă şi a ieşit afară, cu treburile … ca orice bunicuţă. Găinile din coteţ cotcodăceau de foame. Trebuia să le arunce cîteva grăunţe.

De—abia a ieşit bunicuţa afară, şi după ea, nevăzut, ţuşti şi nepoţelul ei din perete. Şi Chirilă s—a prefăcut într—o bunicuţă identică cu cea care abia ieşise, şi a intrat cu o farfurie plină cu clătite dulci, care scoteau aburi de calde ce erau.

—Ura, clătite ! a strigat Merişor, şi s—a şi repezit la ele.

Sulfiniţa s—a speriat. „Stai puţin, şi—a zis ea. Cînd a avut timp bunicuţa să prepare clătitele ? Păi, cum ? ! îţi trebuie timp, nu glumă. Mai întîi trebuie să amesteci ouăle cu făină şi cu lapte pînă ce se face o pastă ca smîntîna. Apoi, trebuie să le prăjeşti în tigaie … Ori, asta îţi ia timp. Iar bunicuţa abia a ieşit din casă. Ceva nu—i în regulă aici !"

Numai Merişor, care habar nu avea cum se prepară clătitele (în schimb ştia cum se mănîncă !), înfuleca

grăbit, de teamă să nu i le mănînce altcineva.

Bunicuţa care adusese clătitele (adică Chirii), a zîmbit încîntată de pofta băieţelului, şi a ieşit repede afară. Se întorcea cealaltă bunicuţă, adică piticul Naslungşiverde.

Chirii s—a întors pe nesimţite, nevăzut, şi s—a ascuns sub pat. De acolo putea să vadă totul, ca la teatru. Murea de rîs numai la gîndul că cealaltă bunicuţă va fi tare încurcată cînd o să vadă minunea.

Chiar aşa ! Piticul Naslungşiverde rămăsese împietrit în uşă. „De unde apăruseră clătitele astea ? Păi, sigur. Chirii, cine altul, şi—a băgat nasul aici."

Sulfiniţa, cînd a văzut—o mirîndu—se pe bunicuţă, a înţeles imediat că la mijloc e ceva, dar s—a prefăcut că nu ştie nimic.

Bunicuţa a zîmbit mieroasă.

—Sînt bune clătitele, copilaşi ?

—Oho ! Sînt foarte bune, abia a reuşit Merişor să zică, fiindcă îşi îndesase lacom în gură vreo două clătite, şi abia mai putea mesteca.

—Da' tu nu mănînci clătite ? a întrebat—o pe fetiţă bunicuţa în timp ce îşi rotea privirile prin cameră, în căutarea neastîmpăratului nepoţel Chirii, care precis era ascuns pe undeva. Dar unde ? A, uite—l ! E sub pat, hoţomanul!

„Na, că m—a descoperit", şi—a zis Chirii.

Sulfiniţa a luat şi ea o clătită. „Fie ce—o fi, şi—a zis ea. Ceva nu—i în regulă. Dar ce ? Deocamdată trebuie să mă prefac. Să nu se prindă bunicuţa asta (dacă o fi bunicuţă, şi nu altceva), că i—am descoperit taina. Mai departe, să vedem cum ieşim din încurcătură. Dar dacă bunicuţa asta e o vrăjitoare ? Vai de "mine, s—a speriat fetiţa ; să ştii că este o vrăjitoare şi o să ne ţină aici, la ea, prizonieri, şi n—o să ne mai lase să plecăm acasă. Aşa păţesc copiii care se încred în vorbele mieroase ale necunoscuţilor. Trebuia să nu stea de vorbă cu bunicuţa asta. Aşa îi trebuie. Altădată să se ferească. Să nu aibă încredere în oricine. Dar pînă o să vină acel „altădată", să vedem ce facem „acum". Altădată e în viitor, adică peste o zi, sau peste o lună, sau peste un an … Ce facem acum ? !"

Merişor îşi vedea de treabă. Se îndopase ca o gîscă pusă la îngrăşat, şi mai avea încă de luptat ca un viteaz cu trei plăcinte. „Nici lui Făt—Frumos nu i—a fost mai greu cînd se lupta cu zmeii. Trei plăcinte ! întregi ! Şi dulci ! Nu, nu se poate, nu se lasă el descurajat de o biată plăcintă. O s—o mănînce şi pe asta. Unde s—a mai văzut băieţel învins de nişte plăcinte ? Pe toţi dracii, cum zicea Păl ăriuţă, la atac ! Ultima plăcintă ! Părăsiţi ringul !"

în aceeaşi clipă şi—a amintit Sulfiniţa de prietenul lor fricos, de Păl ăriuţă, şi a început să plîngă.

„Merişor credea că plînge fiindcă nu i—au mai rămas şi ei plăcinte. Păi, el de ce înfulecase toate plăcintele aşa de repede ? Ca să apuce să mănînce cît mai multe. Altfel, fetiţa asta îi micşora porţia. Altceva ar fi fost dacă era singur. S—ar fi dus cu farfuria în poiană, s—ar fi culcat la umbra unui stejar rămuros în iarba moale, şi ar fi mîncat încet, în tihnă, plăcintă după plăcintă, ar fi mirosit visător o floare, şi ar fi visat… O, ar fi visat că se află în ţara în care cresc plăcintele dulci în copaci. Şi ce plăcinte ! Uriaşe, mari cît o roată, şi umplute cu toate soiurile de dulceaţă. Şi de fragi, şi de zmeură, şi de căpşuni, şi de cireşe amare, şi de nuci verzi, şi de trandafiri … Ehei! copiii din ţara în care cresc plăcintele în copaci… Ce noroc pe si! Şi dacă mai curge prin apropiere, aşa, din întâmplare, un rîu cu lapte, şi un rîu cu sirop parfumat… ba n—ar strica nici un rîu de ciocolată, cu peşti de ciocolată, cu iarbă de ciocolată şi cu valuri mici din cremă de ciocolată… Ce viaţă! Dar aşa, el s—a născut în ţara în care nu cresc clătite… Nu creşte nimic de—a gata … Trebuie să munceşti pentru fiecare lucruşor. Păi, ce, este uşor ? Dacă vrea o prăjitură, trebuie să se ducă pe jos pînă la cofetărie… Şi ce departe e ! … Trebuie să treci strada, să deschizi uşa..."

Merişor visa. Farfuria sclipea goală. Sulfiniţa suspina, cu obrajii albiţi de emoţie şi uzi de lacrimi. Iar bunicuţa ieşise din cameră. „Poate mai aduce cîteva clătite. Sau te pomeneşti că o fi vreo zgîrcită, vreo coto—i roanţă..."

Lui Merişor i se făcuse milă de Sulfiniţa. „Uite, dacă mai aduce bunicuţa vreo zece clătite, o să—i dau şi ei două. Nu, e prea mult. Una îi ajunge. Să nu i se facă rău ! Trebuie să am grijă de ea, să nu păţească ceva. Ce ştie ea ? E doar o fetiţă !"

Şi, sătul şi obosit după lupta grea cu clătitele, Merişor a adormit cu capul pe masă.

Sulfiniţa s—a ridicat repede şi s—a furişat afară. „Oare ce se întîmplă ? Ce face bunicuţa afară ?"

Ce, parcă era prima oară cînd Pălăriuţă dispărea de acasă ? Pleca aşa, fără să spună nimănui unde se duce, prin pădure. Se lua după cîte un fluturaş şi trecea cu el din floare în floare, pînă se depărta mult de casă.

Bunicul iepuroi, din cauza acestui pierde—vară, stătea mai toată ziua pe drumurile pădurii. îşi căuta nepoţelul. „Dar unde să—l cauţi ? Pădurea e mare".

Acum însă, după ce l—a găsit, după ce a vărsat lacrimi de bucurie, l—a închis în cămară. „Să se înveţe minte şi să nu mai plece teleleu de acasă".

Iepuraşul s—a trezit în întunericul din cămară. Pe o fereastră minusculă din tavan pătrundea puţină lumină. Cu timpul ochii i s—au obişnuit cu întunericul. Mai ales după ce a găsit, pe un raft de lemn, morcovii dulci…

Deodată a tresărit şi morcovul i—a căzut din mînă. „Vai de mine, am uitat cu totul de prietenii mei, de Sulfiniţa şi Merişor. Ce—or să se facă ei singuri în pădure ? Îi poate mînca lupul ! Sau cine ştie ce alte pericole îi mai pîndesc ? !"

Pălăriuţă a început să strige speriat:

—Bunicul, bunicule, deschide, deschide repede !

A ascultat cu urechea lui lungă, care surprinde şi cea mai slabă fărîmă de zgomot. Nimic ! Bunicul plecase de acasă. Nu era nimeni pe aproape. Şi, totuşi, el, iepuraşul, trebuia să plece, să iasă din cămara în care era ţinut închis, ca să—şi caute prietenii şi să—i salveze. Dar cum să iasă? Dacă ar avea pe ce să se cocoaţe, ar ieşi pe fereastra din tavan. Dar aşa…

Deodată a auzit un zgomot pe acoperiş. Cineva păşea încet, ca să nu facă nici un zgomot. „Cine o fi? a tresărit iepuraşul. O fi vreun hoţ. Dar cine ? Toc! Toc! a auzit el. O fi barza ? Uite că fereastra se întunecă. S—a făcut un întuneric ca şi cum ţi—ai astupat ochii cu palma". Şi ceva lung şi subţire a început să alunece pe fereastră spre iepuraşul ce se ascunsese după lada cu morcovi. „Să nu mori de frică? Mai ales dacă eşti un iepure fricos. Păi, ştiu eu nişte animale… ei, care nu sînt iepuri, şi tot le e frică şi lor. Să vezi ce viteză prinde ursul cînd îl urmăresc albinele. Sau vulpea, cînd o aleargă ogarii…"

Iepuraşul urecheat dîrdîia de frică, tremura ca un pui de găină udat de ploaie.

Deodată a priceput despre ce e vorba. Cineva lăsase pe fereastra rotundă din tavan o funie cu un laţ la capăt. „Vrea să fure morcovi, în mod sigur". Funia coboară, coboară, şi cînd laţul cade pe un morcov, haţ! o smucitură, şi sus cu el. „Capcane cu laţ pun şi branconierii (oamenii care vînează fără voie). Dar, acum, cine vrea să vîneze morcovi ?"

Pălăriuţă nu a stat mult pe gînduri; s—a agăţat de funie ca un acrobat de la circ şi hop ! s—a trezit pe acoperişul casei, faţă în faţă cu hoţul:

—Cra ! cra ! ce mor… ce morcov e ăsta ? a strigat cioara, care se speriase şi mai tare ca Pălăriuţă, şi a şi zburat, bătînd disperată din aripi.

„Aha! ia te uită cine era hoţul: cioara ! Dar de cînd mănîncă ciorile morcovi ?"

Pălăriuţă, mulţumit că a reuşit să evadeze din cămară, n—a mai stat să se întrebe de ce voia cioara să fure morcovi. După ce a sărit de pe casă, şi a luat—o la fugă prin tufişurile umbroase ale pădurii, a şi uitat de cioară. Acum trebuia să—şi găsească prietenii. „Cum să facă ? Să umble aşa prin pădure ? Păi, poţi să cauţi mult şi bine. Mai repede ai găsi acul în carul cu fîn. Ce să fac ? Ce să fac ? se întreba iepuraşul. Poate ştie ceva Dihorul, poliţistul pădurii. Sau furnica. Sau porcul mistreţ…

Cel mai bine ar fi să treacă mai întîi pe la piticul Naslungşiverde. El le ştie pe toate. Ştie şi cum se caţără muşchiul verde pe copaci, şi cum înfloreşte păpădia, şi cum se face ploaia… De ce n—ar şti şi cum trebuie să cauţi doi copii prin pădure, ca să—i găseşti ? !"

Pălăriuţă a luat—o la fugă de parcă l—ar fi urmărit vulpea. Şi, gîfîind, a ajuns în luminişul de pe malul apei unde îşi avea casa piticul.

S—a ascuns sub un tufiş de zmeură şi, culegînd cu botul fructele dulci şi zemoase, ca să—şi mai tragă sufletul, a început să privească atent în jur şi să asculte zgomotele care veneau dinspre căsuţa piticului. „Ce linişte ciudată. N—o fi acasă piticul ? Ia să mă dau mai aproape. încet, tiptil, tîrîş, pe burtă, ca infanteriştii. Nu degeaba i—a povestit bunicul iepuroi cum e la armată. Şi doar bunicul a fost infanterist!"

Cînd a ajuns în spatele casei, a tresărit. S—a auzit uşa de la intrarea din faţă scîrţîind. S—a furişat pe lîngă perete şi a privit atent. „Ce—i asta ? Piticul stătea de vorbă cu un scaun. Pînă să se frece la ochi, scaunul s—a prefăcut în năzdrăvanul de Chirii. Aha ! Aşa, deci!" (Acum aflase şi Pălăriuţă că cei doi

pitici, bunicul şi nepotul, aveau puteri ciudate.)

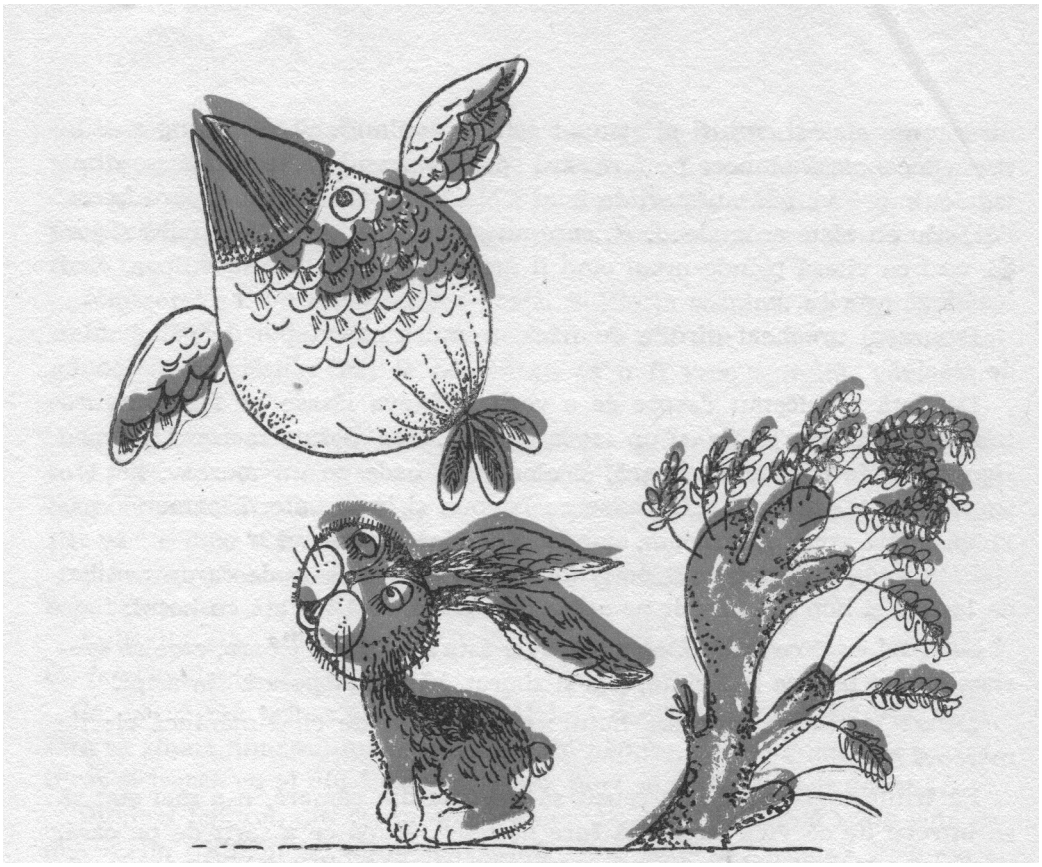

—Ia ascultă, împieliţatule, de ce—ţi bagi nasul unde nu—ţi fierbe oala ? a zis Naslungşiverde.
Chirii o băgase pe mînecă. Bunicul lui era furios.
—N—am să mai fac, bunicule ! a început nepoţelul să plîngă de ziceai că se dărîmă un pod de furnici pe care trece un elefent.
Ochii bunicului aruncau scîntei.
—Auzi ! N—ai să mai faci ! Mereu promiţi că o să fii cuminte, şi nu—ţi respecţi promisiunile. Acum ce facem ? Fetiţa asta a priceput că se petrece ceva ciudat cu ea şi cu prietenul ei, cu Merişor.
—Am eu o idee, a spus Chirii.
—Ei, o idee ! Mare lucru ! Idei ara şi eu. Vorba e că eu voiam să—i dau o lecţie de bună purtare băieţelului ăsta mincinos, şi tu mi—ai stricat planurile.
—Ai dreptate! a recunoscut Chirii, dar eu voiam să mă distrez puţin, bunicule… Credeam că nu fac rău dacă le dau cîteva clătite. Aş fi rîs! de m—aş fi prăpădit…

Sulfiniţa ieşise pe nesimţite afară, şi se ascunsese după casă. Putea să audă ce discută cei doi pitici, bunicul şi nepotul.

Iepuraşul, care se oprise în spatele ei, a făcut din buze :
—Pst! Sulfiniţa ! Eu sînt, Pălăriuţă, am venit să vă salvez. Fetiţa s—a întors surprinsă şi a răsuflat uşurată.
—Tu erai ? a şoptit ea. Ce tare m—am speriat! Ajută—ne să scăpăm de aici. Am trecut prin atîtea emoţii…
—Oho, şi eu ! Am să—ţi povestesc. Vorba e… a ezitat iepuraşul; vorba e cum îl scoatem din casă pe Merişor. El ce face acolo ?
—Doarme ! a zis Sulfiniţa.
—Doarme ? Cum adică ?

Iepuraşul era tare mirat. Sulfiniţa i—a povestit în şoaptă ce li se întîmplase.

Cei doi pitici se aşezaseră pe iarbă şi se gîndeau. În grea încurcătură intraseră şi ei, şi nu ştiau cum s—o mai scoată la capăt cu cei doi copii. Să le mai joace farse, nu mai avea nici un rost, deoarece fetiţa înţelesese totul de la început. Şi le era ruşine să se recunoască învinşi de o fetiţă. Ce pitici erau ei ? Dar nu le venea nici o idee.
Sulfiniţa s—a strecurat în casă.

Merişor dormea cu capul pe tăblia groasă a mesei. Pe nări îi ieşeau două firicele subţiri de aer, aşa cum ies aburii dintr—un samovar bătrîn, şi fluiera încet, ca un arbitru la un meci de fotbal între melci., Sulfiniţa l—a atins cu palma pe umăr, şi Merişor a tresărit în somn.

„Plăcinte ! mormăia el în vis. Plăcinte cu zmeură, hm ! ce bune sînt, ce buune !"

—Merişor, i—a şoptit fetiţa la ureche, trezeşte—te ! Trebuie să fugim. Băieţelul a deschis ochii şi a privit—o uimit.

—Ia ascultă, ce cauţi la mine acasă ? !

Pesemne că el se visase acasă la el şi se mira văzînd în faţa lui o fetiţă care îl privea speriată, cu ochii mari, buzele albite de emoţie, făcînd gesturi disperate cu mîinile ca să—l facă să vorbească încet.

Intimidat, Merişor a coborît şi el tonul. Parcă îşi amintea ceva. Dar trecuse prin atîtea emoţii, plus clătitele gustoase cu dulceaţă, plus… eh, nici nu—şi mai amintea totul, dar trecuse, în mod sigur, printr—o mare primejdie, dacă nu cumva primejdia îl mai ameninţa şi acum, pîndindu—l ca un lup de undeva, din spatele dulapului, de exemplu.

—Hai să fugim, încet… Sît! Fără zgomot. Vino după mine … Merişor a zîmbit.

—Vrei să ne jucăm de—a indienii ?

Sulfiniţa privea atentă afară, prin uşa care rămăsese întredeschisă.

—Nu mai vorbi, că ne aude…

—Cine ?

—Cum cine ? ! Vrăjitorul.

Merişor şi—a amintit totul. Ceva nu era aşa cum trebuie cu bătrînica aia simpatică. Un vrăjitor ? ! Înseamnă că s—a prefăcut într—o bătrînica ? !

Spaima l—a cuprins brusc, aşa cum prind sloiurile de gheaţă vapoarele la polul Nord cînd vine iarna.

—Aoleo ! Ce … ce ne f a—f a—cem…

—Nu te mai văieta atîta! a şoptit fetiţa. Vino după mine. Şi a deschis curajoasă uşa. Afară, în faţa casei, nu era nimeni. Au fugit repede, ferindu—se să facă zgomot, şi s—au ascuns în spatele casei.

Pălăriuţă stătea culcat pe burtă în iarbă şi îi privea cu un aer de veselie pe faţă de parcă descoperise o comoară ascunsă de piraţi pe o insulă mititică din Oceanul Pacific. „Ce comoară ! Oho, ce mai comoară! O peşteră uriaşă plină cu morcovi dulci, cu verze gustoase, cu alune, cu…"

—Ce—i cu tine de te distrezi atîta ? l—a întrebat fetiţa, neînţelegînd ce se întîmplă cu iepuraşul. Ea şi Merişor abia scăpaseră dintr—o mare primejdie, şi pierde—vară ăsta… Poftim ! E gata să se tăvălească pe jos de rîs.

—Pe toţi dracii ! a făcut Pălăriuţă şi şi—a mişcat urechile rotindu—le în aer aşa cum îşi roteşte un elicopter elicea. Mai avea puţin şi s—ar fi ridicat în aer. Noroc că s—a oprit la timp. De ce v—aţi speriat, copii ? a zis el.

—Cum de ce ? Mai mă şi întrebi ! l—a certat Sulfiniţa. Era gata—gata să nu mai scăpăm din ghearele vrăjitorului, şi tu…

—Vrăjitor ? ! Care vrăjitor ? Aici locuieşte un pitic cumsecade, care e prieten cu bunicul meu. Piticul Naslungşiverde …

Merişor, care nu mai putea să vorbească de frică, şi era alb ca varul ia faţă, ca un perete proaspăt văruit, s—a aşezat încet pe iarbă şi a răsuflat uşurat. Deci, n—a fost nici—o primejdie ? !

Începea să—şi dea curaj. „Aşa sînt fetiţele astea. Fricoase ca un iepuraş ce se teme şi de umbra lui. Poftim ! Ştiam eu… Auzi ! Repede ! Să fugim … Noroc că eu nu sînt fricos de felul meu. I—am şi spus Sulfiniţei s «Fii serioasă, fetiţo ! Unde ai văzut tu vrăjitori în lumea asta ?»”

(Dacă ne gîndim bine, n—a spus niciodată aşa ceva !)

—Ce—ţi spuneam eu ! a zis Merişor. Cînd eşti cu mine, să nu—ţi fie frică niciodată.

Fetiţa l—a privit tristă.

—Ei, hai, nu vă mai certaţi ! i—a potolit Păl ăriuţă. Hai mai bine acasă.

Peste puţin timp o să se facă noapte, soarele, uite, se duce să se culce… şi noaptea, pădurea este înfricoşătoare… Nici eu nu am curajul să stau pe—afară… Mă ascund în vizuină şi dorm… Parcă mi s—a şi făcut somn. Ce—aş mai dormi…

—Vreau acasă, a spus Fetiţa. Mama mea o fi speriată. Niciodată n—am lipsit atît de mult.

—Drept să spun, a rîs Merişor, şi eu vreau acasă. Nu fiindcă mi—ar fi teamă că mă prinde noaptea în pădure, dar mie îmi place să dorm în patul meu… E atît de moale, şi cearceafurile sînt albe şi miros a levănţică… şi luna se opreşte la fereastra mea şi îmi spune toată noaptea poveşti..

Iepuraşul a sărit în picioare şi s—a tras de mustaţă.

—Să mergem. Avem un drum lung de făcut. Ah, dacă aş mai avea puţin suc de roşii, aş mai face o vrajă, şi într—o secundă am fi acasă la voi… .

Dar nu mai era timp de discuţii. Se lăsa noaptea. Umbrele copacilor din pădure se îngroşau văzînd cu ochii, păsărelele se pregăteau de culcare, ciripind agitate, îşi chemau puii zglobii de la joacă, aranjau cuiburile.

Florile îşi acopereau şi ele căpuşoarele cu petalele colorate, adunîndu—şi din aer parfumurile cu care atrag în timpul zilei albinele.

Tufişurile foşneau de forfotă, animalele pădurii se furişau spre vizuini, vulpile îşi cărau puii ţinîndu—i cu dinţii de ceafă, şi năzdrăvanii se zbăteau să scape, dînd repede din cozile stufoase şi roşcate.

Veveriţele, grăbite să care în scorburi ultimele ghinde adunate în timpul zilei, se ciocneau cap în cap şi îşi cereau politicoase iertare, iar cîte o ghindă le cădea din lăbuţe drept în capul vreunui arici, care striga mînios, zburlindu—şi ţepii de pe spinare :

—Hei, care dai cu pietre ? !

Gîzele minuscule, care toată ziua se jucaseră prin poienele scăldate în soare, acum se ascundeau prudente pe sub frunzele stejarilor. „Cine ştie, poate la noapte o să plouă …"

Numai licuricii băgau cărbuni în felinare, pregătindu—se pentru noapte, iar greierii îşi scoteau viorile din cutii şi le acordau strunele. În curînd va ieşi luna dintre crengile încărcate cu frunze ale copacilor, şi ei trebuiau să o întîmpine cu cîntecele vesele, tot aşa cum păsărelele întîmpină soarele dimineaţa…

Merişor şi Sulfiniţa, în timp ce mergeau după iepuraş prin pădure, pe potecile secrete numai de el ştiute, priveau înfioraţi forfota din jurul lor. întreaga pădure se pregătea de culcare. Parcă şi copacii îşi adunau frunzişul în jurul trunchiurilor, învelindu—se pentru noapte.

—Fir—ar să fie! Pe toţi draci! Cred că am încurcat—o ! S—a întunecat. A venit noaptea prea repede. Mie, ca să spun drept, îmi e tare frică… Mor de frică. Ce … ce ne facem ? Dacă vine vreun lup ?

I s—a făcut teamă şi lui Merişor. Umbre mari, ciudate, îşi întindeau din tufişuri şi din spatele copacilor braţele lungi spre ei. I se tot părea că este tras de haină, apucat de gît, ceva i se tot încurca printre picioare, ba chiar şi de păr îl smucea cineva.

—Poate faci totuşi o vrajă, iepuraşule ! a scîncit el. Vreau la mama… şi a început să plîngă încet, bîzîind ca un bondar în înaltul cerului, dacă nu cumva bondarul era un avion ce părea tare micuţ privit de departe.

Dar iepuraşul se aşezase pe iarbă, în mijlocul potecii, se făcuse covrig şi îşi acoperise ochii cu labele.

Merişor privea plin de speranţă spre Sulfiniţa. Deşi nu voia să recunoască, fetiţa se arătase pînă acum curajoasă. Poate găsea ea vreo metodă să—i îmbărbăteze, să—i apere. Dar fetiţa, obosită, îngrozită de întunericul ce acoperise pădurea ca o pătură groasă, era şi ea speriată. Se aşezase lîngă iepuraş şi nici nu

mai îndrăznea să se mişte.

—Asta—i bună ! au auzit ei deodată, şi au înlemnit de frică. O voce groasă ţîşnise chiar de lîngă ei, li se părea că stătuseră pînă atunci pe vocea aceea, şi acum *vocea* sărise ca arsă de sub ei, aşa cum sare o dropie, speriată de ogari, din ierburi. Asta—i bună ! a continuat iar vocea. E ceva pe potecă şi nu pot să mai înaintez. Ce dezordine mai este şi în pădurea asta. Cred că vreun uituc şi—a uitat ceva pe aici.

Iepuraşul, de frică, a sărit în braţele fetiţei. Se ghemuise în poala ei şi Sulfiniţa îi simţea botişorul fierbinte lipit de braţul ei. Dar şi ea abia a mai avut puterea să—l acopere cu braţele.

—Asta—i bună ! s—a auzit iar vocea aceea groasă, fioroasă, care îi înspăimînta pe bieţii copii şi pe iepuraş. Şi aveam atîta treabă. Acum, ce să fac ? ! O să aştept aici pînă s—o elibera drumul. Dar nu—mi place deloc, nu—mi place ! Mîine am să mă plîng dihorului.

—Nu vă temeţi, l—a auzit Sulfiniţa şoptind pe Merişor. Să staţi aici nemişcaţi, şi eu am să *văd* ce se întîmplă.

Era un mod de a zice, fiindcă nu se vedea nimic în jur.

Sulfiniţa nu ştia ce să creadă despre Merişor. Toată ziua se arătase a fi un fricos fără pereche şi acum, dintr—o dată, dădea dovadă de un curaj, ieşit din comun.

—Nu ţi—e frică ? l—a întrebat ea tot în şoaptă, iar vocea ei părea a fi, în liniştea din jur, sclipirea palidă a unui izvor, un firicel de apă ieşit la lumină de sub o piatră.

„Aşa este ! şi—a zis mirat băieţelul. Nu mai îmi este teamă. Pădurea! este la fel şi ziua şi noaptea. Numai că noaptea nu mai vezi nimic, şi toate umbrele ţi se par înfricoşătoare. Ba, dacă ai imaginaţie, poţi să vezi piraţi fioroşi, cu un picior de lemn, întinzînd mîinile să te prindă, sau bandiţi cu cuţitele între dinţi, cu pistoale în mîini, cu măşti pe faţă… Totul e să ai imaginaţie.

Şi, totuşi, dacă se gîndea bine, motive de teamă ar fi avut. Pădurea îşi începuse acum o viaţă ciudată, foşnitoare, cu capcane ascunse de întuneric, cu animale de pradă aşteptînd să—şi prindă victimele. Probabil că nu toate animalele dorm noaptea, se gîndea Merişor. Unele abia acum încep să umble prin pădure, să forfotească, să pîndească, să vîneze, ascunse de perdeaua neagră a nopţii".

—De—ar ieşi luna, a suspinat Sulfiniţa, ca să putem vedea cît de cît în jurul nostru …

—Dacă ar fi lună, ar fi mai rău, a spus Merişor. Nu numai că am vedea noi ce se întîmplă în jur, dar am fi văzuţi. Mai bine aşa ! întunericul ne ascunde. Mă duc să văd ce se întîmplă…

Şi Merişor a înaintat prudent pe potecă. Făcea un pas, se oprea şi asculta încordat, ca să surprindă şi cel mai slab zgomot din jurul lui. Apoi iar făcea un pas mic pe potecă, şi iar se oprea …,

Deodată, a simţit că se loveşte cu piciorul de ceva tare.

S—a aplecat prudent şi a pipăit cu degetele, ca să îşi dea seama peste ce a dat. Era ceva rece, ba nu, parcă era totuşi cald. Şi aspru la pipăit. Ba nu, era, de fapt, neted. Şi rotund.

Ierburile foşneau în jur a primejdie.

O cucuvea începuse să strige prin apropiere.

O mînă l—a prins pe Merişor de umăr, şi a tresărit speriat. Dar şi—a dat seama că era o creangă, de care se lovise, şi a răsuflat uşurat.

„Ce era, oare, pe cărare ? Ce altceva, dacă nu o piatră ? Ar trebui să o dea la o parte". S—a aplecat iar şi a încercat să o rostogolească în tufişuri.

—Hei, care mă mişti ?! a zis piatra.

Merişor a tresărit. Dar nu—i mai era frică. „O piatră este o piatră, nu—ţi poate face nici un rău. Doar dacă urci pe munte, şi se rostogoleşte la vale o piatră mai mare, trebuie să te fereşti clin calea ei, ca să nu te lovească. S—ar putea să—ţi. spargă capul. Sau să fii atent cum păşeşti, ca să nu calci pe o piatră şi să—ţi scrîntească glezna. Altfel, pietrele sînt paşnice. Chiar prietenoase. Oamenii trăiesc în pace cu pietrele. Mai mult, le sînt de mare ajutor, îşi asfaltează străzile cu pietre, construiesc case, din pietricelele fine, care acoperă plajele mării, din nisip adică, se face sticla. Nisipul este topit în nişte cuptoare pînă se transformă într—o pastă fierbinte, care apoi se toarnă pe suprafeţe drepte, sau în forme speciale, şi se fac sticle de lapte, sau de apă minerală, sau de sirop… Multe lucruri îşi amintea acum Merişor despre pietre. Aşa că nu avea de ce să se teamă".

A încercat iar să mute piatra, s—o rostogolească, dar piatra s—a dat înapoi din faţa lui şi a ţipat.

—Hei, care eşti ? Iţi mai spun o singură dată, lasă—mă în pace ! Am să mă plîng dihorului.

—Eu sînt Merişor. Dar tu cine eşti ?

—Cum cine sînt ? ! s—a mirat piatra bombănind furioasă. Eu sînt broasca ţestoasă. Tu cine eşti, că n—am mai auzit de tine ? !

Merişor a rîs.

—Uite de ce ne—am speriat noi. De o broască ţestoasă. Eu sînt un băieţel şi m—am pierdut prin pădure.

—A, un băieţel! a suspinat liniştită broasca ţestoasă, fiindcă îi fusese tare frică. Crezuse chiar că are în faţa ei un măr, un copăcel care face fructe dulci, mere atît de bune de ronţăit, hm ! tare bune … Dar îi fusese frică. Auzise ea povestindu—se că la oraş se mai întîmplă să treacă strada cîte un copac prin faţa maşinilor, şi atunci se petrec nişte accidente. .. O, e îngrozitor chiar şi numai să te gîndeşti la aşa ceva. Altfel, nu—şi închipuia cum de intră maşinile în pomi. Doar pomii, ştie toată lumea,, cresc pe marginea drumului. E clar, nu—i aşa, că trec strada şi se lovesc—maşinile de ei.

Şi acum, uite, crezuse că i—a tăiat şi ei drumul un merişor sălbatic din pădure. Pînă în noaptea asta nu i se mai întîmplase să se întîlnească cu un copac pe cărare. Dar dacă era un băieţel, nu—i mai era teamă.

—Şi ce cauţi în pădure, băieţelule ? ! s—a mirat broasca ţestoasă. Eu cred că la ora asta dorm toţi băieţii şi fetiţele.

—Ai dreptate, a suspinat Merişor. Dar mai trist este că eu nu numai că m—am pierdut în pădure, dar mai este cu mine şi o fetiţă …

Broasca ţestoasă şi—a clătinat capul ei înţelept la dreapta şi la stînga, şi a oftat.

— Măi, da' neascultători mai sînt unii copii.

—Şi mai e cu noi şi un iepuraş.

—Ai dreptate, a zis broasca ţestoasă, care era bătrînă, tare bătrînă, avea aproape două sute de ani, dacă nu şi mai mult. Nici ea nu mai ştia cînd se născuse. Să fi fost pe vremea cînd pădurile şi cîmpiile au fost pustiite de lăcuste, sau pe vremea cînd oamenii se ascundeau în păduri şi se făceau haiduci ? ! Pur şi simplu nu—şi mai amintea. De cînd îmbătrînise, uita multe lucruri. Uneori avea senzaţia că nici nu mai are amintiri. Amintiri aşa cum au toţi oamenii. Unii îşi amintesc cum au fost vara trecută la bunici, la ţară, cum au mîncat cireşe, sau cum s—au cocoţat în podul cu fîn. Alţii îşi amintesc că au fost la mare, s—au jucat făcînd castele de nisip sau au înotat în apa limpede şi curată şi albastră … care parcă îi legăna între braţele ei leneşe, acoperindu—i cu dantele fine de spumă albicioasă …

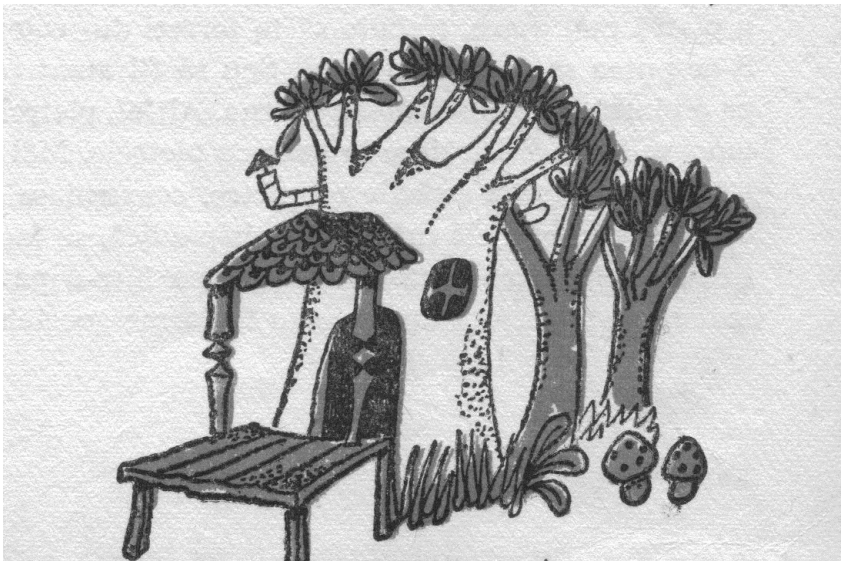

În fine, toţi aveau tot felul de amintiri, numai amintirile broaştei ţestoase îşi făcuseră bagajele şi plecaseră în lumea largă …

—Ai dreptate, a zis iar broasca ţestoasă, care îşi amintea acum ceva. Ai dreptate, Merişor, am auzit de voi. Mi—a povestit ceva… dar am uitat ce, bătrînul iepuroi. îmi zicea el ceva de nepoţelul lui. De pierde—vară ăla … Dar am uitat ce mi—a povestit.

—Pe toţi draci ! s—a auzit deodată vocea lui Pălăriuţă. Păi. . . asta—i bătrîna broască ţestoasă. Asta e bunica pădurii. Sulfiniţa, Merişor ! a strigat el, sîntem salvaţi. Bunica broască ţestoasă o să ne ajute să ieşim din pădure, şi să ajungem la şosea. Şi la şosea trece un autobuz, un balaur care scoate fum pe coadă şi o să—i faceţi semne şi o să vă ia cu el… şi o să ajungeţi acasă ! a răsuflat iepuraşul uşurat de parcă i se luase un sac plin cu morcovi din spinare. „Tare grei mai fuseseră morcovii. Ar fi vrut să ia un morcov din sac şi să—l ronţăie. Cînd trecea prin emoţii mari, i se făcea foame. Dar nu era timp de fleacuri, acum trebuia să—i ajute pe cei doi copii. Da, dar cum să—i ajute ? Poate ştie bunica broască ţestoasă …"

—Chiar eu sînt, năzdrăvanule, a zis broasca ţestoasă.

—Şi unde te duceai, bunico ?

—Ei, a făcut broasca ţestoasă ; mă duceam eu undeva, dacă am plecat de acasă, după cum bine spune porcul mistreţ. Mai rău e că am uitat unde mă duceam. Tu nu ştii cumva ?

Iepuraşul rîdea în hohote. îl trecuse frica. Pur şi simplu nu îi mai era frică. „Sînt umbre fioroase în jur? Ei, şi ce ! ? Sînt doar nişte biete tufişuri sau nişte crengi adormite, care se leagănă în somn. Foşneşte ceva? E vîntul care se tot foieşte prin frunze. Tare ar vrea să doarmă şi el, dar nu îi e somn, şi se întoarce de pe o parte pe alta, ca o clătită în tigaie."

—Nu înţeleg ce ai găsit de rîs ! a spus broasca ţestoasă. Ar trebui să—ţi fie ruşine. O să te spun bunicului iepuroi. Bunicul tău e un iepure serios. Mă mir că tu eşti atîta de obraznic… Am să te spun, să ştii. . .

—Nu te supăra bunico, a intervenit Sulfiniţa. Iepuraşului i—a trecut frica, şi acum se bucură.

—I—a fost frică ? ! s—a mirat broasca ţestoasă. Aflaţi că şi mie mi—a fost o dată, în lunga mea viaţă, tare frică. Uite, am să vă povestesc. Pe vremea aceea eram mai tînără. Îmi venea să zburd toată ziulica. Făceam baie, înotam în lacul din pădure, mîncăm mure, noaptea mă plimbam liniştită prin răcoarea pădurii… Ehei, tare tînără mai eram . . .

—Cîţi ani aveai, bunico ?

—Ehei, cred că aveam vreo sută de ani, dacă nu o sută şi vreo şapte ani … Da, aşa cred. In fine, eram tînără . . .

—Erai aşa de tînără, că trebuia să ieşi de mult la pensie, a zis Merişor.

—Nu fii obraznic ! a şoptit Sulfiniţa.

—Să ies la pensie ? a suspinat broasca ţestoasă. Uite că am uitat ! Deşi…

—Animalele nu ies la pensie, a intervenit Pălăriuţă, care se dăduse jos din braţele fetiţei şi acum, întins pe burtă, ronţăia ceva.

—Ce ronţăi acolo ? l—a întrebat Merişor.

—Un morcov.

—De unde îl ai ?
—L—am avut în buzunar. întotdeauna îmi iau provizii. Ştiţi ! a mărturisit iepuraşul ruşinat, mi se face des foame. Toată ziua aş ronţăi ceva. . .
—Şi de ce trebuie să te ruşinezi ? a spus Sulfiniţa. Dacă ai poftă de mîncare, înseamnă că eşti sănătos *tun.*
—Aoleo ! Nu vorbi de tun în faţa mea, că leşin. Odată, au fost nişte soldaţi prin pădure şi au tras cu tunul. De frică, n—am mai putut să mănînc nişte morcovi grozavi, şi mi i—a furat cioara Cra—cra !
—Nu erau soldaţi, erau vînători, a intervenit broasca ţestoasă. Dar despre ce vorbeam ?
—Despre morcovi ! a precizat Pălăriuţă.
—Ba nu, voiai să ne spui o poveste, a zis Merişor.
—A, o poveste! şi—a amintit broasca ţestoasă. Atunci ascultaţi, copii. . .

Şi cei doi copii, Sulfiniţa şi Merişor, plus iepuraşul, s—au aşezat cuminţi pe iarbă, dornici să asculte o poveste frumoasă, şi uitaseră cu totul că era noapte ,că le fusese teamă, şi că ar fi trebuit la ora asta să fie acasă, în paturile lor, să doarmă duşi şi să viseze . . .

Prin pădure se strecura leneş vîntul dimineţii, era soare şi cald în poieniţele în care iepurii moţăiau prin iarbă, urşii adormiseră cu oala de miere în braţe (oala era, desigur, goală, altfel nu ar fi lăsat ei bunătatea de miere s—o bîzîia muştele), greieraşul dormea şi el, obosit după concertul din noaptea trecută, numai Pălăriuţă, prietenul nostru, nu avea astîmpăr. Ţopăia prin poiană, sărea peste flori, dar se plictisea să se joace singur, şi îşi căuta un prieten.

—Hei, bursucule, nu vrei să ne jucăm de—a „baba—oarba" ?
—Ia mai lasă—mă în pace ! a mîrîit bursucul. Pierde—vară ce eşti. . . A oprit—o şi pe furnică, dar degeaba. Furnicuţa nici măcar n—a deschis
gura să—i răspundă. L—a privit doar şi a clătinat din cap, ceea ce însemna, in limbajul gesturilor, „Eh, cine—mi eşti tu, iepurilă ! Ţie îţi arde de joacă, iar eu nu—mi mai văd capul de treburi. . .”
—S—ar zice că toţi muncesc, fac cîte ceva în lumea asta, numai eu îmi pierd timpul, a zis Pălăriuţă amărît. Dar, ce să fac ? Eu nu ştiu decît să ronţăi morcovi dulci, varză gustoasă, coajă fragedă de pe pomii cu tulpina subţire, şi să mă joc. . . Altceva nu ştiu să fac. Of, tare amărît mai sînt! Şi toată lumea se supără pe mine . . .

Deodată, a auzit glasuri vesele de copii şi s—a ascuns prevăzător într—o tufă de zmeură. Mai ştii ? ! în lumea asta sînt şi copii răi. . .

Dar s—a speriat degeaba. Pe potecă veneau veseli prietenii lui, Sulfiniţa şi Merişor.

Iepuraşul a ieşit din tufă. Stătea eu botul pe labe şi în ochi avea lacrimi.
—Ce—i cu tine, Pălăriuţă ? l—a întrebat Sulfiniţa. Ce—ai păţit ?
Era tare speriată fetiţă. S—a aplecat şi l—a luat în braţe. Te pomeneşti că cineva a vrut să—i facă vreun rău, se gîndea ea. Merişor a început să rîdă.

—Cred că Păl ăriuţă era trist din cauza noastră. Credea că nu mai venim să ne jucăm cu el.

—Zău ? ! s—a mirat Sulfiniţa. Se poate, iepuraşule ? Nu ţi—am spus că sîntem prietenii tăi ? în fiecare duminică o să venim să ne jucăm cu tine…

Iepuraşul s—a înveselit. Înseamnă (i—a trecut lui prin cap), că sînt şi eu bun la ceva pe lumea asta… Fac năzdrăvănii şi îi fac pe copii să rîdă …"

Şi deodată a sărit din braţele fetiţei şi a început să se dea peste cap. şi să se strîmbe şi să se schimonosească… iar Sulfiniţa şi Merişor, exact cum prevăzuse iepuraşul, au început să rîdă …

—Tare năstruşnic mai eşti, Păl ăriuţă, a spus Sulfiniţa.

—Pe toţi dracii! a strigat Merişor, tare bine ne mai distrăm în, pădure.

Păl ăriuţă s—a aşezat gîfîind de oboseală în iarbă.

—Ştiţi ceva, a zis el, credeam că sînteţi supăraţi pe mine.

—De ce să fim supăraţi ? ! s—a mirat Merişor. Doar nu ne—ai făcut nici un rău.

—Ei, ştiţi voi… pentru ce aţi păţit din cauza mea … Cei doi copii au început să rîdă amuzaţi.

—Păi bine, iepuraşule, a zis Sulfiniţa, tu n—ai văzut că ne prefăceam ?

—Cum … cum adică ? ! s—a mirat iepuraşul. Voi… voi v—aţi prefăcut ? Chiar nu v—a fost frică ?

—A, sigur, ai dreptate ! a zis Merişor şi a clipit complice către Sulfiniţa. Sigur că ne—a fost frică. Dar acum nu ne mai este, fiindcă ne aperi tu …

Ei, aşa da ! a răsuflat mulţumit Păl ăriuţă. Ştiam eu că le—a fost frică, Sulfiniţei şi lui Merişor. .. Dar de—acuma n—au de ce să se mai teamă… fiindcă sînt cu mine !

Şi ca un bătrîn pirat, cu pipa în gură şi cu mîinile la spate, le—a făcut cu ochiul copiilor şi le—a zis mormăind printre buze :

—Atunci… să mergem să ne jucăm în poieniţă. Numai să aveţi grijă să nu vină vulpea. N—aş vrea să vă speriaţi de ea şi s—o luaţi la goană ca nişte… Hîm ! Sper că aţi înţeles. Şi acum, gata cu vorbăria. Hai să mergem în poieniţa plină cu flori mirositoare …

Iar cei doi copii, Sulfiniţa şi Merişor, l—au urmat pe prietenul lor năstruşnic în poieniţa cu flori mirositoare şi s—au jucat toată ziua. Şi de atunci se duc în fiecare duminică în pădure, şi Păl ăriuţă îi aşteaptă bucuros că i—au sosit prietenii şi că… are şi el un rost pe lume, şi nu este doar aşa … un pierde—vară, cam zice furnica …